

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 39

Ple del Parlament

Sessió 20, quarta i darrera reunió, divendres 17 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme 302-00068/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria 302-00071/13	13
Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de Pau Juvillà Ballester 234-00130/13	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals 302-00074/13	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya 302-00075/13	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme (con- tinuació) 302-00068/13	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria (continuació) 302-00071/13	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals (continuació) 302-00074/13	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalu- nya (continuació) 302-00075/13	48
Debat específic sobre la salut mental 255-00005/13	49

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 20.4

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, el lletrat Antoni Bayona Rocamora, el lletrat Ferran Domínguez Garcia i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller de Salut, la consellera de Drets Socials i la consellera de Cultura.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I malauradament, avui, abans de començar l'ordre del dia, he de comunicar-los una nova víctima de violència de gènere. Perquè, d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, ahir va morir assassinada la Maria Àngela, a la localitat de la Canya, al municipi de Sant Joan les Fonts. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament de Catalunya en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones, i de vetllar, també, pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament contra les violències masclistes, que va aprovar el Grup de Treball en Equitat de Gènere, convocarem un minut de silenci al migdia, quan aixequem la sessió, a la façana del Palau.

D'altra banda, les dades sobre la covid també han empitjorat notablement aquests darrers dies i, a les portes de la setmana de Nadal, els convido a vostès, així com a tota la ciutadania, a accentuar la prudència i que fem possible la celebració d'aquestes festes amb el respecte a les mesures preventives que ens han de garantir la salut.

I, d'altra banda, avui que tanquem aquest debat que, reprenent la sessió de dimarts, hem dedicat a la salut mental, els animo novament a col·laborar amb aquesta gran activitat solidària i aquesta activitat de país, que és *La Marató* de TV3, que enguany porta, com saben, el lema de «Trenquem murs».

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme

302-00068/13

I passem ja al proper punt de l'ordre del dia, el divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme. L'ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Primer de tot, excusar el conseller, eh?, que ahir em va trucar i em va dir que ha estat impossible, doncs, poder avui acompanyar-nos. Bé; però, en tot cas, lo important és que després s'executi el que avui aprovem tots plegats respecte a aquesta moció, no?

Presentem aquesta moció subsegüent a la nostra interpellació, el passat Ple, respecte a les polítiques de turisme. L'objectiu de la moció, l'objectiu de la pròpia interpellació no és res més que posar el turisme en valor, no?, amb tot el que ha significat i que significa per a l'economia catalana, que no cal repetir-ho. Perquè són temps de canvi. La societat canvia i, per tant, també el turisme, doncs, canvia. I, per tant, una activitat tan transversal com és el turisme, és evident que també va molt relacionada

als nous hàbits i costums que pugui tenir el turista. I aquest ha anat evolucionant i, per tant, també estem davant d'un perfil nou de demandant i, per tant, cada cop més exigent. Per tant, també, si volem continuar sent una destinació turística competitiva, està clar que ens hem d'adaptar, no?

Nosaltres, el que reclamem al Govern és que defensi sense ambigüitats l'activitat turística al nostre país, no? Una activitat que està sent qüestionada per una part important de la ciutadania –amb una certa raó, eh?, no tot s'ha fet bé i aquí crec que també el sector ha de fer una certa autocrítica–, però, també, que ha estat i és qüestionada des d'una perspectiva política. Ja ningú es recorda que el turisme va ser fonamental –fonamental– per sortir de la crisi econòmica i financera de l'any 2008. Per tant, nosaltres el que volem amb aquesta moció és anar una mica més enllà de la nova llei de turisme que vol impulsar el Govern i que és totalment necessari que nosaltres hi participem. Volem obrir un debat públic sobre el model i el futur del turisme a Catalunya, més enllà d'actualitzar la llei, que no deixa de ser un marc jurídic i normatiu.

Què és el que proposem? Primer de tot, el que proposem és impulsar un pacte nacional pel turisme. Crec que això, a més a més, amb totes les compareixences dels que han vingut –Pimec, Foment, l'associació d'empresaris rurals, els sindicats...–, doncs, jo crec que això s'ha posat en evidència, no?: la necessitat d'impulsar un gran pacte nacional pel turisme, fruit d'un consens polític i social. També creiem que és necessari treballar per un nou model de governança del turisme. Ho deia abans: som una destinació consolidada. I, per tant, aquest model de governança també ha de ser adequat a la realitat econòmica i social que estem vivint, on el món local, a més a més, tingui un paper rellevant en aquesta nova governança, ja que el món local, els ajuntaments, tenen competències que afecten directament la política turística.

També volem donar un nou impuls a la promoció turística. Ho deia, també, el representant del Consell General de Cambres en la seva compareixença i hi estem totalment d'acord. L'Agència Catalana de Turisme és un bon instrument, però entenem que cal actualitzar-la. Cal actualitzar tant el propi model de direcció, on hi puguin participar realment tots els sectors implicats en matèria de turisme; però també la pròpia estratègia de promoció turística. I, fins i tot, potser ha arribat el moment, també, de plantejar-nos el propi nom, no? Parlar d'una agència catalana de turisme..., una agència no deixa de ser una cosa una mica administrativa, burocràtica, no? I potser hauríem de..., no ho sé, començar a pensar en recuperar «Turisme de Catalunya», o qualsevol altre nom en què ens puguem posar d'acord. I aquí és molt important, també, el treball conjunt amb les diferents diputacions, consorcis de promoció turística, i també amb Turisme de Barcelona, eh? Barcelona no deixa de ser la marca que ens dona prestigi, que ens dona reconeixement internacional. I, per tant, cal crear sinergies de promoció turística en aquest sentit. I per això nosaltres també proposem d'impulsar –que ja s'hi està treballant, eh?– un sistema integral de màrqueting turístic a Catalunya.

Tampoc podem deixar perdre més oportunitats com a país; oportunitats que tenen dimensió internacional i que ens posicionen com a destinació competitiva, com a destinació de primer nivell.

I també, en la moció també posem en valor la necessitat d'establir una nova relació amb el sector educatiu, amb la universitat, amb la formació professional post-obligatòria; per tant, establir les connexions entre l'activitat professional, la formació acadèmica i el sector turístic.

De la mateixa manera que també cal revisar l'impost sobre les estades en establiments turístics, la mal anomenada «taxa turística», no? Ja fa molts anys de la seva aplicació i segurament ha arribat el moment, també, de redefinir-ho, d'estudiar el seu àmbit d'aplicació; com es recapta i com es distribueix l'impost i, sobretot, també la finalitat del mateix.

I ja acabo amb un agraïment a tots els grups parlamentaris que han presentat esmenes a aquesta moció i a la bona predisposició a poder arribar a un acord.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de defensa de les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Diputados, buenos días a todos. Se aborda en el día de hoy un tema, el turismo, en el que todos los grupos aquí presentes estamos de acuerdo, a excepción de los antisistema radicales de la CUP y de la ultrazquierda comunista, turismofóbicos, en cuanto a la importancia que tiene este sector. Se trata de uno de los sectores que más riqueza y empleo aporta a nuestra economía. Supone aproximadamente el 12 por ciento, y en algunas zonas de la Costa Brava, el 19 por ciento del producto interior bruto, y alrededor del 14 por ciento de la ocupación laboral total de nuestra región.

Esto se traduce en que el sector turístico representa una fuente indispensable de riqueza y vitalidad económica, social y cultural, fundamental para el desarrollo de Cataluña. Y, por lo tanto, importante para nuestra formación política. Tanto es así que hemos presentado varias propuestas para mejorar las condiciones de trabajadores y empresarios en el sector turístico catalán.

La moción del PSC y Units per Avançar contiene diez propuestas, que hemos estudiado minuciosamente. Señores proponentes, ¿para qué crear una Secretaría General de Turismo? ¿No creen que hay suficientes secretarías, subsecretarías, entes y organismos? Por ejemplo, la Agencia Catalana de Turismo. Los presupuestos presentados por el Gobierno dotan a este ente con 24.300.000 euros, de los cuales 6.636.100 euros se destinan a personal. ¿No creen que es suficiente para contratar personal cualificado y capacitado para llevar a cabo una secretaría?

Mayor estructura política no tiene por qué traducirse en mayor eficacia y eficiencia. El problema no es de gasto político, el problema es de gestión y de objetivos. Señores, como primera fuerza de oposición nacional en este Parlamento, fiscalizaremos cada uno de los euros de los catalanes que ustedes derrochan tan alegremente. No están ayudando al sector turístico, lo están hundiendo.

Quieren ustedes impulsar un pacto nacional. Miren, aquí solo hay una nación, que es la nación española. Han comprado ustedes el marco mental separatista. Bueno, pues, en lugar de comprar el marco mental separatista, dedíquense a mejorar de verdad las condiciones laborales y empresariales del sector turístico.

Miren, señores, no es necesario revisar y actualizar la Ley 5/2012, que regula la tasa turística. Nuestro grupo registró una propuesta para eliminarla. Este impuesto resulta claramente perjudicial para la promoción del turismo y el mantenimiento o creación del empleo que el turismo promueve en Cataluña, además de generar agravios comparativos con otras regiones españolas. La recaudación de este impuesto repercute negativamente en el sector. Y así lo manifiestan los diversos empresarios con los que nos hemos entrevistado y algunos actores que han comparecido en la Comisión de Trabajo, motivo por el cual hemos registrado la enmienda de modificación de su punto número 8 en su moción.

El turismo necesita impulso y compromiso. Dejemos de hablar y hagamos más. Incentiven el crecimiento del empleo de calidad, eliminen trabas burocráticas, apuesten por la conectividad y así atraeremos el turismo de calidad. Desarrollen medidas para evitar la estacionabilidad. Supriman impuestos. Promuevan bonificaciones en formación y en contratación que ayuden a pymes y autónomos, verdaderos héroes. Los catalanes necesitan soluciones, y ustedes no hacen más que crear problemas.

Señores socialistas proponentes de esta moción, dejen de comportarse como muletas, abandonen la Cataluña del separatismo, cuya prioridad es derrochar en gasto superfluo e innecesario, lideren la Cataluña real y demos respuesta a un sector prioritario en nuestra región, como es el turismo, que aporta riqueza y empleo.

Mientras estamos aquí debatiendo, ahí fuera hay miles de catalanes dedicados en cuerpo y alma a levantar su negocio turístico. Tenemos la responsabilidad de ayudarles. Y esta moción no es suficiente para conseguirlo y algunas de las propuestas van en la dirección equivocada.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Tònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia. El turisme, com bé han dit els companys que m'han precedit, és un sector molt important en el nostre país, que representa el dotze per cent del PIB. Un sector que, com sabem, ha patit molt i continua patint. Per això, agraïm la presentació d'aquesta moció al grup proponent i la col·laboració també, doncs, per l'acceptació de les esmenes i les transaccions fetes.

Però aquesta ha de ser també la voluntat de seguir treballant, amb aquesta col·laboració, tots plegats per satisfer les necessitats del sector, treballant en una nova llei de turisme molt necessària que unifiqui la normativa que actualment tenim molt dispersa i que alhora ens permeti un debat profund, amb tots els actors, del futur que volem que sigui el turisme en el nostre país. Una llei que ha de ser pionera, de futur i de consens.

Hi ha dos aspectes que seran els punts claus i que des de Junts per Catalunya defensarem fermament. Per una banda, treballar cap a una formació de qualitat i adequada; adequada a les necessitats del sector, i sobretot, també, hem de fer uns estudis que siguin atractius per als nostres joves. En segon lloc, la millora de la dignificació dels llocs de treball; llocs de treball ben remunerats i, sobretot, amb unes bones pràctiques empresarials, que són, alhora, la garantia de la qualitat de servei i de la competitivitat del nostre sector.

El món empresarial català del sector turístic el formem moltes petites empreses i autònoms que vam néixer amb l'arribada del turisme, fa més de cinquanta anys, i moltes ja som la tercera generació. Empreses que posem en valor el turisme, que ens estimem la nostra feina i també estimem el nostre territori. Deixin-me, aquí, fer un apunt d'una anècdota personal que el meu pare m'ha explicat sempre; que ell, de jove, de molt jove, ja va començar a treballar a l'Oficina de Turisme de Lloret i hi van posar una oficina a peu de la nacional II, que és per on ens arribaven en aquell moment, doncs, els turistes que venien de França, per captar-los cap a Lloret perquè no anessin més cap al sud.

Amb això què vull dir? Doncs que Lloret ja era pionera en aquell moment en la promoció. Però també, doncs, destacar que és un sector que va néixer transformant-se, adaptant-se a les necessitats i a les realitats. En aquell moment, el turista venia sense reserva i hem passat a turistes que després feien les reserves per carta, i la gestió es feia després per fax, i actualment, doncs, prement un botó, en dos segons tres la reserva. I això és lo que han facilitat, doncs, les noves tecnologies i l'adaptació del sector.

Hi ha altres temes que..., sense poder estendre-m'hi perquè no tinc temps, però almenys vull, sí, esmentar-los i que aquí s'han esmentat, com és el destí i la distribució de la taxa turística.

També, un altre punt que s'hauria de tractar és el finançament d'aquests municipis turístics. Som la Catalunya del sí. Des de Junts per Catalunya no ens cansarem

de repetir-ho. Treballem per un model de país de valor afegit, competitiu i amb inversions de projectes que generin oportunitats, ocupació de qualitat i que dinamitzin l'economia del nostre país, des de petits projectes arreu del territori fins a projectes més amplis, com són els jocs d'hivern, l'ampliació de l'Aeroport del Prat o el Hard Rock Cafè. Sí a construir un país on la societat del coneixement i el talent en siguin la base, en projectes que tinguin el menor impacte ambiental, però sense oblidar que el talent viatja i ho seguirà fent. I no se'ns pot escapar, evidentment.

Finalment, em vull remetre a un estudi de l'ONU que analitza l'efecte multiplicador dels ingressos turístics. Ens diu que de cada euro que es perd en ingressos turístics es pot generar una pèrdua de fins a dos euros i mig en el total de l'economia, pels vincles del turisme amb molts altres sectors, el qual podria repercutir, per una banda, de manera directa, en menors compres a sectors que proveeixen el sector turístic, menor ocupació i menors beneficis i, de manera indirecta, està clar, en la generació dels llocs de treball.

Per tant, aquí sí que vull destacar i apello a la responsabilitat que tenim tots en tenir una mirada àmplia, a analitzar les causes i les repercussions dels beneficis de les polítiques turístiques. Perquè no podem oblidar que el turisme som tots, des dels establiments fins als treballadors d'aquests establiments, però també els agents de viatges i les empreses proveïdores; des dels programadors de les pàgines webs o els programes de gestió informàtica fins als fusters, els conductors o els analistes de dades. Vull dir que el turisme, en aquest país, inclou molts aspectes; també el comerç, la restauració i els productes de quilòmetre zero: des dels embotits de la Garrotxa fins als olis de la Garriga.

Des de Junts hem estat sempre al costat del sector. Per tant, posem en valor tots els seus atractius. I buscarem sempre un creixement d'un turisme de referència, de qualitat i sostenible, que és el que tots volem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia a tothom. Bé, d'entrada d'agrair al grup socialista que hagi presentat aquesta moció. Creiem que és una moció important que evidencia una realitat: que el turisme és un sector clau a Catalunya –aquest dotze per cent del PIB que ja han situat els anteriors compareixents–, però que el turisme té, diguéssim, un important efecte multiplicador sobre l'economia. Quan parlem de turisme, estem parlant també d'hotelleria, estem parlant de comerç, estem parlant de transport, estem parlant de territori i estem parlant d'habitatge, d'usos de l'habitatge, d'equilibri territorial... Estem parlant, diguéssim, de moltes qüestions. Per tant, diguéssim, el turisme és un element clau en l'estructura econòmica de Catalunya; per tant, cal tenir-lo present.

I crec que el que la moció..., tot i que, com sempre, les mocions poden tenir moltes visions i moltes interpretacions, la moció, des del nostre punt de vista, el que posa sobre la taula o sobre el debat polític del país és que l'actual model de turisme està esgotat i que és necessari abordar noves estratègies que permetin reorientar l'actual model.

I nosaltres hi veiem això, en el fons, diguéssim, d'aquesta moció. I, per tant, la importància d'aquest pacte nacional pel turisme que permeti, des de les diferents mirades que conflueixen en el sector, tant la dels empresaris, com la dels treballadors, com també la del territori, la del conjunt d'agents implicats..., puguin redefinir un model turístic diferent.

El model turístic està esgotat, fonamentalment, perquè els reptes globals també arriben al sector, com no pot ser d'una altra manera, i hi incideixen. I la pandèmia

ho accelera, eh?, el repte climàtic, el repte de la digitalització. Els canvis que tot això genera en les pròpies estructures de les societats afecten també el sector turístic, que avui els hem vist més accelerats, més evidenciats per la pandèmia.

Per tant, des d'aquest punt de vista, coincidim en la necessitat d'aquest pacte nacional que abordi un nou model de turisme, un model integral, un model que integri els diferents aspectes que en el territori tenen a veure amb el turisme i el model de turisme que volem. Un model no només integral, sinó un model també respectuós amb el seu entorn territorial, amb el medi ambient; evidentment, amb la sostenibilitat. Un model que tingui en compte quin és el paper del territori, quin és el paper de les administracions locals, també, a l'hora d'incidir en la regulació, en el funcionament del model turístic. Per tant, des d'aquest punt de vista, coincidim en la majoria de qüestions que planteja la moció. N'hi han algunes que evidentment no, que ara comentaré.

Agraïm, en qualsevol cas, també, que hagin acceptat una de les esmenes que hem plantejat amb referència a les llars turístiques i les llars compartides, que tenen a veure amb el tema turístic de les pernoctacions i tal. Perquè entenem que el tema de les llars turístiques..., cal fer-ho sota llicència urbanística clara. Sobre un paper, també, de les administracions locals a l'hora de regular quines són aquestes llars, quines característiques han de tenir i quina quantitat màxima es pot establir. Per tant, des d'aquest punt de vista, considerem positiu que se situï l'element de les llars i dels habitatges compartits en relació amb el turisme en la moció definitiva, amb aquesta esmena que hem pogut presentar.

Però hi han un parell de qüestions que no ens agraden de la moció. Una, que fa referència a situar o qüestionar el tema de la taxa turística. No ho qüestiona directament, sinó indirectament. Situa, diguéssim, una avaluació per poder avaluar l'element de la taxa turística. Cap problema amb avaluar les coses, només faltaria. Però entenem que qüestionar en aquests moments la taxa turística també és desenfocar el problema. El problema del sector turístic no és la taxa turística. La taxa turística juga un paper important, també, fins i tot de contribució a la promoció del sector turístic; qüestionar-la creiem que no té..., no aporta, diguéssim, cap element positiu.

Però el que ens preocupa més, i que sí que, evidentment, hi estem en contra, és que se situa en la moció també una aposta per l'aeroport, pel tema de l'ampliació de l'aeroport; l'aposta pel gran casino que és el Hard Rock o l'aposta pels jocs d'hivern. Creiem que són apostes que van en contra, que són contradictòries amb la resta de la moció, perquè són apostes que consoliden, d'alguna manera, un model turístic que és el que està esgotat, i són propostes que no són precisament les palanques de canvi que necessitem, en aquests moments, per canviar de model turístic. Per tant, aquestes no les compartim i les votarem en contra.

És necessari canviar el model turístic. És necessari canviar el model turístic des del pacte nacional, amb la participació de tots els agents, cap a un model de turisme molt més integral, respectuós amb el medi ambient i amb participació de les administracions locals; però no podem utilitzar palanques caduques i antiquades, com serien el Hard Rock, l'aeroport o els jocs d'hivern, per canviar-lo.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Bartomeu Compte.

Bartomeu Compte Masmitjà

Gràcies, presidenta. I gràcies, diputats, diputades, sobretot els interlocutors, especialment, pels esforços de buscar una visió compartida, que crec que és important. No ho hem aconseguit del tot, però hi hem posat esforç.

Aquesta moció sobre les polítiques de turisme expressa propostes, com dèiem, amb les que coincidim i que, de fet, accentuen la feina imprescindible que ja fa el departament en aquest àmbit. Com ens va dir el conseller Torrent a l'anterior Ple, dins dels objectius transformadors del Govern, el sector turístic juga un paper decisiu. I aquesta feina ha permès començar ja a recuperar-nos dels durs efectes de la pandèmia, amb recuperació parcial del turisme estranger –és veritat– i un creixement important del turisme domèstic, amb clars increments –n'hi ha, fins i tot, alguns comparables al 2019. Ara cal una altra cosa: mirada de país alta i llarga, i és temps de transformació. No és fàcil, perquè la pandèmia encara ens dibuixa un futur borrós i ens provoca problemes immediats que hem d'afrontar.

Però anem a la moció. D'entrada, s'agraeix el propòsit, però també cal pensar en un model econòmic ben definit i una idea de país al qual s'aspira. La moció podria ser molt més concreta, i ambiciosa, la transformació, en aquest canvi de model, com també s'ha dit anteriorment. Però, en tot cas, hi ha un primer punt, però, que tenim clar que no hi podem donar suport. Ens demanen la creació d'una secretaria de turisme i, com hem dit, la feina ja s'està fent. La Direcció General de Turisme ja ha comparegut en comissió i ha explicat la campanya d'aquest any 2021 i les línies de treball. Per tant, la feina, ho repeteixo, ja s'està fent. Per tant, no ho canviarem, perquè respectem la potestat organitzativa del Govern i, encara més, funcionant bé com funciona ara.

Allà on ens hem de trobar per força és en un compromís nacional per un turisme responsable: un pacte nacional pel turisme. Caldrà planificar, aprofitant la digitalització, que ara venen recursos i queda molt camp per córrer, i caldrà regular amb una nova llei de turisme que aporti el compromís de tothom i del sector pel turisme de qualitat, que és saber atraure el turista cívic i personalitzar el producte. Aquest és el turisme de qualitat i el que volem adoptar. D'aquest pacte i d'aquesta llei, n'ha de derivar una regulació única i transversal, una planificació territorial, una modernització permanent i també un control de qualitat dels establiments turístics.

Però no vull acabar sense parlar d'un punt a què, en cap cas, podem donar suport –no hi podem donar suport, i vostès ho saben. Vam proposar una esmena, que no s'ha acceptat tal com era, per donar suport als projectes d'inversió que generin oportunitats amb ocupació de qualitat i dinamitzadors de l'economia, tenint en compte les condicions ambientals i el territori afectat. Però l'anomenada «sociovergència» ha tornat a aparèixer, per donar suport als projectes d'inversió que generen..., ha tornat a aparèixer –perdó– i aprofita qualsevol oportunitat per tornar als macroprojectes i per parlar del Hard Rock, un model macroturístic que potser ha funcionat els darrers seixanta anys, però que ha entrat en crisi per problemes ambientals, socials i econòmics, i això ens obliga a un canvi, perquè el turisme continua anant a cavall del carboni. (*Aplaudiments.*) Per tant, ens hauríem de pensar si són compatibles el turisme actual i les necessitats globals. I d'això, de moment, no se n'ha parlat.

Citen Hard Rock, citen els jocs d'hivern, quan això ja s'ha debatut i votat i vam quedar que, abans que res, s'escoltaria el territori. Ho va dir el company Antoni Flores: «El Pirineu ha de tenir la seva pròpia veu.» Per què insistim en grans projectes, quan hi ha coses com el Tarraco Viva, l'Empordà Bike Resort, el Territori de Masies? Tots ells són exemples de com es pot fer un turisme sostenible, proper i diversificat. I cal parlar d'això. Es tracta de fer girar el turisme al voltant de viure el país, amb les experiències personals d'interrelació, amb tots els valors que posseïm i respectem els llocs que es visiten.

I hem de tenir clara una cosa: que anem cap a una societat en què haurem de reduir l'ús de l'automòbil i l'avió, que els haurem de substituir per sistemes de transport col·lectiu, com el ferrocarril, que hi ha molt de camp per córrer a Catalunya –mol-tíssim–, l'autobús, o bé fins i tot la bicicleta; que haurem de viatjar més a poc a poc, més a prop i sincronitzats amb els valors d'equilibri integral i sostenibilitat. Doncs no tornem a un model periclitat i centrem-nos en tres qüestions urgents i fonamentals:

reactivar, que encara queda camí, repensar, que és imprescindible, i transformar, que és urgent. I s'ha de fer en tots els àmbits, i és hora de fer-ho, per aconseguir un turisme pròsper i just i amb consciència, reivindicada com mai la pandèmia, consciència del territori i de la seva preservació, per aconseguir la justícia social, que no és altra cosa que l'equilibri del sector, repartir el benefici i millorar l'entorn.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Gràcies, presidenta. Bé, entenc que a ningú li sorprendrà el nostre posicionament davant d'aquesta moció, una moció que entenem que és un compendi de propostes inconsistents; inconsistents, perquè un país no pot fonamentar la seva economia en sectors amb demanda elàstica i una oferta rígida, com és el sector del turisme i com entenem que aquesta moció segueix defensant: que el país se sustenti i es fonamenti en el sector turístic. I ho diem no només perquè vuitanta anys d'extractivisme turístic han causat al territori, al medi i a la societat danys irreparables, sinó perquè, després de més d'un any i mig de pandèmia, mostrant les debilitats del sector turístic, no són un mínim responsables i fan un gir de cent vuitanta graus per fomentar l'economia o fomentar una economia que posi al centre les necessitats de les persones i que tingui en compte els impactes de l'activitat econòmica i social al territori. Però no només al territori, sinó també, com dèiem, socialment. Per tant, una economia que treballi per erradicar les desigualtats i no que les aprofundeixi.

I vostès, de la mà de Junts per Catalunya, com deia el diputat d'Esquerra Republicana, insisteixen en els projectes històricament de la «sociovergència», que mostren o que impulsen un model econòmic, el *desarrollismo*, aquest model que durant anys ha imperat en aquest país i que s'ha dedicat sistemàticament a desenvolupar projectes que destrueixen el territori i que, en el mitjà i llarg termini, tenen impactes negatius per a la societat i per al medi ambient. Perquè si tants impactes positius té el Hard Rock Cafè, la pregunta és: quins impactes, si fa vuit anys que és un projecte que està congelat?

I vinga a defensar que el Hard Rock Cafè té impactes positius. Però si no existeix el projecte, més enllà d'estar en les previsions i en les despeses en els pressupostos de la Generalitat. No existeix. Si tant els preocupa les condicions laborals dels treballadors del Camp de Tarragona, si tant els preocupa generar projectes econòmics allà, facin-ho. Han tingut vuit anys per fer-ho. L'únic que fan és posar la pastanaga al territori i anar allargant una agonia, mentre ningú realment es preocupa per generar llocs de feina en condicions i estabilitat en aquell territori. Per tant, deixin ja, d'una vegada per totes, de sustentar projectes que interessin a «la Caixa» i poca cosa més.

I, finalment, per anar acabant, celebrem que Esquerra Republicana faci el discurs que hagi fet avui i denunciï de manera clara que són els macroprojectes en aquest país. Podia haver-ho fet fa uns mesos i potser haguéssim arribat a un acord per als pressupostos. Com que van decidir seguir el discurs dels seus socis i del Partit Socialistes, en els pressupostos no vam arribar a un acord. Perquè, malgrat que sistemàticament s'ha dit que no hi ha un euro públic destinat al Hard Rock Cafè, el que veiem, quan mirem l'executat, és que es segueixen destinant diners per desenvolupar un pla de desenvolupament urbanístic, que només té sentit perquè el CRT es posi allà i perquè hi hagi el Hard Rock Cafè. Per tant, malgrat discursos de presidents i consellers de que no hi haurà un euro públic per al Hard Rock Cafè, el que hem vist fins ara és que s'hi destinen diners de manera sistemàtica.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, primer de tot he de reconèixer al grup proposant la virtut de mostrar, doncs, clarament que la situació que es pateix al desgovern de Catalunya és molt semblant a la que pateixen ells mateixos al Govern d'Espanya; és a dir, dos socis de cohabitació malavinguts. Avui parlem d'una de les principals fonts de riquesa i d'ocupació d'Espanya i, per descomptat, de la nostra comunitat autònoma. Parlar d'una activitat econòmica que a Catalunya, ja s'ha dit, representa al voltant del dotze per cent del PIB i uns 30.000 milions anuals, és necessari i oportú.

Per comprendre millor la importància del sector turístic, els he de dir que a la meva circumscripció, a la província de Tarragona, el turisme és el principal motor socioeconòmic, i representa gairebé el vint-i-sis per cent del PIB total provincial. Si amb això no n'hi hagués prou, per donar-li al turisme i a l'hostaleria la importància que tenen... Presidenta, em sembla que no m'està comptant el temps. (*Veus de fons.*) Si amb això no n'hi hagués prou, dic, per donar-li al turisme i a l'hostaleria la importància que realment tenen, hem de tenir present que més del vint-i-vuit per cent dels cotitzants a la seguretat social de la província de Tarragona pertanyen a aquest sector, que amb aquests números hem de considerar forçosament com un sector estratègic.

En una situació de risc per a l'economia, derivada, entre d'altres qüestions, per l'efecte negatiu d'una pandèmia que encara és lluny d'estar controlada, hem de filar prim amb tot el que té a veure amb l'economia. Estem veient les greus dificultats per mantenir els llocs de treball, per exemple, de Nissan, milers de llocs de treball que estan en perill i que no s'està trobant una alternativa. I, en aquest cas, com en d'altres –podem parlar del cas de Mahle–, doncs, són llocs de treball d'un altre sector estratègic, com és la indústria de l'automòbil. En una situació de risc per a l'economia, deia, hem de tenir molta cura de l'economia i molt especialment dels sectors estratègics.

Per tant, en aquest sentit, aquesta moció és una moció oportuna, perquè el sector estratègic del turisme i l'hostaleria està passant un mal moment. És un sector especialment afectat pels efectes negatius de la pandèmia, sí, però també afectat per la manca de compromís ferm per part de les administracions públiques en aquest sector –quan hi ha divisió en l'àmbit dels governs és difícil que hi hagi un compromís ferm–; un sector madur, amb una importància inqüestionable des del punt de vista econòmic i social, un impacte important en el producte interior brut, però no menys important en el pes del sector, en la creació d'ocupació i en el mercat del treball, i tot això acompanyat de les importants aportacions en impostos i cotitzacions; un sector molt i molt important al qual hem de mirar amb bons ulls i al qual les administracions públiques han d'acompanyar per tal que pugui mantenir l'oferta i la qualitat dels serveis.

I això no és ben bé així. Mirin, els hi donaré unes dades perquè vegin que el sector fa temps que pateix a Catalunya. Pel que fa al nombre de turistes amb un primer destí..., un destí principal a Catalunya, el creixement era sostingut i constant fins l'any 2018. Les dades que els donaré estan referides anualment al mes d'octubre, perquè les últimes dades disponibles enguany són precisament les d'octubre; per tant, comparem dades acumulades de gener a octubre de cada any. El nombre de turistes, l'any 2016, fins al mes d'octubre va ser poc més de 16.172.000, amb un creixement del 4,61 per cent respecte a l'any anterior. Entre gener i octubre del 2017, el creixement va ser del set per cent, passant dels 17.300.000 turistes. De gener a octubre de 2018 el creixement no només es va aturar, sinó que va baixar el 0,7 per

cent, just després de la republiqueta dels vuit segons. I l'any 2019 l'estancament és clar, tornant amb prou feina a les dades del 2017 pel que fa al nombre de turistes. El 2020 la davallada, justificada per la covid-19, és de més del setanta-vuit per cent, arribant només als 3.713.000 turistes entre gener i octubre. I enguany la cosa no va gaire millor, amb un creixement del 25,35 per cent i un nombre de 4 milions i mig de turistes.

Si hi afegim la dada que l'any 2016 la despesa mitjana per turista era de gairebé mil euros, passant dels mil cent l'any 2019, caient a menys de sis-cents l'any 2020 i arribant al voltant dels 880 enguany, ho tenim clar: hi ha una greu crisi. I Turisme de Barcelona ens ho confirma, confirmant que el turisme català, el sector turístic, ha perdut 35.000 milions d'euros a causa de la pandèmia, entre 2020 i 2021.

Per tant, encara cal filar més prim en aquest sector i donar-li el suport institucional que es mereix i necessita. I és precisament això el que trobem a faltar, potser especialment a la ciutat de Barcelona, on el PSC, que avui ens porta aquesta moció, governa. És bo presentar una moció sobre les polítiques de turisme; és molt millor no posar pals a la roda a aquest sector estratègic des de les institucions que es governen.

Moltes gràcies.

La presidenta

I com que el Grup Mixt no és present per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat dels Socialistes i Units per Avançar, el senyor Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Bé; moltes gràcies, presidenta. Molt ràpidament, perquè en dos minuts és evident que no es pot contestar tot, no? Però, senyor Bartomeu, que aquí els únics que han governat a Convergència i Unió a Catalunya han estat vostès. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, deixin ja de parlar de la «sociovergència», no?

I, després, una altra qüestió. Vostès, que tant defensen el turisme, doncs, escoltin, han tingut una oportunitat ara amb els pressupostos que segurament aprovaran la setmana vinent. Perquè, miri, posaré dos exemples. El primer: hi ha una rebaixa de més de 15 milions d'euros a la promoció turística. Justament, quan més necessària és la promoció turística, quan més necessari és, per no perdre competitivitat, fer promoció turística, aquest pressupost rebaixa en 15 milions d'euros la partida a la promoció turística. Home, no té massa sentit, no?

Com tampoc té massa sentit que, en la llei d'acompanyament, segurament vostès també votaran una esmena en la qual a la llei de turisme eliminaran el concepte de municipi turístic. Tampoc té massa sentit, no? Quan a la llei de comerç existeix el concepte de municipi turístic i, per tant, doncs, hi ha uns, diguéssim, horaris comercials adequats a aquests municipis turístics, vostès a la llei de turisme eliminaran el concepte de municipi turístic; home, quan cada vegada són més els municipis que aposten pel turisme, com una de les activitats econòmiques més. Per tant, fets i no paraules.

I per a aquells partits, doncs, que qüestionen permanentment el turisme, que defensen la turismofòbia, que sempre parlen en nom del territori, mirin, només els recordaré unes paraules de Mark Twain, quan deia que viatjar és un exercici de conseqüències fatals per als prejudicis, la intolerància i l'estretor de mires.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria

302-00071/13

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Excusar el conseller –ja ho han fet també en l'anterior moció–; ens ha comunicat que no hi podia assistir. Possiblement no pot assistir-hi, i els motius de no poder assistir-hi tenen a veure amb el rerefons de la moció que hem presentat, que és, diguéssim, la situació industrial que està vivint en aquests moments Catalunya –el tancament de Nissan, el tancament de Mahle–, aquesta problemàtica industrial que estem travessant els darrers anys, no?

Perquè, si no ens remuntem massa segles enrere, Catalunya pot haver passat de ser la fàbrica d'Espanya –allò..., ens n'anem al segle XVIII, XIX, no?–, a ser la màquina o el motor industrial d'Espanya, i malauradament ara estem en un moment on no sabem si podem acabar sent el magatzem d'Espanya. I, clar, de passar de ser la fàbrica, a ser el motor industrial, a poder-nos quedar sent un magatzem, vol dir que el motor industrial, aquest últim que havíem estat, està «gripat».

Està «gripat» per molts motius. Evidentment, la responsabilitat no és només nostra. Ho és en la part que ens correspon pels dèficits de la gestió política que hem fet en els darrers temps, però també, diguéssim, pel context global en el qual la nostra economia està situada i del qual és interdependent; aquest context de globalització, de financerització, de digitalització, que se situa, diguéssim, en un marc on la majoria de les grans empreses industrials que tenim a Catalunya no tenen el centre de decisió aquí. Pel que sigui, hi ha hagut un procés de venda, en el seu moment, d'empreses autòctones de capital familiar i tal a capital estranger, que ha fet que els centres de decisió estiguin fora.

El cas més emblemàtic podria ser el de La Maquinista Terrestre i Marítima, una empresa nacional clara en el sector ferroviari, que ara resulta que és simplement una filial d'una multinacional francesa; potent, però multinacional, on les decisions no es prenen aquí, sinó que es prenen a fora, no?

Per tant, centres de decisió que no estan aquí; dimensió empresarial molt petita, molta microempresa, que pot estar bé per a unes coses, però que, si no se l'atén directament, si no se li dona també la capacitat d'obtenir dimensió, de poder treballar de manera conjunta, de poder-se aliar, de crear plataformes, difícilment podrà estar situada en el món en el que estem; o els dèficits que tenim en coneixement, formació, qualificació, especialment en les qualificacions mitjanes tècniques, que difículten, a vegades, els propis processos d'innovació empresarial, no?

Clar, aquesta realitat de globalització, financerització i digitalització de l'economia, en un context de manca de centres de decisió, de dimensió molt petita de les empreses i de dificultats en coneixement i innovació, fa que siguin fàcils els processos de deslocalització i desindustrialització que estem vivint i els efectes que tenen sobre l'ocupació.

És per això que en la moció el que plantejem és intervenir aquí, no? Intervenir-hi, guanyant més independència energètica, guanyant més independència en el terreny dels materials i, per tant, introduint canvis, canvis a un nou model industrial, on hi hagi una preeminència, un paper important de lideratge del sector públic i que posin les persones en el centre; processos de transició justa en aquest canvi de model industrial.

Per tant, la moció planteja qüestions amb relació al lideratge públic, amb relació a la captació d'inversions sota aquest lideratge del sector públic, amb compromi-

sos clars quan atraïem inversions i també amb participació accionarial en aquelles empreses que els hi donem ajuts públics, impuls de la formació i del coneixement. I també situa, de manera clara, l'impuls de determinades estratègies industrials que permetin no només accelerar aquests canvis de model industrial, sinó que també permetin arrelar l'activitat productiva en el nostre país i que també permetin atreure inversions.

Però, clar, defineix algunes estratègies industrials –evidentment no totes, però algunes estratègies industrials– que en el terreny que canvien –que ens donen més independència energètica, més independència a l'hora de l'obtenció de materials–..., permetin que les inversions econòmiques, sota lideratge públic, vegin que hi ha una estratègia definida de país, a mitjà i llarg termini, on les inversions poden ser eficients, perquè tenen, diguéssim, recorregut temporal en les necessitats del canvi de model productiu, que els hi permeten establir-se en el nostre país.

Aquest és l'objectiu de la moció. I vull agrair les diferents esmenes dels diferents grups, tant d'Esquerra Republicana, de Junts, com del PSC, com de la mateixa CUP, que crec que han acabat també de donar-li, a la moció, un major contingut de reforçar aquesta línia estratègica de canviar el model productiu.

Res més. I gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té, en primer lloc, la paraula, en nom dels Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia. Gràcies, diputada..., ai «diputada», presidenta, presidenta Borràs. Diputades, diputats... Senyor Gallego, no se m'enfadi, eh?, per tot lo que diré ara. Amb tot el «carinyo» que li tinc i el seu gran tarannà, però jo crec que aquesta moció és l'inici d'una gran contradicció que hauran d'assumir, suposo, durant tot el 2022 com a mínim.

Jo crec que avui està d'enhorabona el senyor Giró. No està aquí, però segur que està content. Perquè, per fi, lo que no va aconseguir Pujol, lo que no va aconseguir Artur Mas, ho ha aconseguit el senyor Giró: és que els comuns abraressin els postulats econòmics del senyor Giró, de l'antiga Convergència o de Junts en aquests moments. *(Veus de fons.)* Sí, sí... Sí, sí, el que vostès deien fa pocs mesos, sembla que en un cap de setmana va canviar tot i vostès deien el contrari. Temps al temps.

I aquesta moció és una bona mostra d'això. Jo els hi diria: en aquestes cinc pàgines de moció, que hi ha retòrica, hi ha bones intencions, hi ha molts elements que compartim, quants diners compromet el Govern? Quants? Zero –zero–, diguem-ho clar. Per tant, està molt bé tot això que ha dit, tot lo que diran els diferents portaveus, però, en tot cas, res canviarà. I tot allò que criticaven a la CUP de que bloquejava determinats canvis, doncs mira, jo crec que aprovàvem més coses amb la CUP en alguns temes que feien avançar i en partides pressupostàries específiques, que no pas el que fa la sensació que aprovarem amb vostès. Ho dic perquè no ens han aprovat... Ens accepten alguna esmena, però de totes les que tenen a veure amb partides pressupostàries, amb diners, no ens n'accepten cap. Per tant, ni faran, perquè no ens mourem d'on som, ni deixen fer, aprovant allò que vagi bé per al país.

Veurem si aquest pacte que vostès van presentar ahir va seriosament o no, o si només és un canvi de cromos circumstancial, per sortir del pas, i veurem si d'aquí a un temps, doncs, la cosa segueix.

Què més? Com hem dit, nosaltres hem proposat més recursos per al SOC, polítiques d'ocupació –no ens l'han acceptat–; més recursos per a la gestió forestal –hem fet una transacció, però evidentment han desaparegut les partides pressupostàries. Hem fet una proposta per a més recursos per a la indústria; tampoc ens l'han accep-

tat. Hem fet una proposta perquè hi hagi més diners per al turisme; tampoc ens l'han acceptat.

I jo em pregunto: si aquesta moció s'aprova i no hi destinem cap cèntim d'euro, nosaltres no hi podem votar a favor. En alguns votarem a favor, però en alguns altres ens abstindrem, perquè compartim (*veus de fons*), compartim els objectius, però sense accions concretes i sense diners, evidentment això no va enlloc. Temps al temps, senyor Cid, no es posi nerviós, no passa res –no passa res. Aquí tothom ha d'explicar el seu posicionament polític, i nosaltres estàvem perquè hi hagués pressupost, estàvem per modificar les estructures pressupostàries i estàvem pel que vostès deien tot just fa un any; no el que diuen avui.

També estàvem perquè expliquin per què fan un acord de pressupost on posen que amb el CRT hi estan d'acord, però que no s'hi destinin diners públics. Estan o no estan d'acord amb el CRT? No. Però llavors assumeixen que es fa –assumeixen que es fa. L'únic que no s'hi dediquen diners públics, però assumeixen que es fa. Home, suposo que es deu haver llegit l'acord que han firmat vostès; jo me l'he llegit. D'acord?

Per tant, veurem... (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és lo que han d'explicar. Veurem com aturem la destrucció industrial, veurem com fem una estratègia de país, precisament perquè l'educació, les infraestructures, la innovació, la recerca, la transició energètica acompanyin aquest nou model econòmic que necessitem.

Vostès em pregunten: aquesta és la moció que farà que realment apuntem al futur industrial econòmic del nostre país per als propers anys, que aturarà la destrucció industrial i garantirà que tirem endavant? Nosaltres creiem que no. Restarà? No, evidentment que no restarà. Hi ha reflexions molt positives. Hi ha accions efectives amb recursos? No.

Dit això, i agraint que s'hagin acceptat tres esmenes que no tenen consignació pressupostària, però que crec que ajudaran també a crear un mapa per saber on tenim cobertura de fibra òptica, cobertura de telefonia, problemes i deficiències en l'electrificació arreu del país... Perquè a vegades fem grans reflexions, però el més important o el més bàsic no ho tenim resolt, eh? I tenim molts punts del país en què no sé com impulsarem la indústria si no ens hi arriba fibra òptica, si no hi tenim cobertura de telefonia mòbil, etcètera.

Saber on ho tenim, on hi ha deficiències, i fer un calendari per resoldre-les.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula, a continuació, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Bon dia. Moltes gràcies, presidenta. En Comú Podem presenta una moció sobre indústria a Catalunya que consta de divuit punts; n'hem transaccionat la meitat; hem acceptat diverses esmenes. Agraïxo el to i la predisposició del seu grup de cara, doncs, a trobar un text que pugui aportar solucions.

Bé, tindrem una realitat dual aquest any 2021. Tot i que el primer trimestre érem una economia tancada i confinada, així que vam tenir vacances i vam reobrir, doncs, hem tingut uns sis mesos extraordinaris, i el 2021 superarà alguns resultats de l'any 2019, que va ser un any de rècord en gairebé tots els indicadors. No és clar en termes de producte interior brut, però sí que en exportacions, en tràfic de contenidors i en nombre d'afiliats a la seguretat social, 2021 marcarà un any de màxims històrics a l'economia catalana.

La setmana passada, una moció del Partit Popular sobre la decadència de Catalunya va coincidir feliçment el mateix dia en què el Port de Tarragona publicava dades dels nou primers mesos de l'any, en què el Port de Tarragona superava el de Bilbao,

era el que més creixia de l'Estat... Ahir vam tenir dades del Port de Barcelona: de gener a novembre, més cinc per cent de creixement amb relació al 2019, superant els tràfics prepanidèmia.

Per tant, és un any dual. El 2019 el sector de l'automòbil liderava els creixements i les exportacions. El 2019 és l'any de rècord de SEAT: rècord en producció, vendes beneficis i exportacions. Ara, en canvi, l'automòbil està molt tocat pel trencament de les cadenes logístiques globals. Però el 2021 és el sector químic, el farmacèutic, el sector de les noves tecnologies i l'agroalimentari qui estan situant l'economia catalana en nivells de l'any 2019.

Hi ha, però, també males notícies. Nissan sembla que no tindrà relleu en el propi sector. Mahle, que ahir mateix teníem una altra reunió amb els sindicats aquí al Parlament. Ens caldria fer una tasca conjunta per identificar i determinar responsabilitats d'aquesta no inversió del grup xinès a la Zona Franca.

I aquí topem, senyor Gallego, amb la realitat que portem vint anys en aquest Parlament denunciant. Qui es reserva en exclusiva la gestió dels impostos dels catalans? Qui ha volgut monopolitzar els fons europeus? Qui es reserva l'emissió del deute públic? El Govern central. Els sindicats, els treballadors han d'exigir a la ministra Maroto, a l'arrogant ministra Maroto, responsabilitats. La que va dir que la planta de bateries «*estaria cerca de Martorell*», però ja hem vist que se n'anirà a tres-cents quilòmetres.

Jo, com a conseller d'Empresa, fa uns quants mesos vaig tenir reunions amb empreses globals que volien fer una planta de bateries a Catalunya i on havíem ja posat quatre destinacions sobre la taula, però que anaven al ministeri i els hi deien: «*Ya lo veremos, ya lo veremos...*» I anaven passant les setmanes i els mesos, i al final han acabat marxant. Se sabrà tot. Però, bé, de moment hauríem de trobar una anàlisi compartida sobre aquest punt.

La setmana passada, un diari de Madrid publicava que Eslovènia supera Espanya en PIB per habitant, i que aquest *sorpasso* era definitiu, no transitori. Anem a les arrels. L'Estat espanyol, segons l'Airef, ha invertit 60.000 milions d'euros en els últims quinze anys en alta velocitat. Són dades de la Autoridad Independiente Fiscal. És el país d'Europa que, en percentatge de PIB, més ha invertit en ferrocarrils. Però què ens diu la literatura econòmica i l'evidència empírica? Que aquella inversió ferroviària que incrementa la competitivitat de ciutats i regions metropolitanes és la que va a rodalies i a mercaderies, que és el que no fan sistemàticament els governs de Madrid.

I, fixi's, el Corredor Mediterrani està arribant a Catalunya en forma de *low cost*, via tercer fil; que no ho fa ningú més al món, que no ho fan ni a Madrid ni a Sevilla. Perquè la norma europea d'obligat compliment als reglaments europeus de xarxa ferroviària prioritària de mercaderies diu que ha d'haver-hi dues noves vies d'ample europeu només per a mercaderies, segregades del tràfic de passatgers. I aquí estem construint un tràfic..., estem construint un tercer fil, que combinarà rodalia i mercaderia, que se saturarà en poc temps.

A la SEAT de Martorell, per exemple –dades de la pròpia empresa–: el dia que arribi el tren, el Corredor Mediterrani a la porta, quatre-cents euros d'estalvi per cada cotxe. I jo tinc informació de que això havia d'entrar..., aquest tercer fil havia d'arribar aquest novembre, i ara ens n'anem al 2023. I SEAT està perdent desenes de milions d'euros, que podria reduir costos i no s'està fent.

Però, en tot cas, escolti'm, celebros que en aquesta ocasió vostès hagin acceptat les esmenes que hem presentat sobre el Corredor Mediterrani per l'interior de Tarragona i també per l'interior del Penedès –amb la diputada Lluïsa Llop ho hem estat parlant–; és molt important que comencem a planificar per on volem les dues vies que ens demana la Unió Europea, i per a les quals hi ha diners europeus, per l'interior de Catalunya, per tal de que el nostre país siguem fàbrica i no magatzem.

Seguim sent fàbrica, però l'Estat espanyol, amb els diners que venen d'Europa, ha de fer la feina a Catalunya. Vostès són el Govern espanyol, tenen també una part de corresponsabilitat; ajudin-nos a fer possible que Catalunya segueixi sent fàbrica i magatzem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernández

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputades, diputats. En primer lloc, vull agrair al diputat Gallego, al Grup d'En Comú Podem, la presentació d'aquesta moció. Una moció sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria, un tema que des d'Esquerra Republicana sabem fonamental per al desenvolupament econòmic del país; un tema i un sector, evidentment, cabdals.

Ens cal –i estem convençuts que així serà– un govern que lideri el procés de transformació que necessita el conjunt del sector industrial; de fet, un govern que lideri –i així serà– el procés de transformació que necessita no només el sector industrial, sinó el conjunt de l'economia del país. Hem de liderar aquesta transformació del model productiu i fer-ho de la mà, evidentment, dels agents socials, de tots aquells agents d'investigació, d'innovació, de coneixement, dels col·legis professionals de l'àmbit i, sobretot, aquest lideratge, de la mà de la concertació, absolutament imprescindible per assolir un repte de país com el que afrontem, i fer-ho en la línia de fer-lo molt més sostenible, més resilient, i posant les persones al centre de l'interès, els treballadors i les treballadores. Un govern que lideri la transformació del sector industrial de la mà dels agents socials i també de la majoria d'aquesta cambra, que serà absolutament imprescindible, i que en posi les bases en el pacte nacional per a la indústria; un pacte que ha impulsat el Govern i que ha de ser l'eina executiva amb accions concretes per a aquesta transformació, perquè ens calen accions reals, accions concretes i executables en aquestes mesures.

Aquesta extensa moció aborda molts dels punts necessaris d'aquesta modernització i transformació del sector industrial, molts dels punts necessaris per a la reindustrialització del país, que, evidentment, ho fem de forma succinta, perquè el format així ens ho exigeix, però que crec que porta una primera molt bona notícia, i és que entenem que tindrà, fruit de la negociació i del debat que hem tingut, un ampli consens d'aprovació en aquesta cambra en molts dels seus punts, que seran votats favorablement per la mateixa majoria que donarà l'aprovació del pressupost de la Generalitat.

Per tant, un pressupost absolutament imprescindible que donarà continuïtat a aquestes línies que aprovarem avui en aquest Ple; un pressupost que serà factible la setmana vinent i que comportarà, en l'àmbit d'Empresa i Treball, un increment del 28,8 per cent del seu pressupost, absolutament necessari per tirar endavant totes aquestes polítiques.

Aquesta moció, com deia, fa esment a moltíssims aspectes. No els esmentaré tots, perquè és impossible, evidentment, però sí que en moltíssims sentits pivota sobre els cinc àmbits previstos en el pacte nacional per a la indústria. Parlem de sostenibilitat, d'energia i d'economia circular, de digitalització, d'aquesta indústria 4.0, innovació, internacionalització; parlem de capital humà, d'ocupació industrial i de formació, de les necessàries i absolutament imprescindibles infraestructures, del finançament i de la dimensió empresarial.

Per tant, com deia, des del Grup d'Esquerra Republicana –i vull agrair les facilitats per al debat i per poder pactar els diferents punts del diputat Gallego– hi votarem molt majoritàriament a favor. De fet, de tots els punts, només votarem en contra dels punts originals de la moció en dos dels aspectes que no podem donar suport,

com són la necessitat de condicionar a participar accionarialment en la concessió dels ajuts públics a les indústries que hagin de sobreviure a les transicions –o les que ho aconselli el seu caràcter estratègic–, perquè, malgrat que compartim la filosofia de que pugui haver-hi aquesta participació, és evident que no podem condicionar a que hi sigui sempre, i és molt més àmplia la casuística que el redactat que proposàvem; de fet, en aquesta línia anaven les nostres esmenes.

De la mateixa manera que tampoc podem donar suport a promoure una llei de polígons d'activitat industrial, perquè tot just ara acabem de tenir la llei de les APEUs, com aquell qui diu, i el que entenem que cal ara és que hi hagi la seva aplicació, és tirar-ho endavant i no entrar en una nova normativa.

Per tant, hi insisteixo, un ampli suport que donarem en aquesta moció, perquè compartim els seus objectius, compartim els seus aspectes d'una forma molt majoritària.

Vull finalitzar amb dos aspectes que entenc que està..., perquè entenc que està molt bé, i així ha de ser, reclamar el lideratge del Govern de la Generalitat; és necessari, és imprescindible, i hi serà aquest lideratge. Però és evident que mentre estiguem a l'Estat espanyol també cal que el Govern espanyol tiri endavant moltíssims aspectes bàsics.

Primer, sí a la reindustrialització; però sí, també, a donar eines als treballadors, a donar eines a l'autoritat laboral, perquè puguin defensar els llocs de treball actuals i mantenir-los. Per tant, deroguem, d'una vegada per totes, les reformes laborals.

I, de la mateixa manera, fem, com deia el diputat Tremosa, un corredor mediterrani que no aprofiti línies existents de rodalies. No és un corredor mediterrani trepitjar l'R4 o l'R2 al seu pas pel Penedès. No és aquest el pas, el fer-ho per l'interior... –perdó–, per fer-ho en el cas de Tarragona; no és la manera. Cal un corredor mediterrani que de debò pugui treure les mercaderies, perquè això donarà competitivitat també a les nostres empreses. I això no només és objectiu..., i, malauradament, no és política de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Ens trobem amb una moció que abasta moltes coses. I, a vegades, quan un vol abordar moltes coses queden poc concretades, no?, i, per tant... Perquè parlem d'indústria, però des de molts aspectes i, per tant, es fa difícil aterrar. Per tant, hi ha moltes propostes que són molt generals i poc concretes, i que, per tant, a vegades, en allò general, un hi pot estar d'acord, i el problema sempre és quan s'intenta concretar. I, per tant, es fa difícil o és una mica trampós a l'hora de fer el posicionament, perquè en allò genèric ho compartirem, i establim les diferències quan hi posem la lupa.

Un dels elements que es remarca molt, que té a veure amb el pacte nacional per a la indústria, en el procés que s'està fent..., nosaltres compartim que és indispensable abordar un debat en profunditat sobre com s'impulsa la indústria des del sector públic, sobre com reindustrialitzem el país; tenim, però, dubtes de que, tal com s'està gestant, es tingui en compte tots els sectors indispensables o que han de tenir un paper rellevant en aquest procés. Perquè cal incorporar noves visions, també, en el debat sobre quin model d'indústria volem, i, per tant, cal que el sector del cooperativisme, que el sector del feminisme i de l'ecologisme estiguin participant també en el disseny i en la planificació del model industrial. I per això vam presentar algunes esmenes que intentaven obrir el ventall del que al pacte nacional per a la indústria

està ara mateix..., o tal com està conformat ara mateix i com està treballant; esmenes que no es van acceptar.

De la mateixa manera que ens preocupa que, segons el calendari del pacte nacional per a la indústria, ja hauríem de tenir una tramesa d'alguna cosa i aquí no hi ha res. Per tant, tothom posa sobre la taula que és indispensable o que és prioritari això, però de moment està acabant l'any 2021 i no hi ha cap esborrany de pacte nacional per a la indústria per al 2022. I estem en un moment on ahir els treballadors de Mahle estaven aquí a la porta i es van reunir amb representants dels diferents grups parlamentaris; estem en un moment on veiem com la taula per a la reindustrialització de Nissan no està funcionant i està abocant a una situació molt preocupant per a milers de treballadors, però també per al país. Per tant, és indispensable que aquest debat l'abordem i que, si cal, hi incorporem aquells actors que hi aportaran mirades diferents.

I, finalment, nosaltres, com deia, no?, és una moció que té molts punts i que, per tant, dificulta en determinats moments tenir clar, quan hi poses la lupa, si ho compartim o no. I, per tant, en alguns punts ens abstindrem; en d'altres votarem que sí i en alguns votarem que no.

A nosaltres ens preocupa, sobretot en aquests punts que votem que no, que es reprodueix un mantra que per a nosaltres és preocupant i que s'ha instaurat en el país, que té a veure amb com fem una transició energètica o com abordem certes noves energies, posant el focus en l'hidrogen i en el liti. A veure, la indústria de l'hidrogen, o l'hidrogen com a element energètic té moltes limitacions. I n'hem de ser conscients i les hem d'explicar, no podem generar relats que donin unes expectatives que no són. L'hidrogen té moltes limitacions i sempre serà car de produir, i això també ho hem de tenir en compte. I serà car de produir, perquè sempre es perd molta energia en la seva producció; de fet, a dia d'avui estem parlant del voltant del cinquanta per cent de l'energia que es perd. I, per tant, que això també ho hem tenir... Aquest és un element que vostès incorporen en el punt 16, que a nosaltres ens genera dubtes tal com està establert. Hauríem de tenir un debat en profunditat al voltant del que és la indústria de l'hidrogen.

I al voltant del liti també, perquè no hi ha prou liti al món, no? I que, per tant, aquestes expectatives que posem en això les hem de tenir en compte. L'extracció és contaminant i, per tant, és molt difícil que hi hagi un futur de mobilitat cent per cent elèctric si l'entendem com la substitució de la combustió per l'elèctric. I que aquest debat també l'hem de posar sobre la taula, perquè el que es necessita per a una mobilitat elèctrica requereix una energia o uns recursos que són limitats i que, per tant, no ho podem intercanviar tal qual.

Per tant, com deia, en alguns punts votarem a favor, en molts ens abstindrem i en alguns votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta és la primera de les dues mocions que debatem aquest matí sobre la indústria, sobre la situació de la indústria a Catalunya; una moció que segueix la tònica habitual del grup proponent, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem: és un típic llençol al que ens tenen acostumats. I, en aquest cas, podem dir que l'ocasió s'ho mereix.

Com és lògic, hi ha una visió ideològica, especialment en alguns punts, que nosaltres, el Grup Parlamentari de Ciutadans, no podem compartir, la qual cosa em fa avançar dir-los que una part del contingut finalment proposat, de la redacció final de la moció, com també passava amb la seva redacció inicial..., no els votarem a favor,

però d'altres sí. Principalment –i això vull deixar-ho ben clar–, perquè des del Grup Parlamentari de Ciutadans fem avui el que sempre hem fet en aquest Parlament: el sentit del nostre vot no està condicionat directament per les sigles i la ideologia de qui proposa una moció o una proposta de resolució; el sentit del nostre vot està determinat pel què votem. Per tant, com que hi ha propostes que podem compartir i que creiem adients per mirar de modernitzar i transformar la indústria de Catalunya, perquè creiem que són propostes interessants per al sector industrial català, per a les empreses i els treballadors, doncs, no tenim pas cap problema a donar-hi suport.

El Grup Parlamentari de Ciutadans hem presentat una esmena a aquesta moció, en concret a l'apartat 1.4, en el primer punt de la moció. Una esmena d'addició que volia afegir al text que es despleguessin també les infraestructures de comunicacions terrestres, marítimes i aèries. Finalment, el grup proponent, seguint la línia que cercava des de fa mesos i que ha iniciat les darreres setmanes, doncs, de donar suport al Govern del senyor Aragonès, ha preferit transaccionar amb els grups del Govern, amb els grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya. Ho trobem lògic. Potser perquè En Comú Podem ha esdevingut el nou soci preferent del desgovern de cohabitació del separatisme institucionalitzat. Un soci preferent que no suporten per igual els dos socis de cohabitació del Govern; això crec que és clar. I, en tot cas, avui hem tingut també una mostra d'aquesta divisió interna que té aquest Govern de cohabitació.

En qualsevol cas, encara que no ens hagin acceptat l'esmena, des de Ciutadans votarem a favor del punt que volíem esmenar, perquè ens sembla oportú de cara a potenciar la indústria catalana.

Ja els he comentat que la moció és prou llarga, té les característiques típiques del llençol, als quals, doncs, ens tenen ben acostumats. I, com poden suposar, no donarem suport íntegrament a la moció. Hi haurà vots negatius i també abstencions.

Per exemple, ens abstindrem al punt 4, un punt que també han transaccionat amb els qui cohabitaven al Govern. I ho fem, perquè les hem vist de tots colors a l'hora de cercar consensos en l'àmbit local per part dels qui governen la Generalitat. Si el que s'ha de fer per afrontar els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria a Catalunya és arribar en cada cas a pactes territorials, ho tenim..., millor dit, ho tenen, els qui governen l'autonomia, prou complicat. Les polítiques per modernitzar i transformar la indústria han de considerar-se estratègiques. I les polítiques estratègiques s'han d'aplicar, si pot ser, amb el màxim consens, però en cap cas poden quedar en via morta per manca de consens.

Tot i això, ens crida especialment l'atenció que el Govern vulgui fer veure que cerca pactes territorials per aplicar polítiques de foment industrial, i quan una comarca com el Baix Penedès tanca un pacte consensuat per tots els alcaldes de la comarca, pel Consell Comarcal i, fins i tot, per la Diputació de Tarragona, la resposta del Govern de la Generalitat sigui ignorar les demandes de la comarca que va a la cua de Catalunya en ocupació i creixement econòmic, amb una desindustrialització terrible que encara farà més difícil la situació dels seus ciutadans. Però ja hi estem acostumats, el paper ho aguanta tot.

Fins i tot ens abstindrem al punt 9, tot i el parany de Mahle, que hi figura, potser, per despistar una mica el personal.

Votarem en contra de diversos punts, especialment per intervencionistes i per ficar-ho tot a reformes legals que gairebé mai arriben a bon port. En qualsevol cas, és una moció que contempla aspectes positius, que, com ja he dit, els hi donarem suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Bon dia, presidenta. Diputats... En Comú Podem nos presenta dieciocho iniciativas para modernizar y transformar la industria, pero la realidad es que no pueden estar más lejos de las necesidades del sector.

Lamentablemente, es un hecho que nuestra región ha perdido peso en la economía respecto a otras regiones de España. La culpa de esta situación no es de la crisis de 2007 ni la pandemia ni el Estado. Los culpables de esta situación tienen nombre y apellidos: Esquerra Republicana, Junts, la CUP, En Comú Podem y los «pagafantas» del PSC. (*Remor de veus.*) Ustedes, con sus delirios rupturistas, son los que han llevado a nuestra región a una situación de decadencia económica. Desde 2017 hasta el día de hoy, la fuga de empresas es una realidad, por mucho que todos ustedes intenten tapanlo.

Vamos a centrarnos en algunas de sus iniciativas, como, por ejemplo, la 1.4, que habla de asegurar garantías laborales de igualdad de género. Realmente no sé qué tiene que ver la igualdad de género con la modernización de la industria. Lo que sí que sé es que ustedes meten la igualdad de género hasta en la sopa.

La segunda es una iniciativa que habla de un pacto nacional que siga los ejes y objetivos de la agenda 2030. No es la agenda 2030, es la agenda de la ruina. Nosotros tenemos un plan; un plan que permita la reindustrialización y que garantice nuestra soberanía energética; un plan que frene la despoblación y que mire por la España vaciada; un plan que proteja nuestros productos de la competencia desleal; un plan que fomente la natalidad en lugar de la importación de inmigrantes ilegales (*alguns aplaudiments*); un plan que cuide de todos los españoles por igual. Ese plan se llama «agenda España». Y parte de ese plan se puede ver en las diecinueve iniciativas de nuestra moción, que en breve defenderá mi compañero Antonio Gallego.

La sexta habla de condicionar a participar accionarialmente la concesión de ayudas públicas a industrias que hayan de sobrevivir a las transiciones o a aquellas que lo aconseje su carácter estratégico. Yo a eso le llamo «intervenir empresas y matar la economía»; lo propio de países comunistas, nada de extrañar viniendo de ustedes.

La once hace referencia a medidas para el SOC. Miren, el SOC es un desastre y nunca ha ejercido su responsabilidad con profesionalidad. Lo que hay que hacer con el SOC es cerrarlo y traspasarlo al Gobierno de España.

Iniciativas catorce y quince. Como no tienen suficiente en crear chiringuitos, ahora pretenden transformar esos chiringuitos en macrochiringuitos. La verdad es que no tienen remedio. Hay que ver lo que les gusta derrochar el dinero de los catalanes en amiguitos y familiares.

Gracias a políticas como las suyas no podemos dejar de señalar lo que está pasando en la industria de nuestra región. Por ejemplo, el cierre de Nissan, el de la Mahle, que ayer mismo estaban manifestándose en la puerta del Parlamento, ya que ni el Gobierno de Cataluña, al que ustedes apoyan en sus presupuestos, ni el Gobierno de la Nación han sabido encontrar la solución para que todos estos trabajadores no se queden en la calle.

Pero lo peor de todo es que ustedes se creen que lo están haciendo superbién y que son los mejores del mundo mundial. Pues miren, Catalunya no se puede permitir durante más tiempo sus políticas imaginarias, separatistas, sectarias, totalitarias, marxistas-comunistas, que lo único que hacen es acabar con nuestra industria y llevarnos a la ruina social y económica.

Nuestro voto será en contra de las iniciativas que tienen carga ideológica y a favor de las que son para el bien de nuestra industria y de todos los españoles.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, per fixar la posició, la diputada senyora Eva Parera, en nom del Grup Mixt.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots. A mi em sorprèn debatre una moció sobre el pacte per a la indústria sense començar parlant de l'avaluació necessària que s'ha de fer de l'anterior pacte per a la indústria; crec que és indispensable. El fet de que estiguem davant d'una negociació d'un nou pacte per a la indústria vol dir que l'anterior ha estat un fracàs. I crec que per aquí és per on s'ha de començar a revertir tot allò que no s'ha fet bé.

Una de les premisses de la seva moció és enfortir el paper del sector públic per transformar la indústria. De fet, parlen vostès de lideratge públic. Comença així, la seva moció. Doncs nosaltres creiem que això és just el contrari del que necessita el sector, el que necessita la indústria. El que cal és que el sector públic acompanyi el sector industrial en la seva transformació, no que el lideri. Cal seguretat jurídica, cal estabilitat política, però cal menys regulació i calen menys impostos. I el més lògic aquí seria acordar les bases amb el sector i no entre els grups parlamentaris.

I al final el que hem de fer és fer nostres els acords o les propostes que ens arriben del propi sector i, sobretot, anar amb compte amb els discursos que fem en relació amb la indústria, perquè, clar, els hi recordo que el discurs que tenen vostès a Barcelona contra la indústria automobilística és d'una irresponsabilitat terrible; n'estem veient les conseqüències.

També dir-los que nosaltres no podem donar suport a més lleis, noves lleis. Els problemes que presenten els polígons industrials no es solucionen amb més lleis, sinó que se solucionen amb major inversió. I en aquest punt els hi vull recordar que vostès donen suport a uns pressupostos on es destina menys a Indústria que en el 2020. Podien haver aprofitat, en la negociació d'aquests pressupostos, doncs..., si tanta preocupació tenen pel sector, haver demanat una major inversió. Perquè això és el que cal: que la Generalitat inverteixi més; cal negociar amb l'Estat i amb la resta de comunitats autònomes per arribar a un millor model de finançament del sector.

Tampoc podem donar suport a una proposta que fan en un dels punts, que és que els ajuts públics per atreure inversions estiguin condicionats a compromisos efectius i avaluable de creació de treball estable. Això ningú ho pot assegurar raonablement; em sap molt de greu. Jo no sé si vostès han gestionat mai una empresa, però no hi ha cap empresa que pugui garantir i assegurar que crearà llocs de treball de forma estable; és el que persegueixen totes, però malauradament no és el que aconseguen totes.

Tampoc podem donar suport a que no rebin fons Next Generation empreses que fan deslocalització o acomiadaments col·lectius. Ens sembla que les circumstàncies i les necessitats poden ser molt variades i, de fet, pot ser no només molt injust, sinó contraproductiu, perquè algunes empreses poden necessitar aquests fons Next Generation per salvar els llocs de treball, per salvar la seva activitat i per evitar precisament aquesta deslocalització o aquests acomiadaments col·lectius. Per tant, sembla que..., no partim de premisses equivocades i cal que entenguem una mica més el sector com funciona i sobretot parlar molt més amb el sector.

En aquest sentit, doncs, demanarem votació separada en alguns punts, perquè no podem donar suport a tot el conjunt de la seva moció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; gràcies a totes les intervencions, tant als esmenants com als que s'han posicionat en relació amb la moció. Crec que, si més no, hem aconseguit algun dels objectius que la moció tenia: constatar que tenim un problema amb la indústria a casa nostra; allò que dèiem: «Ja no som la fàbrica d'Espanya, ja no som el motor industrial d'Espanya i tenim el perill d'acabar sent un simple magatzem.» Coincidim que tenim un problema i coincidim també, crec, tots i totes, amb la necessitat de canviar de model industrial.

La moció el que pretén és situar els grans horitzons estratègics per fer aquest canvi: lideratge públic, consens, equilibri i equitat territorial, polítiques industrials horitzontals, instruments que facilitin i garanteixin la transició justa i propostes tractores que atreguin i consolidin inversions en el nostre país, en estratègies lligades a més a més a l'interès general.

Aquest és el rerefons de la moció a la qual els diferents grups us podeu posicionar amb els matisos que vulgueu. Però no parla de liti, aquesta moció no parla de liti. Algú ha parlat aquí de liti; la moció no en parla. Parla d'hidrogen verd, que és una altra cosa. No parla d'ics euros de pressupost. Si de cas, parla de dotar pressupostàriament les mesures necessàries, i els canvis organitzatius i tècnics que ho facin possible.

Parla de condicionar ajuts a la participació accionarial. I aquí m'agradaria que algun grup..., i aquesta va referida directament al senyor Ordeig. M'agradaria que compartís la necessitat que, quan hi han ajuts públics a determinades empreses, aquests ajuts públics vagin acompanyats de la participació accionarial, perquè si un problema té el nostre país és la pèrdua de capacitat de decisió de determinades empreses instal·lades en el nostre país. No podem seguir donant ajuts a fons perdut sense tenir capacitat per decidir les estratègies industrials que arrelin aquestes inversions i aquests ajuts a l'ocupació, la qualitat i el desenvolupament industrial de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de Pau Juvillà Ballester

234-00130/13

Sí, senyora Reguant, per què em demana la paraula?

Eulàlia Reguant i Cura

En virtut de l'article 83.3, per modificar l'ordre del dia i incorporar el dictamen aprovat ahir a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat i sobre la condició de diputat de Pau Juvillà.

La presidenta

Moltes gràcies. Sí, senyora Vilalta, per què em demana la paraula?

Marta Vilalta i Torres

Sí; presidenta, també en virtut de l'article 83.3, per sumar-nos a la proposta que ara ha fet la portaveu de la CUP, per sumar-nos a poder modificar l'ordre del dia del Ple, i, per tant, incorporar aquest dictamen que ahir es va votar i es va aprovar a la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

La presidenta

Gràcies. Sí, senyor Rius, per què em demana la paraula?

Josep Rius i Alcaraz

Sí; en el mateix sentit que acaba d'expressar la portaveu republicana, per sumar-nos-hi també des de Junts per Catalunya.

La presidenta

D'acord. Doncs d'acord amb l'article 83.3, sotmetrem a votació del Ple aquesta incorporació d'aquest punt en l'ordre del dia.

Faré les tres crides a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs havent fet les tres crides a votació, procedim a la votació de la incorporació d'aquest nou punt.

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, només per cortesia parlamentària, si poguéssim endarrerir trenta segons la votació els hi agrairíem.

La presidenta

D'acord. Doncs, efectivament, he fet les tres crides, però les he fet en un temps molt breu. Per tant, esperarem la incorporació d'algun diputat. Tornaré a fer una altra crida i esperarem un minut.

(Pausa llarga.)

Molt bé. Doncs ara sí, havent transcorregut les tres crides preceptives i el minut de gràcia, comencem la votació.

La votació d'aquest punt en la incorporació de l'ordre del dia ha obtingut 113 vots a favor i 16 vots en contra.

Per tant, queda incorporat aquest punt en l'ordre del dia.

Procediríem a votar-lo de manera immediata.

Hi ha algun grup que vulgui fer intervenció abans d'aquesta votació? *(Pausa.)* Sí, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Presidenta, és una petició. Perquè, si hem de tornar a votar, sí que demanaria que es repetís la crida a la votació, si us plau.

La presidenta

D'acord. Doncs com que, efectivament, hem de fer una votació d'aquest punt, només demanava si hi havia algun grup que volia fer ús de la paraula abans de la votació d'aquest dictamen. Si no és així, tornaré a fer la crida a votació.

(Pausa llarga.)

Sí, senyora Grau, per què em demana la paraula?

Anna Grau Arias

Demana si algun grup volia fer una intervenció. Nosaltres volem fer una breu intervenció, si se'ns autoritza.

La presidenta

Aviam, ja ha començat la crida a votació, però li concedeixo dos minuts, si vol fer la intervenció des de l'escó.

Anna Grau Arias

Bé, nosaltres aquest tema el vàrem discutir a la Comissió de l'Estatut dels Diputats; no és cap secret que el nostre grup hi està en contra. Però, més enllà del fons de la qüestió, ens sembla que hi ha una important qüestió de forma: el fet de que això se substanciï d'aquesta manera inesperada. Nosaltres pensem que aquí s'estan acumulant moltes irregularitats; o sigui, que el Parlament s'està instal·lant en una posició de desobediència sistemàtica al marc legal. O sigui, és literalment impossible, per molt que s'argumenti que els articles del Reglament diuen..., no poden anar més

enllà d'una llei orgànica com és la LOREG. Hi ha un precedent que ja ha passat en el Congrés.

Llavors jo pregaria..., vull dir, totes aquestes presses, totes aquestes substancials, diguem-ne, fantasmals i per les bandes ens sembla que fan un escàs servei a la cambra, a la dignitat d'aquesta cambra, i, sobretot, a la credibilitat d'aquesta cambra. Gràcies.

La presidenta

Estem seguint escrupolosament el Reglament, que en l'article 83.3 permet que, quan hi ha la petició de..., més de dos grups parlamentaris que facin la petició d'una modificació de l'ordre del dia, aquesta modificació de l'ordre del dia es pugui incorporar. Ahir va haver-hi sessió de la Comissió de l'Estatut dels Diputats; hi va haver un dictamen, i això és el que ara procedirem a votar.

Faig la tercera crida a la votació i iniciarem.

(Pausa.)

Doncs havent fet la tercera crida a votació, votarem aquest dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Comença la votació.

El dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha obtingut 113 vots a favor i 16 vots en contra.

Queda aprovat aquest dictamen.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals

302-00074/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets laborals; presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé; presidenta, gràcies. President, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, Francesc de Dalmaes... *(Rialles.)* M'he estat esperant una estoneta per poder començar, però encara no havia sortit tothom.

Bé, molt ràpid. Ja hem vist la proposta que portem avui al Ple, la proposta que portem a debat i votació; una proposta de quatre punts, quatre punts que formen part del nostre discurs habitual, del nostre discurs com a republicans, del nostre discurs per confrontar les problemàtiques i els conflictes que tenim en l'àmbit laboral i en l'àmbit industrial en el nostre país, i també parlant de les eines i de les capacitats que tenim com a administració pública d'afrontar aquests conflictes.

I, per tant, al primer punt, important, no podia faltar: derogació de les reformes laborals; derogació de les reformes laborals del Partit Socialista del 2010 i derogació de les reformes laborals del Partit Popular del 2012. Unes reformes laborals que han anat en contra de la classe treballadora; unes reformes laborals que no han facilitat un desenvolupament econòmic que porti cap a l'equitat i aporti valor a la política industrial i a les polítiques en matèria econòmica que hi han en el país i, sobretot, unes reformes laborals que impedeixen a l'Administració poder participar, poder intervenir en un conflicte laboral, abans de tenir ja l'expedient de regulació de tancament damunt de la taula.

I, per tant, empoderar l'autoritat laboral; l'autoritat laboral que ha de tenir capacitat per mediar, que ha de tenir la capacitat de fer una trucada a les empreses per tal de trobar solucions, de que es comprometin amb les solucions i de que aportin, també..., ajudin a les solucions. I bona part d'aquestes empreses que plantegen grans

conflictes al nostre país són multinacionals, són empreses que tenen la matriu, que tenen la central, fora del país, són empreses que tenen la central totalment desarrelada de les plantes que tenim. I ho estem veient en els successius conflictes que estem vivint i en què des del Grup d'Esquerra Republicana també donem ple suport als treballadors; el darrer, el de Mahle, però també el de Nissan. I, per tant, imprescindible –imprescindible– capacitar l'autoritat laboral perquè pugui intervenir i mediar en els conflictes. I aquest és el primer punt de la nostra moció.

Segon punt de la moció. Parlem dels fons Next Generation. I aquests fons Next Generation no han de servir mai per donar suport ni finançament a empreses que deslocalitzen, a empreses que presenten expedients de regulació d'ocupació. Per un cantó reben fons i per l'altre acomiaden treballadors. Això en el nostre país no pot passar. I, per tant, aquest segon punt és imprescindible també pel conflicte que tenim amb Mahle, però per d'altres conflictes que hem anat vivint en els darrers temps. En el conflicte amb Mahle és una evidència. Els fons Next Generation no poden alimentar una empresa que fa fora treballadors, en aquest cas de la planta de Vilanova i la Geltrú.

Tercer punt, també important i que va ser la base, també, de la nostra interpel·lació en el seu moment: Inspecció de Treball de Catalunya. Més recursos i que l'Estat agilitzi les tramitacions per tal de que puguem disposar de més recursos humans per poder fer front a les necessitats a nivell d'inspecció laboral que tenim en aquest país. Necessitem, també, que la inspecció laboral s'empoderi, i s'empoderi precisament per facilitar la competitivitat en igualtat de condicions de totes les empreses, però sobretot per assegurar –per assegurar– i garantir els drets laborals dels treballadors i treballadores del nostre país. Per tant, tercer punt, imprescindible. I aquí hem arribat a un acord de transacció amb el Partit Socialistes, que també es compromet i que reforça aquest compromís per tal de que hi hagi campanyes de forma conjunta i que puguem arribar a més espais en aquest sentit.

I, finalment, el quart punt, un quart punt que dividim en tres fases. La primera, pacte nacional per a la indústria, imprescindible per liderar la transformació que necessita el país. La segona, intervenció del sector públic. Necessitem un sector públic fort que intervingui; que intervingui amb fermesa i que formi part també de la solució de la transformació. I que, per tant, el sector públic s'involucri també com a gran palanca de canvi en aquest país. I, finalment, una tercera –la tercera–, que fa referència al codi de bones pràctiques; un codi de bones pràctiques que també ens ha d'ajudar per sensibilitzar el teixit empresarial del país per tal de que tingui respecte, sobretot, pels seus treballadors i pel territori on desenvolupa la seva activitat. Un respecte que Mahle no està tenint i que des d'aquest faristol també reclamem, perquè és indignant la situació de l'empresa i l'actuació de l'empresa i el seu posicionament respecte als seus propis treballadors –indignant. Mahle, així no! Per tant, Mahle no es tanca.

I, per últim, donar les gràcies als diputats, els companys Gallego i Gibert, per les seves esmenes i per haver pogut tenir diàleg i arribar a algun punt d'acord.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Compartim la moció presentada, que acaba de presentar el diputat Jordi Albert, no? La compartim, fonamentalment, perquè el marc de relacions laborals que impera al nostre país és injust socialment sobre les persones, però també és ineficient econòmicament. Per tant, diguéssim, amb aquest marc de relacions labo-

rals difícilment podrem abordar ni els problemes socials que tenim ni els problemes econòmics que tenim.

Per tant, cal derogar la reforma laboral, hi estem d'acord. Necessitem democratitzar les relacions laborals, necessitem democratitzar el que passa a dintre de les empreses, no? Per això hem situat una esmena que ens han assumit, diguéssim, que fa referència a aquest concepte de transició justa: els canvis han d'acompanyar també els problemes que es poden generar sobre les persones treballadores. Cal una transició justa. Cal canviar de model. Però en aquest canviar de model ningú pot quedar enrere. I si ningú pot quedar enrere vol dir que haurem de generar els mecanismes, els instruments necessaris per acompanyar les persones en els processos de trànsit de lo vell a lo nou. I això és fonamental, ha estat assumit i, per tant, agrair que hagin assumit aquesta esmena.

Derogar la reforma laboral és la consigna, però tots entenem que darrere de derogar la reforma laboral estem plantejant un nou model de relacions laborals, d'acord amb les necessitats que té avui la nostra societat, les persones, i que té avui també diguéssim, el canvi de model productiu, el canvi, la modernització de les empreses. Un nou marc de relacions laborals que democratitzi aquestes en el si de les empreses. Un nou marc de relacions laborals, també, que recuperi alguna de les coses que, malauradament, vam perdre amb les últimes reformes laborals pel que fa a capacitats competencials de Catalunya. I aquí, deixeu-me també que faci algun lament real. Perquè a vegades ens quedem amb la frase de que volem recuperar l'autorització administrativa prèvia que abans teníem i que ens la van prendre amb la reforma laboral. Sí. Però sabeu per què ens la va prendre la reforma laboral?

Perquè un grup que es deia Convergència i Unió va demanar explícitament aquesta esmena al Partit Popular, quan el Partit Popular no la tenia en la seva reforma laboral. I va ser Convergència i Unió que va dir «la votarem si ens accepteu aquesta esmena», que era una renúncia explícita a una competència pròpia de Catalunya, que permetia que els treballadors tinguessin un element de defensa i que Convergència i Unió, perquè el seu objectiu és de classe –era i és de classe, que no és nacional–, va reclamar la renúncia expressa a una competència que hagués ajudat a molts treballadors avui a defensar-se davant de l'excés d'autoritarisme que tenen moltes empreses en els seus processos de reajustament de l'ocupació, amb relació als canvis productius. Per tant, d'acord. Estem d'acord en això. Però sapiguem d'on ve; perquè és important saber d'on ve aquesta qüestió que es va situar a la reforma laboral.

I estem d'acord en que els fons Next Generation no poden arribar a empreses que tenen males pràctiques laborals, que acomiaden, que fan processos de deslocalització. I estem d'acord que els fons Next Generation no poden adreçar-se a això; de la mateixa manera que estem d'acord que els ajuts públics tampoc poden adreçar-se a això. Ni els fons europeus s'han de destinar a aquestes coses..., però que tampoc aquells fons que nosaltres decidim des de les nostres polítiques pròpies s'adrecin a empreses que tinguin males pràctiques empresarials –que deslocalitzin, que acomiadin o que facin frau de llei en la contractació.

I estem d'acord, evidentment també, com no pot ser d'una altra manera, en que cal reforçar el paper de la inspecció de treball. La inspecció de treball és important; és important no només per garantir el marc de relacions laborals legal, no només per combatre el frau en les relacions laborals, també és un instrument positiu que ha d'ajudar les pròpies empreses a modernitzar-se, a intentar situar al màxim estratègies de relacions laborals que els hi facilitin fer els canvis, les adaptacions necessàries, sense perjudicar a ningú.

És important tenir una inspecció laboral que sigui proactiva, que sancioni quan calgui, però que al mateix temps, també, ajudi les empreses en els processos de canvi. Perquè precisament el que volem d'aquesta nova reforma laboral, o d'aquesta contrareforma laboral, o diguem-li com vulguem, d'aquest nou marc de relacions laborals..., que el que volem també és, diguéssim, un marc de relacions laborals que

ajudi en aquest trànsit just, que ajudi les persones, que garanteixi la democratització de les relacions laborals; però també, diguéssim, volem un marc de relacions laborals que situï els elements de la flexibilitat necessària que les empreses han de tenir per adequar-se als canvis que es produeixen a l'entorn econòmic i laboral. Però una flexibilitat negociada, una flexibilitat interna negociada; no una flexibilitat imposada, no un treballador a lliure disponibilitat dels interessos econòmics o mercantils de les empreses, sinó una flexibilitat negociada, que permeti adequar-se als canvis, però des del respecte als drets de les persones i a les necessitats, també, dels canvis productius que s'hagin de generar en determinats moments.

Res més, i moltes gràcies. I votarem a favor de la moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula ara el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Avui tenim una moció que no per reiterada, diguem-ne, és innecessària. És una moció que, evidentment, reitera punts que hem portat a aquest Parlament moltes vegades. N'hi ha alguns que recordo..., infinites vegades, segurament, en aquest Parlament, no?, i que avui tornem a portar a votació. És una moció que en el fons la compartim, però no en la forma. I explicaré per què. És la típica moció del Govern, la qual és contundent amb el Govern de l'Estat i molt suau en la seva competència. I això és un clàssic, diguem-ne, no descobrim res avui dia amb aquesta política del Govern, no? I per què? Doncs perquè el llenguatge que utilitza per demanar el compromís del Govern de l'Estat és dur, contundent, explícit. En canvi, per la part de la segona meitat de la moció, que fa referència als compromisos del Govern, és suau, sense calendari, sense recursos. I, evidentment, això denota la voluntat que hi ha de tirar endavant alguna política i altres, doncs, deixar-les de banda.

Faré un aclariment al diputat Jordi Albert, perquè ha fet referència a si hi ha algun tipus d'ajuda europea en el cas de Mahle, i sap que no és així, diguem-ne, que hem comprovat que no és així, amb la qual cosa ja podem celebrar-ho, que no tenim cap tipus d'ajuda europea. El que no sabem encara és si n'hi ha alguna de la Generalitat. Hem fet la pregunta per escrit –esperem tenir-ne resposta aviat–, sobre si hi ha alguna ajuda pública per part del Govern de la Generalitat. Esperem que tampoc sigui el cas, evidentment, veient el comportament d'aquesta empresa al nostre territori i que afecta greument un municipi com Vilanova, molt castigat ja per la crisi industrial.

Nosaltres avui creiem que es perd una ocasió important de donar suport a la negociació col·lectiva que està intentant derogar la reforma laboral. I ho diem, senzillament. Creiem que en un moment com el que estem, a pocs dies segurament de tenir un acord en l'àmbit de la reforma laboral, doncs creiem que era un moment per donar aquest suport a aquesta negociació entre agents socials per poder tirar endavant aquesta reforma que tots demanem des de fa anys i anys. I avui no ho fem. Avui caiem en el típic redactat de criticar el Govern de l'Estat per moltes coses, diguem-ne; en canvi, no donem suport a aquest dificultós procés de reforma laboral, que crec que veurà la llum en pocs dies i ho podrem celebrar, també, en aquest Parlament, que ho hem demanat moltes i moltes vegades.

Pel que fa a l'àmbit d'indústria, que és l'àmbit, al final, que és la competència nostra i que podem abordar directament. Nosaltres hem fet dues esmenes –tampoc són innovadores; són clàssiques del nostre grup parlamentari–, en les quals demanem, doncs, recuperar les partides d'Indústria del 2010. Com bé saben, és una esmena que fem moltes vegades el nostre Grup Socialistes, perquè creiem que és imprescindible. Amb 50 milions d'euros que tenim, des de fa anys, per al pressupost industrial, no

anem enlloc. Podem fer el gran pacte nacional per a la indústria; podem fer el que vulguem; però amb 50 milions d'euros no arribem enlloc.

Podem fer una esmena que digui «vetllant per no deixar ningú enrere socialment i laboralment»? La podem fer. I ens quedarem tan amples. Cap problema. Però o fem recursos perquè això no passi, o això passarà igualment. No perquè no ho diguem, no passarà. I això es fa amb recursos des del SOC, amb recursos des d'Indústria, amb formació, perquè amb aquesta transformació que viu el sector industrial ningú es quedi per aquest camí. La transició laboral que hem de fer, de llocs de treball que estan desapareixent a llocs que se'n creen, de nous, o hi fem recursos o això no passarà. Ens ho hem de dir a la cara. No podem amagar-lo més, aquest tema. Això no passarà per art de màgia. A la gent que s'està quedant enrere, o l'acompanyem amb recursos públics o no trobaran un nou lloc de feina. I això ho hem d'abordar, també, des d'aquest Parlament.

I no ho solucionarem, evidentment, elaborant un codi de bones pràctiques. Que pot ser molt necessari, evidentment, i estem a favor de que es faci. Però dir això i no ficar ni un euro més a política industrial o a política d'ocupació, em sembla hipòcrita. Hem de poder-nos-ho dir, en aquest Parlament. Perquè fer un codi de bones pràctiques, vetllar perquè ningú es quedi enrere..., evidentment, tothom està d'acord en això. Però, o fem recursos sobre la taula per fer-ho possible, o de què estem parlant? O sigui, farem aquesta..., votarem aquesta moció, li donarem un gran suport en aquest Parlament, i l'endemà seguirà tot igual: cap canvi, cap treballador veurà una millora en les seves condicions.

De fet, el nostre grup proposàvem una esmena. La quantitat exacta de recursos que hi hauríem de destinar: 150 milions d'euros a Indústria. No ha sigut acceptada. Fem una altra esmena en què diem: «Bé, si això no pot ser, intentar incrementar les partides destinades, sense concretar ni calendari ni quantitat.» Tampoc es va poder acceptar.

Doncs llavors, de què estem parlant? Aprovechem aquesta moció, nosaltres li donarem suport, aplaudirem molt fort, farem unes fotos meravelloses i demà no hi haurà cap millora al nostre país en aquest àmbit. Això és el que farem avui. I ho lamento, com el nostre grup.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señores diputados, vemos hoy una moción sobre derechos laborales, presentada por el Grupo de Esquerra Republicana, que en esta ocasión no viene apoyada por sus socios de Junts. Y visto el contenido, no me extraña. Como suele ocurrir a menudo, esta moción recoge, pues, asuntos diversos, de los que varios no guardan relación con el título de la misma –ya se ha comentado por algún ponente anterior– y también mezcla propuestas bien intencionadas, como el deseo de que ningún euro público financie procesos de deslocalización, con lo que lógicamente, pues, estamos de acuerdo, con otras que nos parecen disparatadas; es el caso del desarrollo de una política de participaciones públicas en proyectos de transformación industrial, que parece más propia de sus socios comunistas, los de este mes, de En Comú Podem, o los socios del mes pasado, de la CUP.

Creemos que la punta de lanza de la transformación industrial no puede ser el sector público, sino el sector privado, al que ustedes continuamente están demonizando. El sector público se tiene que dedicar a asegurar que el entorno laboral y regulatorio sea el adecuado para el libre funcionamiento del mercado.

Nos hablan, también, de la derogación de la reforma laboral, cuando todos sabemos que se trata de una competencia del Estado. Y, por tanto, debería ser allí, en

el Congreso de los Diputados, donde sus diputados han de presentar esta propuesta, que creo que, además..., yo creo que nos brindaría un buen espectáculo entre los dos socios de gobierno de España.

Quieren contratar más funcionarios para garantizar que todas las empresas cumplan los mismos estándares y se asegura un mercado laboral justo. Por supuesto, estamos totalmente de acuerdo con el enunciado: todas las empresas deben cumplir la ley y competir en plano de igualdad. Lo que la propuesta de Esquerra Republicana olvida es que las desigualdades entre las empresas y en los derechos laborales de los trabajadores se dan, sobre todo, con las empresas y trabajadores de otros países, fuera de la Unión Europea, empresas situadas en terceros países, alguno de ellos no muy lejos de España, donde las exigencias administrativas, fiscales o medioambientales distan mucho de las europeas.

Tampoco parece importarles las desigualdades entre hombres y mujeres que en estos países existen. Igualmente parece importarles muy poco las condiciones laborales de los trabajadores de estos países, en muchos casos en condiciones de semiesclavitud. Creemos que, puestos a contratar más funcionarios, se contraten para reforzar los servicios aduaneros y se vigile que los productos provenientes de esos países, al menos cumplen las mismas normativas que los producidos en la Unión Europea.

Nos habla también, como no, una vez más, de otro pacto, pacto para la industria, pero limitado a Cataluña; pacto al que califican erróneamente, como «nacional». Es verdad, España necesita replantearse su política industrial para afrontar los nuevos retos a los que se va a ver sometida los próximos años, y en esa política debe incluirse, por supuesto, a Cataluña, que forma parte del proyecto nacional.

Desde el Grupo Parlamentario VOX creemos que la creación de empleo de calidad debe ser una de las prioridades de las políticas públicas. Y la experiencia nos dice que el sector industrial es capaz de crearlo y de dotar a ese empleo de estabilidad y de buenos salarios. Hacia ese objetivo debería dirigirse la acción política del Gobierno. Pero es importante recordar que el empleo, y sobre todo el industrial, lo crean las empresas y los autónomos, y no los políticos. Y esto conviene no olvidarlo nunca.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Alguns comentaris que faré els ha fet abans el representant del Partit Socialistes, perquè és una moció..., en alguns punts nosaltres ens abstindrem, perquè els hi falta concreció o són molt genèrics o generalistes, no? I nosaltres diferim de que aquí ens quedem en la denúncia al voltant de la reforma laboral. Vostè defensa l'acord que està en breu per arribar. Nosaltres creiem que tal com s'està configurant o el que està apareixent és absolutament insuficient i que el que cal reclamar i cal que passi és que el Partit Socialista i Podem duguin a terme els seus compromisos i els seus acords, que és derogar la reforma laboral i, a partir d'aquí, construïm el marc que sigui necessari.

Però resulta que ens trobem en una moció que fa una crida al Govern de l'Estat; una crida al Govern de l'Estat, perquè derogui... Bé, no ho sé, vostès, Esquerra Republicana, crec que tenen més oportunitat que nosaltres; però veig que sistemàticament malgasten les oportunitats que tenen per fer que el Govern del Partit Socialista i de Podem dugui a terme canvis estructurals. És, com a mínim, curiós que sistemàticament el Partit Socialista i Podem acordin amb diferents forces o entre ells que derogaran la reforma laboral, perquè crec que ho han acordat ja unes quantes vegades.

des, però que mai passi, no? I que en el fons el que acabi passant és una reforma laboral que ve condicionada pel que Europa demana, però que, per tant, no es fa allò que es va dir que es faria i, per tant, no s'aborda des de la necessitat de garantir els drets laborals de les treballadores i treballadors d'aquest país.

I en el segon punt –va vinculat amb el que deia, no?–, parlem dels fons europeus Next Generation, i torna a ser..., durant uns mesos van desaparèixer una mica del mapa, ara tornen a aparèixer amb insistència sistemàticament aquests fons, com mannà que cau del cel, que, com deia abans, ja van vinculats a aquesta reforma laboral que estan a punt d'aprovar o acordar entre els diferents actors, perquè és el que reclama la doctrina neoliberal clàssica, que és: perquè rebis aquests fons, tu has d'aplicar certs ajustos estructurals, en aquest cas, via reforma laboral i reforma de les pensions, que anirem veient..., que ja ha començat, però que anirem veient en els propers mesos.

Però que aquí ens quedem. No diem que es garanteixi que els fons europeus no van a empreses que deslocalitzen, això és de mínims; però es converteix en indispensable també, llavors, que el reial decret que va aprovar al febrer d'aquest any el Congrés dels Diputats i que està en tràmit o està pendent de que es tramiti com a projecte de llei al Congrés, i que sistemàticament se n'ajornen els terminis i se'n prorroguen els terminis perquè no s'hi puguin fer esmenes i, per tant, s'aplica un reial decret que no garanteix ni transparència ni igualtat d'accés a aquests fons europeus per a la seva tramitació, etcètera, que es pugui modificar. Perquè és fer una mica de trampes, en aquest sentit, dir que cal garantir que no s'utilitzin aquests fons per deslocalitzar o que vagin a empreses que deslocalitzen, però que hi hagi un decret llei que el que fa és fer-ne un repartiment absolutament opac i sense cap garantia.

Alhora, cal que anem més enllà i que qualsevol ajut vagi condicionat a la participació pública en aquestes empreses, que vagi condicionat a que no es deslocalitza, no es tanca o no es degraden les condicions laborals, però que llavors..., que vagi condicionat i que si es produeix, s'obligui a retornar aquests recursos. Perquè, si no, anem veient sistemàticament el que està passant en aquest país.

És per això –com que se m'acaba el temps ho deixaré aquí– que als tres primers punts, per difusos, poc concrets, genèrics, poc ambiciosos, ens abstindrem. Perquè sí, nosaltres estem d'acord en que cal derogar la reforma laboral, estem d'acord que cal condicionar els fons europeus i que cal, no?, instar la inspecció de treball, però creiem que va poc a l'arrel dels problemes. I en el quart punt, malgrat que hi tindriem algunes objeccions, finalment hem decidit votar-hi que sí.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí; gràcies, presidenta. El Govern de la Generalitat, encara que en aquests moments no està a l'hemicicle..., el Govern de la Generalitat ens presenta, en boca del Grup Parlamentari d'Esquerra, una moció sobre els drets laborals, una de tantes competències compartides que té el Govern autonòmic català, encara que no hi tingui competències legislatives; però, en qualsevol cas, en té d'administratives i disposa d'eines per garantir el respecte dels drets laborals dels treballadors catalans.

El primer que ens ha cridat l'atenció al Grup Parlamentari de Ciutadans és que el Govern de la Generalitat demana la intermediació del Parlament de Catalunya per negociar amb el Govern d'Espanya –vostès li diuen Govern de l'Estat, però l'Estat som tots, nosaltres inclosos– la derogació de les reformes laborals del 2012 del PP i del 2010 del PSOE.

Quin sentit té que el Parlament faci una crida al Govern d'Espanya per derogar les reformes laborals del PP i del PSOE? Quin sentit té que aquesta demanda la faci precisament Esquerra Republicana, que ho faci quan és un dels socis preferents del PSOE de Pedro Sánchez? Per què no ho posen damunt la taula a les Corts Generals, en lloc de dir tantes barbaritats –per ser moderat en el qualificatiu– com diuen els seus portaveus habituals, els d'Esquerra i també, val a dir-ho, els de l'altre soci de cohabitació del Govern de la Generalitat, els de Junts per Catalunya?

Aquest punt quedarà aprovat avui, és clar, sobretot perquè tenen el visticlau de Podem, que és més soci de vostès que no pas del PSOE, amb qui governen al Govern d'Espanya –són coses de la política espanyola. La facció catalana que comparteix el Govern d'Espanya amb el PSOE es desmarca i pressiona el Partit Socialista, com ho fan també des del mateix Govern d'Espanya. Però, bé, aquesta qüestió queda al marge d'aquesta moció, o potser no. En qualsevol cas, tant s'hi val. Dic que aquest primer punt quedarà aprovat avui, però no pas amb el vot de Ciutadans.

Tampoc votarem a favor del punt número 2. En aquest cas ens hi abstindrem. I ho farem, perquè ens sembla, d'entrada, agosarat plantejar que el Govern d'Espanya pugui tenir la temptació de no controlar adequadament els fons Next Generation i permetre que serveixin per a finançar processos de deslocalització i desmantellament del teixit industrial..., vostès diuen «del nostre país», nosaltres diem «de Catalunya». Potser el que es pretén és cercar a qui carregar les culpes de no ser capaços de mantenir el teixit industrial a Catalunya, segurament tocat per la manca de seguretat jurídica que els governs autonòmics estan provocant les darreres legislatures, especialment des que Convergència va esdevenir ultramuntana.

Això sí, el punt que ens crida especialment l'atenció al Grup Parlamentari de Ciutadans és el punt 3 de la moció, un punt transaccionat amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. En aquest tipus d'esmenes, el Grup Socialistes deixa clar que combrega amb les rodes de molí que el nacionalisme separatista els ha posat a l'abast al llarg del temps. Senyors del PSC, qui és el Govern de Catalunya? Perquè el Govern autonòmic català és el Govern de la Generalitat. Facin una ullada a l'Estatut d'autonomia de Catalunya –potser en tindran prou amb una lectura acurada de l'article 2. També poden llegir la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern. Potser hi fan aquesta referència perquè vostès s'anomenen a vostès mateixos com a «govern alternatiu de Catalunya». Potser en tindríem prou amb fer el que no fan, que és oposició a aquest desgovern que seguim patint des de fa una dècada.

La seva esmena, que és lògic que el Govern no els l'hagi acceptat, insta també la Inspecció de Treball de la Generalitat a planificar i efectuar campanyes amb «efectius estatals», diuen vostès. A la Inspecció de Treball de la Generalitat, els efectius que hi treballen són efectius estatals. La Generalitat és Estat espanyol. Nosaltres, tots nosaltres, som diputats autonòmics d'una autonomia que forma part de l'Estat espanyol. Som Espanya, amb majúscules. Vostès ho haurien de tenir clar, perquè governen a hores d'ara al Govern d'Espanya. A vostès els accepten les esmenes perquè combreguen amb rodes de molí, o potser encara més, perquè vostès les fan rutllar sense cap mena de rubor. Vostès han estat i segueixen estant col·laboradors necessaris de la construcció de l'imaginari nacionalseparatista. El punt 3 s'aprovarà, és clar, però el Grup Parlamentari de Ciutadans hi votarà «no».

Respecte al punt 4, en què el Govern de la Generalitat s'insta a si mateix a fer quelcom directament per defensar els drets dels treballadors catalans, el Grup Parlamentari de Ciutadans votarem a favor de l'apartat *c* i ens abstindrem als apartats *a* i *b*. En el cas del *b*, perquè no ens agrada obrir la porta a una política de participacions públiques sistematitzada. El sector públic, en aquest cas l'Administració de la Generalitat, el que ha de fer és donar suport i acompanyar el teixit industrial i emprenedor de Catalunya. I la participació pública a les empreses industrials no garanteix res,

llevat que sigui una participació majoritària, i aleshores estariem parlant d'empreses públiques, que, a parer de Ciutadans, ni és ni ha de ser el cas.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, jo seré molt breu, perquè al final nosaltres farem un vot en contra a tota la moció.

Per vostès la derogació d'aquesta reforma laboral és una obsessió. Ho porten aquí en diferents mocions, en diferents debats –ho hem vist també..., ho he vist jo personalment a l'Ajuntament de Barcelona–; és una cosa que persegueixen d'una forma molt insistent. I la realitat, no s'enganyin, és que els llocs de treball que es creen a Catalunya no és precisament per la seva gran gestió –perquè és absolutament inexistent i nefasta–, és gràcies a que hi ha una reforma laboral, que jo crec que és bastant necessària especialment en moments de crisi, no?

I, al final, vostès proposen derogar una reforma laboral que els hi recordo que és la que ha permès els ERTO, una figura que tots estan reclamant que es mantingui, no? Doncs benvinguda sigui aquesta reforma laboral per fer front a una situació d'una crisi molt estranya que no esperàvem ningú i que, malauradament, està sent molt dura. I al final no hi ha millor dret laboral que el dret a treballar, i aquí sembla que això, doncs, es menysté bastant.

Al final els he de dir que aquesta obsessió que vostès mostren en diferents mocions i en diferents propostes no deu ser tant, i deu ser més *de boquilla* que una altra cosa, perquè quan vostès estan negociant pressupostos a Moncloa, doncs, no ho posen com a condició, posen com a condició altres coses –el Netflix–, però no posen com a condició la derogació de la reforma laboral. Si tan nefasta fos, probablement seria una de les seves primeres peticions.

El tema de la transformació industrial. No m'hi estendré; ho hem comentat abans amb la moció prèvia anterior del grup de comuns i, per tant, em reitero en el que defensava allà. No crec que el sector públic hagi de liderar res en aquest sentit, sinó només acompanyar.

I, finalment, dir-los que al final sembla que vostès només defensen posicions dels sindicats, i els hi vull recordar que els sindicats avui en dia només es dediquen a protegir els que ja tenen feina, que està molt bé, protegits que ja tenen feina, però que, a més a més, creen barreres d'entrada a noves incorporacions al món laboral, no?, i que això no és una cosa que hauria de propiciar cap govern.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. I finalment té la paraula, en nom de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, presidenta. Senyor Albert, crec que presenta una moció carregada de bones intencions, una moció que encerta els reptes, endevina quins són els reptes, però hi posa un biaix ideològic –que veig que el senyor Compte comparteix amb vostè– que no sé si ens permet arribar a una bona solució als problemes que vostè, ho reitero, encertadament planteja. I m'intentaré explicar.

El mercat laboral català, que es veu constret, senyor Matías, per la legislació espanyola –que ens adonem que som espanyols quan veiem el mercat laboral català, ens n'adonem–, és líder a Europa en aspectes tan lloables com el nivell d'atur; en aspectes tan lloables com el nivell d'atur juvenil, també, o taxes de temporalitat –per tant, els que van fer aquesta reforma laboral la temporalitat no la van pas arreglar;

aquesta reforma laboral no la va pas arreglar-, o en fracàs escolar. I amb tot i això, les empreses no troben suficient personal per a les feines que poden oferir. Per tant, és evident que en el mercat laboral no casen oferta i demanda. Sembla, doncs, que s'ha de modificar; la dita reforma laboral s'ha de modificar. Al nostre entendre, també. No només per recuperar l'autorització administrativa; la importància de la negociació col·lectiva. Aquest és un país de negociació i la reforma laboral l'hi treu. O reduir la temporalitat o reduir els nivells de desocupació. Per tant, en això estem –en això estem.

Respecte als Next Generation. El millor que podria passar als Next Generation és que es transferissin al govern de proximitat, al govern que coneix la realitat social, la realitat industrial, la realitat productiva de Catalunya, els fons. I jo els faig una aposta a vostès i a tots els que estan aquí al Parlament: Catalunya aporta aproximadament el vint per cent, el dinou i escaig per cent, de la producció de Catalunya en termes de PIB. Estic convençut que quan liquidem tots els fons Next Generation, a Catalunya no haurà vingut el vint per cent de la inversió del fons Next Generation. (*Aplaudiments.*) M'hi jugo el que vulguin. Estic convençut que l'Estat no haurà transferit la meitat dels fons Next Generation, com es va comprometre en la negociació dels pressupostos de l'any passat. Li proposo que actuem conjuntament a Madrid, vostès i nosaltres. I el que li deia a la senyora Reguant –suposo que la senyora Reguant també– per la reforma de la legislació laboral. Perquè vinguin, perquè es traspassin els fons Next Generation.

Per cert, senyor Gallego, que no està aquí: ha fet arqueologia parlamentària per buscar què va votar Unió a la reforma laboral. Però fa dos anys –fa dos anys– que estan al Govern i no han reformat res, eh? (*Aplaudiments.*) No han ni contrareformat! Això sí, han investigat.

Estem absolutament d'acord amb el pacte per a la indústria. Hem d'afrontar la quarta revolució com hem afrontat totes les revolucions a Catalunya: liderant-la. Només faltaria. Ara bé, no podem estar d'acord en que la Generalitat hagi de ser la punta de llança en la transformació industrial amb participacions públiques en empreses. La Generalitat no té la missió de participar en empreses. La Generalitat ha de posar les condicions perquè les empreses puguin exercir la seva activitat. Ha de fer, ha de posar les bases perquè puguem tenir la Catalunya del sí, que deia la diputada Freixa en el Ple passat. Del sí a l'activitat, del sí a la prosperitat, del sí a l'economia productiva, del sí a la Catalunya oberta al món, del sí a l'ocupació de qualitat, a la Catalunya de les oportunitats, a la Catalunya de la formació... El sí a una Catalunya millor.

Ha de simplificar els tràmits. Quan una empresa inicia els tràmits per establir un establiment empresarial, ha de saber quines normes li seran d'aplicació. No es pot eternitzar un procediment administratiu. Les normes han de ser clares i fàcils. Han de saber si es pot o si no es pot. No podem nedar entre dues aigües. Hem d'organitzar un sistema formatiu que permeti que es casin les demandes d'oferta i de demanda de treball, que incrementi la productivitat, que incrementi els salaris. Catalunya ha de tenir un salari mínim interprofessional superior al de l'Estat espanyol, perquè el nivell de riquesa és més alt aquí, el nivell de vida és més alt aquí. Per tant, els treballadors han de cobrar més. Hi ha d'haver infraestructures perquè la logística no sigui una llosa per al desenvolupament empresarial. I d'això se n'ha d'ocupar, l'Administració. No ha de participar en l'accionariat de les mercantils.

En definitiva, el que li caldria a Catalunya és un estat que li jugués a favor, l'estat que tindria una Catalunya independent, perquè Catalunya seria el que ha estat sempre: motor de l'economia espanyola i motor de l'economia mundial.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, no sé si començar pel final..., però va, anirem per ordre. Gràcies, presidenta.

Per al diputat Gibert, molt ràpid, eh? La darrera esmena, que és la seva esmena quarta, que fa referència al que deia, que no hi havia tampoc cap compromís... Home, la seva esmena deia clarament, deixava clarament una pàtina de que no s'havia fet bé la feina perquè..., ja n'hi ha prou de bones intencions, no? Doncs bé, no es tracta només de bones intencions. En el proper pressupost hi haurà increments en la formació, hi haurà increments en política industrial, hi haurà una sèrie d'increments que s'han d'anar consolidant i que el pacte nacional per a la indústria també ens ha de donar aquestes eines per també fonamentar pressupostàriament, dotar pressupostàriament el desenvolupament industrial al nostre país. Per tant, en això segur que ens acabarem posant d'acord.

Respecte a altres opinions que hi ha hagut. Bé, em sorprèn també la ignorància parlamentària d'algun diputat que ha sortit en aquest faristol. Diu: «Aquesta vegada Junts no els acompanya en la moció.» Clar, és que és una moció després d'una interpellació d'Esquerra Republicana. Per tant, Junts aquí no ha d'acompanyar absolutament res perquè és una moció d'Esquerra Republicana, perquè és una moció subsegüent a la interpellació d'Esquerra Republicana. Aprenguin el manual del parlamentarisme, que sé que van molt coixos en això.

Respecte a la qüestió de les reformes laborals, hem presentat en reiterades ocasions, en el Congreso de los Diputados, propostes no de llei d'afectació de la reforma laboral. I és més, hi ha una proposta, una proposició de llei que també volem presentar en aquest Parlament, que estem convençuts de que amb un altre grup parlamentari ens ajudarem per fer-ho possible i que, per tant, també la portarem aquí per traslladar-la al Congreso de los Diputados. Perquè, en efecte, en aquest Parlament no podem instar directament el Govern de l'Estat, ho ha de fer el Congreso. Per això, d'aquesta manera, utilitzem fórmules com «crida», utilitzem fórmules com «instar el Govern que insti el Govern de l'Estat», perquè no podem instar directament el Gobierno del Estado. Però sí que ens afecten aquestes decisions directament a Catalunya.

I per al company Roquer. A vegades..., sempre diu «Unió», però allò era Convergència i Unió. Vostès són hereus de Convergència i Unió. I m'agradaria saber algun dia quina és –quina és– la seva proposta de norma laboral, quina és la seva proposta de normativa laboral, perquè si és com defensa alguna consellera, com si és la de Gloso, anem arreglats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el proper punt de l'ordre del dia, el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya

302-00075/13

L'ha presentat el Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Buenos días. Para nosotros, la industrialización de Cataluña también es una auténtica prioridad política. La prosperidad, la modernización y el bienestar de los catalanes pasa por volver a ser un polo industrial de primer orden. A lo largo de los

últimos años, en España y Cataluña se ha visto cómo cientos de compañías se deslocalizaban, se iban a otras partes del mundo, a terceros países, en busca de una efímera rentabilidad que nos ha debilitado de manera muy preocupante.

La sangría industrial en Cataluña no cesa. Catorce mil empleos perdidos este año en el ámbito industrial. Algunos ejemplos se han nombrado aquí a lo largo de la mañana: el cierre de Nissan, sin alternativas por una lamentable gestión del Gobierno de Cataluña y el Gobierno de España, Bosch, Saint Gobain, son algunos de los ejemplos de la devastación del sector manufacturero. Y también Maule; trabajadores que vinieron ayer aquí a las puertas del Parlament, a los que VOX apoya decididamente, aunque sus sindicatos no quieran reunirse con nosotros.

Este fenómeno no es nuevo, el de la desindustrialización de Cataluña. No ha habido política industrial. Cataluña, desde el año 99 hasta el año 2019, según un informe de Pince, ha perdido doce 12.248 empresas de este tipo, con una pérdida de empleo asociado de 150.000 trabajadores. Por eso, hemos presentado esta moción. Hemos planteado diecinueve medidas a implementar para tratar de revertir esta cuestión, que yo creo que a todos nos preocupa.

Es obvio que se pueden plantear muchas más iniciativas, pero aquí las más destacadas..., bueno, hemos puesto estas diecinueve, nos parecían destacadas y relevantes de plantear en el texto de la moción. Dada la escasez de tiempo, trataré de resumirlas en siete bloques.

Por un lado, pedimos estabilidad política y certidumbre jurídica. Por ello, exigimos que los separatistas dejen de jugar a crear republiquetas imaginarias que solo generan inestabilidad, que espanta a empresas y potenciales inversores nacionales e internacionales. Aparece en todas las encuestas empresariales al respecto. Por favor, dejen de hacer el tonto con estas cuestiones. Lo dicen todas, absolutamente todas las empresas de Cataluña.

Segundo lugar, pedimos menos burocracia, menos estatismo, un marco administrativo más simple. Apostamos por la unidad nacional de mercado, una justicia más ágil, un marco fiscal más competitivo. Esto ya lo comentamos, dieciocho impuestos propios sobre sectores estratégicos de Cataluña no están ayudando a desarrollar y a que se potencie la industria en Cataluña. Mal mensaje le lanzamos a la industria catalana diciéndole: «Bueno, vengan ustedes, inviertan aquí en Cataluña, que los vamos a freír a impuestos propios.» Parece una contradicción en sus términos, ¿no?

Creo que hay que reducir esta histeria ecologista que está encareciendo espectacularmente el precio de la energía, factor absolutamente crucial en el desarrollo de una empresa industrial. Hay que trabajar para defender a la industria catalana de la competencia desleal, de la desigualdad en condiciones de aquellas que trabajan en China o en Marruecos.

Hay que apostar por la internacionalización, la modernización, infraestructuras que le den valor añadido a las empresas por las nuevas tecnologías, la digitalización, polígonos industriales, algunos de los cuales están muy mal conectados, no solo desde el punto de vista de infraestructuras, sino también desde el punto de vista de conectividad, digitalización, y desde el punto de vista de energía. Hay muchos polígonos así que hay que mejorar.

Hay que trabajar también en el marco..., para tratar de mejorar las condiciones de nuestros trabajadores; casar la oferta y demanda laboral. Hay un exceso de infracualificación y de sobrecualificación. Apostar por la FP dual. Apostar también por los idiomas. Es una de las cuestiones que todas las empresas –y esto sí que no lo escuchado a lo largo de la mañana– piden que en Cataluña todavía se mejore más en esta cuestión.

Mejorar la transferencia tecnológica entre la universidad y la propia empresa. Apostar por la segunda oportunidad, a ver si se pueden implementar medidas que ayuden a que esas empresas que quiebran por circunstancias, por ejemplo, como las

del covid, puedan volver a levantar la persiana. Cumplir los criterios de la ley de morosidad. Controles para los fondos Next Generation.

Por lo tanto, como pueden comprobar, son propuestas, las que presenta el Grupo Parlamentario de VOX, pegadas..., son propuestas realistas, de sentido común, pegadas a polígono industrial, y espero que, por un día, pues, su odio, su rencor y su secretario cordón democrático no les impida votar a favor de algunas de ellas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes proposades, té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Esta es una moción que tiene, sin lugar a dudas, la marca de la casa. Una moción de VOX que pretende, supongo, aportar soluciones al proceso de desindustrialización que está padeciendo Cataluña, y, por lo tanto, los trabajadores catalanes del sector industrial y sus familias.

Y también supongo que esta moción pretende que el Parlamento de Cataluña inste todas y cada una de las cuestiones que plantea al Gobierno de la Generalitat, supongo. Lo digo porque no sé con qué objeto las mociones de VOX suelen carecer de esa precisión a la hora de referirse al Gobierno que preside el señor Aragonès, es decir, el Gobierno de la Generalitat, o de la Generalidad, si les gusta más así; el nombre no cambia la cosa, y la cosa es que se trata del Gobierno de la comunidad autónoma catalana.

Dando por sentado que es así, que se refieren al Govern de la Generalitat, o al Gobierno de la Generalidad, debo decirles que en el primer punto se equivocan en el verbo. Pretender que el Gobierno que preside el señor Aragonès, que el actual Gobierno de la autonomía catalana, reafirme su compromiso político por la unidad de España, por la estabilidad política, por el cumplimiento de la legalidad, por nuestro marco constitucional y la monarquía parlamentaria, aunque sea como base para generar la certidumbre que necesitan nuestras empresas e inversores –entiendo que se refieren a las empresas y a los inversores sin más, no solo a sus empresas y a sus inversores–, es algo más que utópico.

Oigan, así, de entrada, les vamos a votar a favor este primer punto, dando por supuesto que, cuando se refieren a empresas e inversores, se refieren a todas las empresas y a todos los inversores. Pero ya les digo que el Gobierno de la Generalitat ni siquiera afirmarí nada en el sentido que ustedes proponen, aun en el supuesto de que este punto de la moción fuese aprobado. De darse el caso –que ustedes y yo sabemos que no se va a dar–, el Gobierno del señor Aragonès, como llevan haciendo desde siempre todos los gobiernos que le han precedido, incluidos los dos tripartitos encabezados por el PSC, se cuidaría muy mucho de comprometerse con la unidad de España y con el cumplimiento de la legalidad, o con nuestro marco constitucional, y ni mucho menos con la monarquía parlamentaria. Ya saben, todos ellos son más de republiqueta y frentismo.

El segundo punto, en cierta forma, también pide la luna. Si hay algo que no está dispuesto a hacer de ninguna manera el actual Gobierno autonómico es racionalizar la Administración lo más mínimo. La Administración autonómica está claramente sobredimensionada, y desde el punto de vista de las tecnologías de la información y de la comunicación –lo que ustedes plantean como digitalización– la Generalitat es verdaderamente caótica. Así, presupuestan y gastan lo que gastan en el CTTI, mucho dinero público que se malgasta sin que se mejore la gestión y se reduzca la burocracia. Vamos, que también les van a decir que no, como –no nos engañemos, señor Gallego– les van a decir que no a toda la moción. Ustedes ya saben que solo pueden

esperar el voto favorable a algunas de las propuestas por parte del Grupo Parlamentario de Ciutadans y por parte del Grupo Mixto.

En fin, plantean ustedes un rosario de cuestiones, más o menos precisas, de mayor o menor interés, para intentar revertir la progresiva desindustrialización de Cataluña, a la mayoría de las cuales les vamos a mostrar nuestro apoyo, pero la moción no prosperará en ninguno de sus puntos.

También les digo que algunos de los puntos que plantean, además de estar manchados por el pecado original de proceder del Grupo Parlamentario de VOX, tienen un exceso de carga ideológica que hace difícil apoyarlos. Vamos, que no los vamos a apoyar.

Probablemente ustedes se sienten muy cómodos con el hecho de que incluso el Grupo Parlamentario de Ciutadans, el que ha encabezado la oposición en este Parlamento durante las dos últimas legislaturas, y que, visto lo visto en los plenos y en las comisiones que se han celebrado hasta la fecha durante esta legislatura, sigue encabezando la verdadera oposición, incluso por delante del grupo parlamentario que se autoproclama «Gobierno alternativo» y que a lo sumo es el allegado del Gobierno, si me permiten utilizar el apelativo indeterminado acuñado ahora hace precisamente un año por el entonces ministro y ahora jefe de la oposición... –¿cómo era?, ¿«cap de l'oposició» o «cap oposició»?–, probablemente ustedes se sienten más cómodos, les decía, con el hecho de que también les votemos que no a algunas de sus salidas de tono ideológicas que encajan en el negacionismo populista, en su visión reduccionista de la realidad social y política de España, y –hay que decirlo– en su xenofobia en vena, que en ocasiones les resulta imposible enmascarar.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. M'ho has posat, amic Matías... Sap per què ens hem organitzat amb el «govern alternatiu», i està bé que ho recordin cada dos per tres? Precisament per no acabar com vostès. (*Veus de fons.*) Sí, sí, per no acabar com vostès i fer una alternativa, explicar una alternativa amb propostes positives en aquells temes que puguin aportar, i deixar de dividir la societat.

Aviam, ens presenten una proposta –intentaré també explicar i raonar els nostres arguments– sobre com aturem la destrucció industrial. El senyor Gallego, que és un diputat hàbil, presenta algunes propostes que són raonables, però que fan aquestes fintes i aquestes paràboles de mitges veritats o de propostes que estan bé per acabar construint un relat ple de mentides, de desinformació i, a vegades, de desqualificacions. Avui no especialment, però moltes vegades sí. No deu voler que oblidem el seu programa, les seves principals propostes i els seus argumentaris habituals en aquesta moció, perquè jo crec que tots estem en un context i tots ens hem de posicionar.

Jo sempre he pensat que la política és pedagogia o desinformació –pedagogia o desinformació. I, per tant, cada un ha d'intentar situar-se en el terreny de la pedagogia –d'explicar, d'intentar cohesionar, d'intentar aportar, d'intentar mirar a futur– o de desinformar. I vostès se situen, al nostre parer, en la segona, en desinformar.

Com li he dit, algunes de les propostes són correctes, però, evidentment, quan comencen a parlar de *chiringuitos*, de «socialistos» i totes aquestes coses, jo crec que desmereixen. En el fons, vostès acaben reproduint allò que diuen combatre. Diuen que volen parlar de la indústria, però llavors acaben fent arguments o relats que res tenen a veure amb la indústria. I el quid de la qüestió, que és el que tots hauríem de valorar aquí, per respecte als més de 200.000 votants que els van votar a vostès –per respecte, ho dic–..., es mereixen la seva confiança? Els han votat; segurament que sí.

I aquí segurament un *mea culpa*, haurem d'assumir tots plegats, aviam per què tanta gent els va votar, amb els arguments que a vegades porten aquí.

I la qüestió és si la confiança dels treballadors i les treballadores de Nissan ha d'estar amb vostès; de Mahle... Els treballadors de la sanitat, les treballadores i els treballadors de l'educació, les persones que tenen dificultats per accedir a l'habitatge, les persones que no tenen feina..., amb vostès aquesta gent estaria millor? És evident que no. L'economia funcionaria, amb vostès, que parlen de desindustrialització i el primer punt és fer una declaració *por la unidad de España*? Pero... ¿perdone? El primer punt. Això? Això? És això?

Per tant, vostès no construïran mai una majoria de govern a Catalunya, perquè vostès s'han situat a l'extrem. I només es podrà formar una majoria a Catalunya en la línia d'un article que surt avui, que diu «*el pegamento de Cataluña*». Això és lo que necessitem: *políticos y políticas que hagan de pegamento*, d'intentar cosir, d'intentar d'obrir un camí prou ampli perquè tothom hi sigui ben rebut. Aquí és el que hem de fer. Per tant, en un país d'extrem, potser que comencem a treballar amb els grisos. I vostès no són experts en treballar amb grisos, precisament; al contrari. I a mi em dol especialment quan sento desqualificacions, faltes de respecte més o menys encobertes, companyes i companys diputats d'hemicicle, com també companys i companyes d'arreu de Catalunya.

Així és com entenem nosaltres que s'han de fer les coses. Vostès deien que tancarïen TV3 –és evident que no ho faran–, deien que tancarïen aquest Parlament –és evident que no ho faran– i tantes i tantes mentides. I llavors venen aquí i ens diuen que amb vostès s'aturarà la destrucció industrial. Per nosaltres..., evidentment, tenim clar que no ho faran, que vostès poden bloquejar les opcions de canvi d'aquest país precisament perquè estan promentent coses fàcils a problemàtiques molt complexes.

En general, com suposo que deuran deduir de la meua intervenció, votarem que no a la moció. Per tant, evidentment, és un vot polític, sense entrar en els detalls, que podríem estar-hi més o menys d'acord, però els seus plantejaments generals –a que ens tenen acostumats– no els compartim en absolut.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Davant de propostes que disfressen el «neocon» populista i neoliberal i el disfressen amb la suposada defensa de les treballadores, davant de propostes que el que fan és negar el dret a existir de moltíssima gent, nosaltres hi votarem en contra.

I, davant d'aquestes propostes, avui també hem decidit que no utilitzarem els quatre minuts i mig que queden.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Després ja de més de quaranta anys de desmantellament industrial al nostre país i segurament a molts països d'Europa –no a tots, però a molts sí–, Europa i Catalunya –moltes regions d'Europa– es plantegen la pregunta de com es reindustrialitza un país. Perquè és evident que l'estratègia de deslocalització, de perdre teixit industrial i de transformar-se en una economia de

serveis i de turisme i del tercer sector ha tingut –i és evident que aquesta crisi ho ha accentuat– les seves limitacions a l'hora de garantir tant la importància nacional dels estats a Europa com benestar i estabilitat a les economies europees. I, per tant, és una pregunta que es fan molts països d'Europa: com fem avui una estratègia de reindustrialització perquè tinguem més indústria que la que tenim avui?

I sobre aquesta discussió hi ha molts mantes acumulats de l'ofensiva neoliberal de les darreres dècades, que són fonamentalment el que volem discutir avui. Hi ha un mantra que és: si abaixem salaris, si abaixem impostos a les indústries i si desregularitzarem el conjunt de l'economia del país, atraurem indústria. I la pregunta és: i per què no hem atret indústria els últims deu o quinze anys, que hem fet exactament això? Hem devaluat salaris, hem retallat impostos i hem desregulat l'economia del nostre país. Per què no hem recuperat indústria?

És més, per què s'ha accelerat la destrucció d'indústria a les economies del sud d'Europa a les que se'ls hi va imposar aquesta via econòmica? I la resposta és: perquè cap país d'Europa ni del món es va industrialitzar abaixant salaris, abaixant impostos i desregularitzant l'economia. Al contrari, això ha sigut l'eina precisament per facilitar les deslocalitzacions empresarials que hem patit aquests últims anys.

Com s'han industrialitzat tots els països del món, des dels primers de la revolució industrial fins a l'estat xinès i el sud-est asiàtic les últimes dècades? Precisament, a partir de la intervenció dels estats en l'economia, de la creació d'economies nacionals, d'indústries nacionals i de desenvolupament estatal de la indústria; no a partir de la desregulació de l'Estat i de la desaparició dels estats en l'economia.

De fet, hi ha un mantra, no?, a la política espanyola, o una frase molt recordada, que és aquella que deia Solchaga, que la millor política industrial és la que no es té. I aquesta és la millor política industrial, quan s'aspira a no tenir indústria. Quan s'aspira a tenir indústria, la política industrial –i, per tant, la intervenció de l'Estat– és absolutament necessària. I és del que discrepem, no només de la seva formació política, sinó de les contradiccions evidents que hi ha en la seva moció entre reclamar la industrialització del país i reclamar que es retiri l'Estat de l'economia i que es desmantelli l'Estat.

Perquè, clar, si la fiscalitat és un límit a la capacitat d'atreure indústries a Catalunya, com vostè ha dit en la seva intervenció i diu a la moció, per què Alemanya, que té una pressió fiscal sobre la indústria molt major que la que té Espanya i que la que té Catalunya, no només té més indústria que nosaltres, sinó que ha recuperat indústria en les últimes dècades? Per què els països nòrdics, que tenen una pressió fiscal major sobre els seus sectors productius, tenen més indústria que els països del sud? I per què nosaltres, que fa deu anys que es va imposar aquí l'austeritat fiscal, no hem fet més que accelerar la destrucció de l'economia? Perquè l'economia no funciona així. I és evident que no funciona així, perquè no és el mateix aspirar a ser un paradís fiscal que atreu fons voltors i economia depredadora que ser un país industrial que atreu economia productiva i que construeix des de la seva base estats forts productivament i forts socialment, com ho van ser les socialdemocràcies del segle XX.

I com s'han fet, aquests processos d'industrialització i de reindustrialització arreu del món? De moltes maneres, no? Però, si les intentéssim esquematitzar, en sortirien segurament tres apostes més clares, que normalment són combinades: la creació d'indústria nacional –i, per tant, la participació de l'Estat en el desenvolupament de la seva pròpia indústria–, la protecció de mercats –i, per tant, la política de substitució d'importacions, que ha sigut clau, per exemple, en la Guerra de Secessió d'Estats Units entre el sud i el nord, que era proteccionista, i, per tant, industrial– i la planificació –i no només per garantir espais a la indústria, sinó també per atraure inversions estrangeres directes.

I jo crec que aquí, en aquest tercer espai –i amb això ja acabo–, és on tenim la gran eina de país que és el pacte nacional per a la indústria, i és on tenim la capacitat de planificar per atraure inversions industrials productives per al nostre país i per

garantir les transformacions industrials que necessitem com a país en la indústria ja existent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A mi m'ha sorprès una mica, el debat, perquè veig alguns complexos polítics que, malauradament, no es tenen en altres formacions que també mostren un cert grau de radicalitat governant, no? I a mi em sap greu, perquè al final aquesta és una moció –a mi m'ho sembla– perfectament raonable i acceptable. Nosaltres donarem suport a pràcticament tots els punts de la moció excepte dos –que ja en demanarem votació separada–, en els que, doncs, farem una abstenció perquè no n'acabem de compartir el contingut en la seva totalitat.

Però al final és una moció que va molt en la línia de la meua intervenció prèvia a la moció de comuns sobre el pacte per a la indústria, no? És una moció que jo crec que pensa en donar suport i en facilitar l'activitat del sector industrial eliminant barreres. Crec que fa referència a un tema important, que és la deslocalització de les empreses. Poca importància li donem a això des de posicions de govern, que crec que és a qui realment li hauria d'importar això i revertir aquesta situació. És preocupant, i hem de lluitar contra aquesta deslocalització de les empreses, i no s'hi ha fet res.

Crec que hi ha un altre punt important, que parla de la unitat de mercat. Doncs fora complexos amb això, clar que sí, unitat de mercat. És un disbarat, que les comunitats autònomes estiguin ficant barreres a empreses i a la feina en forma de regulacions locals absurdes que només generen confusió o que inclús poden portar, precisament, a la deslocalització d'aquestes empreses, no?

També un últim apunt, per no repetir el que ja he dit en l'altra intervenció. Crec que no hem de tornar al model que teníem fa trenta o quaranta anys, no?, tornar a fabricar el que fèiem, tenir la mateixa indústria. Crec que estem en un món bastant més globalitzat, malgrat que es vulgui anar en un sentit contrari aquí a Catalunya, i cal centrar-se i invertir en activitats de més valor afegit. L'especialització jo crec que és una bona idea per al sector industrial; cal ajudar-la, perquè això ens permet aportar un valor afegit en el mercat global i ser complementaris, doncs, a altres indústries que estan localitzades fora de les nostres fronteres d'Espanya.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, en nom del Grup de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Senyor Gallego, diu vostè que Catalunya s'està desindustrialitzant, i per solucionar-ho ens presenten una moció que és cent per cent discurs nacionalista espanyol: *unidad* d'Espanya, *unidad* de mercat, compliment del marc constitucional... Ens poden dir a quin llibre de teoria econòmica han après això? Escolti'm, deslocalització n'hi ha a tot arreu, però sobretot a les regions més industrialitzades. I Catalunya té pràcticament el vint-i-cinc per cent del pes industrial d'Espanya; per tant, és lògic que n'hi hagi més aquí.

Miri, la indústria a Catalunya no va començar al segle XIX, com el seu company Garriga ens va dir a la interpellació. Fem una mica d'història. Entri, per exemple, al web del consolat d'Estats Units a Barcelona, i veurà que es va crear l'any 1797, amb la missió de promoure el comerç entre la jove democràcia nord-americana i la pròspera regió industrial de Catalunya, reconeguda ja llavors pel seu sector tèxtil –segle

XVIII. Els catalans ens havíem inventat aleshores la màquina de filar cotó més productiva del mercat –més que les angleses, fins i tot–, i l'economia nord-americana depenia de forma important de la indústria del cotó.

Anem als segles XVI i XVII. Llegeixin l'historiador García Espuche, el seu llibre *Un siglo decisivo. Barcelona y Cataluña, 1550-1640*, i veuran com en aquest període descriu fins a vuitanta viles industrials a tot el país, des de Ceret i Perpinyà, aleshores Catalunya –encara ho és, eh?, però...–, a la Catalunya global, al Rosselló, fins a Reus o Valls, a Tarragona; Tàrraga o Cervera, a Lleida; Vic, Ripoll, Camprodon, a la Girona interior, o les viles dels Vallesos, del Bages, de l'Anoia i de la Catalunya Central.

Una anècdota: els «curtidors» de Barcelona el 1565 es queixaven ja que havien de pagar aranzels dels cuirs que arribaven d'Amèrica quan, per dret dinàstic, el 1479, no els hi tocava –això de l'espòli ens ve de lluny. Queda clar en aquest llibre, a més a més, que al segle XVI es produïa de tot i a tot arreu del país. Ja ho va dir Voltaire un segle més tard: «Catalunya pot prescindir del món sencer, però els seus veïns no poden prescindir d'ella.»

Si avui Catalunya és industrial és perquè fa més de cinc segles que ho és, gràcies a empreses familiars que ho han transmès generació a generació i a aprenents que han après l'ofici i han fet el seu propi negoci, i sobretot –sobretot– treballant molt dur. Seguirem sent industrials, però no amb una indústria de 965 euros de salari mínim per competir amb Polònia o amb Hongria.

I aquest és el model espanyol, i potser d'altres grups d'aquesta cambra, però des de Junts per Catalunya apostem per la Catalunya del sí: sí a la transformació de la indústria cap a salaris, com deia el company Roquer, europeus, entorn dels 1.400 euros. I això vol dir invertir en recerca i desenvolupament, vol dir apostar per les noves tecnologies. I per això tenim un govern compromès, des dels departaments d'Universitats i de Polítiques Digitals, que ja fa més de tres anys que treballa per fer aquesta quarta revolució, que és la de la societat del coneixement.

La pregunta que ens hauríem de fer és: què ha fet l'Estat per ajudar Catalunya a ser més industrial? Aquesta setmana en tenim un exemple, del que *no* ha fet. Parlem de Nissan. Per què, disposant de 140.000 milions d'euros en fons Next Generation –dels quals a Catalunya n'haurien de tocar, pel pes econòmic, vora 28.000 milions–, no han pogut destinar prou recursos perquè la xinesa Great Wall Motors es fes càrrec de la Nissan a Zona Franca? Ara hi ha 23.000 empleats d'aquesta empresa que veuen perillar el seu futur.

Hi ha algun altre projecte tan important, que afecti 23.000 famílies, com per no poder fer tot lo possible per assegurar una inversió així? Si els fons Next Generation depenguessin de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, com va demanar el president Torra l'any passat, creuen que no hauríem fet més per salvar aquesta situació? Per cert, Esquerra va pactar el sí als darrers pressupostos a canvi de la cogovernança dels fons. Ja veurem què passa amb això.

Els recordo que Zapatero el 2006 va invertir 250 milions d'euros per salvar Renault a Valladolid, i, en canvi, va declinar fer les inversions que requeria Nissan per fer una nova planta a Òdena, amb 400 milions d'inversió. Nissan demanava allargar el tren de mercaderies de Martorell a Òdena i el tercer carril de l'A-2. No va fer aquestes inversions, i allò va ser al final de Nissan a Catalunya. Una planta nova i moderna hauria significat la competitivitat que no tenien instal·lacions com les actuals.

Siguem clars: tenim un estat en contra, i ara, amb els fons Next Generation, decidirà quines comunitats industrialitzar. I estem convençuts que Catalunya en sortirà perjudicada. I quan ens n'adonem ja serà tard. Ens calen eines d'estat si realment ens volem reindustrialitzar, i la gestió dels fons Next Generation és clau. Per això no ens podem aturar fins a esdevenir un estat independent, perquè la independència també va d'això, va de tenir recursos per reindustrialitzar el país amb un model

econòmic de futur i generar llocs de treball de qualitat per a tothom, independentistes i no independentistes. És l'Estat qui ens empeny a fer la independència i amb urgència.

Diputades i diputats d'Esquerra i de la CUP: està a les nostres mans. De nosaltres depèn. No esperem més, si us plau.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en aquest torn per fixar posició, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Contestar-los a vostès, senyors de VOX, comporta un exercici moltes vegades d'autocontrol que és molt motivador i que ens serveix moltes vegades per anar millorant. Ens posarem una mica pedagògics, avui. Intentaré fer l'esforç, eh? Podria quedar-me sense dir res, com ha fet molt bé la diputada Eulàlia, però intentaré fer-me una mica..., intentaré explicar-me, i intentaré..., a veure si entenen una mica els conceptes i allò que els hi agrada tant a vostès, que són les dades. Jo crec que serà bastant difícil, eh? I serà bastant difícil perquè intentar convèncer els qui no són capaços d'entendre realitats com la perspectiva de gènere o entendre realitats com la del canvi climàtic..., crec que ens costarà una mica –ens costarà una mica–, però ho intentarem fer. Va, vinga, comencem.

Intentarem explicar-los el que és el VAB. El VAB industrial ha crescut ininterrompudament entre el 2014 i el 2019. Anteriorment la indústria no va perdre pes per una reducció del seu VAB, sinó perquè la resta de l'economia va créixer més fortament. Per cert, si no saben què és el VAB..., és el que significa «valor afegit brut». Per si de cas, els hi dic, perquè són dades que han d'intentar entendre i han d'intentar anar assimilant, eh?, per entendre què és el que passa i com fan i com escriuen les seves mocions.

La tendència d'un menor pes de la indústria no va ser particular a Catalunya; també ho va ser a Espanya i a la zona euro, va tenir una evolució similar. El 2020 la indústria catalana va patir una caiguda més moderada que el conjunt de l'economia estatal i el seu pes va ser més elevat des del 2016. El 2021 està evolucionant a taxes interanuals millors al conjunt de l'economia. El pes de la indústria catalana, senyors, és superior a molts països de la zona euro –països com França, Països Baixos, Suècia– i també, malgrat el que vostès ens puguin anar explicant, molt superior al d'Espanya.

Ho repeteixo: el pes de la indústria catalana és superior al de l'espanyola. Catalunya és un país industrial. Catalunya ho ha sigut abans del segle XIX –com molt bé ens ha explicat el senyor Canadell–, durant el segle XX i ho seguirà sent durant el segle XXI. Vostès utilitzen una pèrdua del pes relatiu, i és important remarcar el que significa el pes relatiu per donar a entendre una situació de desindustrialització però que en realitat és ben diferent. Tampoc tenen en compte l'increment de preus de les matèries primeres i la falta de productes i materials, que estan frenant la recuperació en el segon trimestre.

Mirin, intentaré explicar tres factors que intentaran desmuntar-los una mica tot el que és la seva demagògia. El procés de terciarització afecta totes les economies desenvolupades, i això ho han d'entendre. La deslocalització empresarial que experimentem l'experimenten tots els països industrialitzats. I val la pena recordar el que feia el seu Borbó quan trucava a empreses establertes aquí i els hi demanava si us plau que intentessin marxar, per por. *(Aplaudiments.)*

El nostre futur passa per la reindustrialització i la transformació del model productiu. S'està treballant amb els agents econòmics, amb els agents socials, en l'elaboració del nou pacte nacional per a la indústria. Serà un instrument vàlid per

dinamitzar el desenvolupament i millorar l'ocupació, les condicions de treball, i assegurar les infraestructures en sòl industrial.

La setmana que ve aprovarem, amb els pressupostos..., on incrementen un trenta per cent les accions d'Empresa i Treball –augmenten un trenta per cent les accions d'Empresa i Treball–, amb 125 milions d'euros per a la reindustrialització i la competitivitat. La feina, senyors, s'està fent.

I en puc citar moltes, d'actuacions. En citaré tres: l'oficina per a la transformació de la indústria de la mobilitat i l'automoció; el codi de bones pràctiques per millorar els processos de reindustrialització, i la capitalització de fons d'inversió industrials i estratègics. I és que la recuperació i la transformació productiva són l'objectiu final de la nostra acció política. És el sector que genera una ocupació més estable i de més qualitat, i, a més, ha de jugar un paper decisiu en l'emergència climàtica. Posin-s'ho al cap: juga un paper decisiu en l'emergència climàtica. A veure si ho entenen d'una vegada, lo de l'emergència climàtica. I no oblidem en cap cas que la indústria catalana també s'enfronta a la manca d'inversions en infraestructures per part de l'Estat.

Com deia, he intentat ser pedagògic, perquè creia que farien l'esforç d'entendre-ho, però a la vegada sé que no el faran. I no el faran perquè en el fons aquesta noció no és perquè vostès tinguin falta de comprensió. El seu discurs catastrofista sobre tota l'economia catalana, ben pensat, no és causa de la seva ignorància; és causa –i acabo, presidenta– de la voluntat de propagar mentides i falsedats. És, senyors, en definitiva, mala fe.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre totes les esmenes, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí, gracias. En referencia a las intervenciones de los diputados que me han precedido en el uso de la palabra, bueno, la del señor Canadell y la estulta intervención del diputado que acaba intervenir, pues..., en fin, no me pronunciaré. Tengo la costumbre de no hacerles caso a medios días habiendo días enteros. Esto, por un lado.

En segundo lugar, en referencia a Ciudadanos, que ha comentado el diputado Matías..., la verdad, francamente, no he entendido mucho su intervención, si me lo permite. Ha sido un galimatías, señor Matías. *(Remor de veus.)* No he entendido nada –no he entendido nada. Y supongo que, en fin, lo de meter en este debate lo de la xenofobia en vena... Le pregunto: ¿es un mantra? ¿Lo dicen siempre? ¿Lo dicen cuando no tienen nada que decir? ¿Cuando faltan recursos para hablar de industria sacan esto? Es decir, yo creo que es que no he hablado de nada de eso, pero, bueno, ustedes, a su libro. Parece que están deseando que digamos cosas de esas, cuando hemos hablado de industria –diecinueve puntos sobre industria.

Y acabo. El portavoz del PSC dice que yo he hecho referencia a chiringuitos y a «socialistas». Mire, yo no he dicho nada de eso. Yo creo que mi tono ha sido absolutamente correcto. En cualquier caso, me alegra que lo tenga tan interiorizado, y no seré yo el que le diga que no.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme (continuació)

302-00068/13

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que procedirem, en aquest moment, a la votació dels punts 18 a 21 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions substanciades aquest matí. *(Pausa.)*

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme.

Votem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 no ha quedat aprovat, amb 45 vots a favor, 86 vots en contra.

Votem, a continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 21 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 3, amb totes les lletres llevat de la lletra *i*, i també els punts 4 i 10. Punts 3, 4 i 10, excepte la lletra *i*.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt 3, lletra *i*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 114 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 118 vots a favor, 9 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 6, lletra *a*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 109 vots a favor, 18 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 6, lletres *b* i *c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 114 vots a favor i 18 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 114 vots a favor, 9 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 8, el seu encapçalament i la lletra *a*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 98 vots a favor, 26 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 81 vots a favor, 17 vots en contra, 33 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat, amb 114 vots a favor i 18 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria (continuació)

302-00071/13

Passem ara a votar el punt número 19, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria.

Comencem votant el punt número 1, en el seu encapçalament, i els apartats 2 i 4.
Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 78 vots a favor, 12 vots en contra i 42 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 1, en els apartats 1 i 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 87 vots a favor, 12 vots en contra i 33 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 78 vots a favor, 21 vots en contra i 33 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 78 vots a favor, 9 vots en contra i 45 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat, amb 76 vots a favor, 9 vots en contra i 47 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat, amb 90 vots a favor i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha obtingut 18 vots a favor, 76 vots en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt número 6.b.

Comença la votació.

El punt número 6.b (*remor de veus*) ha quedat aprovat, amb 112 vots a favor i 20
vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha quedat aprovat, amb 109 vots a favor, 5 vots en contra i 18 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha quedat aprovat, amb 124 vots a favor i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor, 12 vots en contra i 38 abs-
tencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 9 abstencions.

Ai, aquests portaveus, que sembla que portin la ela de pràctiques i fan ballar el
cap... (*Rialles*.)

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat, amb 90 vots a favor, 9 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat aprovat, amb 99 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

(Veus de fons i rialles. La presidenta riu.) El punt número 13 no ha quedat aprovat, amb 50 vots a favor, 77 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 14.

Comencen les votacions.

El punt número 14 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 17 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 16 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 16, llevat de l'apartat número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 90 vots a favor, 9 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 16.1.

Comença la votació.

El punt 16.1 ha quedat aprovat, amb 88 vots a favor, 11 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 16 bis.

Comença la votació.

El punt 16 bis ha quedat aprovat, amb 99 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el punt 17.1.

Comença la votació.

El punt 17.1 ha quedat aprovat, amb 94 vots a favor, 33 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt 17, en el seu encapçalament, i 17.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 99 vots a favor i 33 vots en contra.

Votem ara el punt 17.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 91 vots a favor, 36 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara el punt número 18.

Comença la votació.

El punt 18 ha quedat aprovat, amb 132 vots a favor.

Votem ara el punt número 19.

Comença la votació.

El punt 19 ha quedat aprovat, amb 120 vots a favor, 9 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

El punt 20 no ha quedat aprovat, amb 46 vots a favor, 74 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 21.

Comença la votació.

El punt 21 ha quedat aprovat, amb 58 vots a favor, 65 vots en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals (continuació)

302-00074/13

Passem a votar el punt 20 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets laborals.

Votem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 73 vots a favor, 17 vots en contra i 42 absències.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor i 17 absències.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 106 vots a favor, 17 vots en contra i 9 absències.

Votem ara el punt número 4, les lletres *a* i *b*.

Comença la votació.

El punt 4 ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 12 vots en contra i 5 absències.

Votem ara el punt 4, amb la lletra *c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 119 vots a favor i 12 vots en contra.

I votem ara la resta del text de la moció, que és el seu encapçalament.

Comença la votació.

L'encapçalament ha quedat aprovat, amb 111 vots a favor, 12 vots en contra i 9 absències.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya (continuació)

302-00075/13

I, finalment, votem el punt vint-i-unè de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya.

Votarem, en primer lloc, els punts 7 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 9 vots a favor, 118 vots en contra i 3 absències.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 12 vots a favor, 115 vots en contra i 4 absències.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La moció no ha quedat aprovada, amb 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Debat específic sobre la salut mental

255-00005/13

Passem a continuació al debat per a la presentació i posicionament de les propostes de resolució subsegüents al debat específic sobre la salut mental que han presentat els grups parlamentaris.

Per a la defensa d'aquestes propostes de resolució i el posicionament sobre la resta de propostes, seguirem l'ordre de presentació a registre, tal com ho estableix l'article 155.2 del Reglament. Recordin que el temps d'intervenció serà d'un màxim de deu minuts per grup parlamentari. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Què, ja hi som totes? (*Pausa.*) Gràcies. Bé. Ya dijimos al inicio de este debate que Ciutadans, que fue el primer grupo en preocuparse seriamente por la salud mental en esta cámara, como lo demuestra la Moción 122 de la pasada legislatura, hará honor a su trayectoria tendiendo la mano al Gobierno y a todos los grupos que quieran trabajar seriamente por este objetivo tan importante.

Por nuestra parte, hemos presentado tres propuestas de resolución mucho más compactas y yendo bastante más al grano que otros grupos, que nos tienen acostumbrados, bueno, a mucho brindis al sol y a poco cumplimiento de sus compromisos. Ojalá esta vez hayamos llegado o estemos llegando o vayamos a llegar al ansiado punto de inflexión y de consenso.

Nuestro primer objetivo: acabar con las históricas insuficiencias de nuestro modelo de salud mental, que ya estaba superado y obsoleto antes de la covid, y con mayor razón ahora que la pandemia mental sigue y acompaña a la física. Concretamente –lo pueden leer en la PR, pero les destaco los *highlights*– nos preocupa mucho cerrar la brecha digital de los servicios de salud mental con la gente mayor y más vulnerable y evitar que una mala digitalización de estos servicios abra una brecha aún mayor. No se trata de hacer chistes ni de comparar, digamos, la *app* La Meva Salut con el césped del Camp Nou que solía proveer la esposa de un antiguo presidente de la Generalitat; se trata de que las cosas funcionen y de que no digitalicemos demasiado rápido y mal, porque si nos vamos dejando gente por el camino, pues, no sirve para nada.

Otra cosa que nos preocupa: reconocer no solo de boquilla, sino con planes de acción y con recursos, el papel de los familiares en el cuidado y recuperación de las personas afectadas por problemas de salud mental. Queremos servicios de salud mental más preventivos, más comunitarios, más accesibles *para todos* y con muchísima más equidad territorial, que buena falta hace –que buena falta hace.

Queremos revisar y actualizar la cartera de servicios, incorporando a los usuarios y a sus familias en la toma de decisiones y en la evaluación de resultados. Hay que acabar con la contención mecánica siempre que sea posible; recuerden el estremecedor testimonio en este sentido de Mercè Torrentallé.

Queremos planes de acción en el ámbito laboral, en el ámbito escolar, en todos los ámbitos posibles; tomarse muy en serio la lucha contra el estigma, que es la antesala de la discriminación, de la exclusión y de ese sufrimiento invisible que demasiado a menudo acaba en suicidios evitables.

Queremos que la prevención del suicidio tenga su propio plan de acción, con recursos propios –los más que se pueda–, pero que a la vez irrigue la acción en todos los demás departamentos y ámbitos, poniendo especial atención en los casos de acoso escolar, incluyendo ciberacoso y abusos sexuales.

Sobre todo, queremos transparencia, transparencia, transparencia –lo digo tres veces– sobre los recursos del sistema y sobre los resultados. No pueden pasarse años ustedes sin rendir cuentas. Sea en la *balança de resultats* o en la web de transparen-

cia, lo que sea, pero hay que evaluar sistemáticamente y periódicamente, hay que rendir cuentas.

Els hi diré un secret. A veure, nosaltres hem acceptat una esmena del Grup de Junts que, amb confiança, jo no l'hauria acceptat, eh? Jo no l'hauria acceptat, però com que Ciutadans és un grup molt democràtic i ho debatem tot, els meus companys m'han convençut d'acceptar-la, dient: «Grau, confia, confia.» (*Remor de veus.*) No, perquè dic... «—No, és que han demanat que en comptes de publicar el resultat al balanç de resultats, doncs, que ho fem al web de transparència. —Jo no em crec re, no ho faran. —Sí dona, sí. Tu confia, tu confia.» I, en tot cas, si s'hi comprometen, doncs..., en fi, els hi fem aquest vot de confiança, que, ja dic, jo no els hi hauria fet, però vaja. Sí que és més bonic confiar que desconfiar. I, bé, com que vostès saben que jo tinc certa flaca pel conseller doctor Argimon, doncs, en fi, fem-ho així, d'acord. (*Rialles.*)

En cuanto a... Bé, evidentment, nosaltres votarem que sí, a favor de tot el que han presentat, perquè ens sembla difícil de superar.

Per avançar una mica les nostres intencions de vot sobre la resta de propostes, bé, en les propostes que han presentat conjuntament Junts per Cat. i Esquerra Republicana, ja els hi anuncio que ens abstindrem en la primera PR, perquè hi ha un punt que no ens agrada gens, o, millor dit, que ens ha posat una mica els pelets de punta. Concretament el que diu que volen vostès conèixer l'estat emocional de l'alumnat a través d'una enquesta adreçada a l'alumnat. Ai, Déu meu. Si poguéssim deixar tranquil·les les criatures, que no...; em sembla que s'estan fent masses enquestes i preguntes a l'escola.

Dit això, la resta de PRs els hi votarem, hi insisteixo, amb aquest esperit nostre de bona voluntat i plena col·laboració en temes que siguin al servei de la gent.

Han presentat vostès una PR conjunta de Junts per Cat., Esquerra, PSC, CUP i Catalunya en Comú Podem que, bé, home, fereix els nostres sentiments, que no ens hi hagin volgut. Suposo que vostès han volgut visualitzar el que vostès anomenen el «front antifeixista»; en aquest cas, bé, potser és un front una mica «friqui», més que antifeixista. En tot cas, també, a part que no ens hi han volgut, també això de que promoguin un pacte nacional per la salut mental... Ja hi som, o sigui, vull dir..., ni és pacte, perquè no és obert a tothom, ni és nacional, perquè..., ja em sap greu, però la nació, senyors, és la que és.

D'altra banda, bé, tot el que han presentat el Grup d'En Comú Podem..., en principi hi votarem que sí, ens sembla molt ben tirat.

La CUP..., bé, no els hi votarem la primera PR, perquè, bé, sí, vostès *erre que erre* amb la xarxa cent per cent pública, però nosaltres, ja ho saben, estem per un model de sanitat concertada, també en la salut mental. I, doncs, simplement, no els hi votarem.

Sobre el tema de mesures bàsiques, fan una PR vostès d'abordatge de la salut mental en els joves. Bé, en el punt 2 ens sembla que s'han fet una mica un nus amb no sé què, quan diuen que atribueixen la fragilitat mental dels nostres joves a les decepcions polítiques; no ho sé, potser es refereixen a... En fi, deixem-ho estar. I parlen de l'ús partidista dels aldarulls. Mirin, com que això ja es veu a venir que és un merder, ens abstindrem.

També ens abstindrem en la seva tercera PR, sobre les condicions laborals dels treballadors dels serveis d'atenció a la salut mental, que, tot i que és plena de bona intenció, també pensem que de bones intencions l'infern n'és ple, i no ens agrada massa com ho han plantejat.

Señores de VOX, hoy parece que..., avui sembla que els hi toca el rebre, eh? (*L'oradora riu.*) Perdonin, eh?, no és res personal. Ja saben que nosaltres no fem cordons sanitaris, valgui la redundància, en aquest debat, però..., mire, es que la primera PR no se la podemos votar ni hartos de vino, aunque solo sea por el punto 3, que voy a proceder a leer. Dice: «Reconducir los 4 millones de la línea de políticas de

empleo del SOC para personas transexuales para promover líneas específicas de inserción laboral para personas con trastornos y enfermedades mentales.»

Calia? –calia? Dius..., a veure... Precisament jo, que em faig un fart de denunciar que es polititzin temes que no siguin de política, que et colin la ideologia, diguem-ne, fins i tot en el menú del restaurant... Yo creo que este punto, sinceramente, se lo podrían haber ahorrado. Y es una pena, ¿eh?, porque, por lo demás, la PR estaba muy bien, ustedes hacen PRs de temas muy solventes. Las otras dos sí que se las votaremos, pero esto, pues ya..., lo siento en el alma, no, porque este punto es feo.

I, bé, jo de moment em sembla que ja he acabat. I llavors, és això, confiança, confiança, confiança, i que Déu i la democràcia hi facin més que nosaltres.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Bien. Gracias, señora presidente. Hoy tenemos la oportunidad de demostrar una vez más la utilidad de VOX para resolver los problemas reales de los catalanes. Mientras ustedes hablan, como lo hizo el señor Aragonès en su intervención hace unos días, de patriarcado, de racismo, como los causantes de los problemas de salud mental, nosotros nos ceñiremos estrictamente a la verdad.

Frente a su diagnóstico y propuestas de adoctrinamiento ideológico, nuestro análisis y enunciados, centrados en la realidad de los pacientes con deterioro de la salud emocional. Frente a su evidente y voluntaria actitud de obviar los verdaderos problemas sociales que causan la inestabilidad emocional, nuestra determinación para amparar el día a día y la realidad de estas personas y apoyarlas en todas las dimensiones de su vida –todas las dimensiones de su vida–: la social y la sanitaria.

Bien, en este sentido, hemos presentado, hemos registrado tres propuestas que abordan los tres pilares que nosotros consideramos los tres pilares fundamentales para la salud mental en Cataluña: la reinserción laboral, los trastornos de alimentación y la salud mental de los profesionales sanitarios tras la pandemia –cuidar a los que nos cuidan.

Como ya les dije, existe un estudio académico que indica que la tasa de paro en las personas con trastorno mental se sitúa aproximadamente en el sesenta y dos por ciento. ¿Sabían que en ese mismo estudio indican que casi la mitad de las personas con algún trastorno mental afirman haber recibido un trato vejatorio en el ámbito laboral? Lo peor es que año tras año, legislatura tras legislatura, estos números van aumentando, mientras ustedes despilfarran el dinero de todos los catalanes en organizaciones que se dedican a azuzar a la sociedad.

La cuestión es que ignoran las causas reales del problema y proponen medidas que son totalmente opuestas a lo que necesitan las personas. Priorizan sus delirios ideológicos por encima de la reinserción laboral de los ciudadanos con trastornos mentales.

Por ejemplo, nosotros, como bien decía la diputada Grau, proponemos reconducir el gasto ideológico –porque es ideológico– de 4 millones en líneas de políticas de empleo del SOC para personas transexuales para promover líneas específicas de inserción laboral para personas con trastornos mentales. Proponemos potenciar medidas antiestigma para reducir las falsas creencias de personas con estas enfermedades en ambientes laborales.

También hemos presentado propuestas relativas a los trastornos de la conducta alimentaria, ya que cada vez más y más jóvenes padecen este problema. El suicidio se ha convertido en la causa de muerte más frecuente entre jóvenes, y está estrechamente ligado a los trastornos más comunes entre la juventud, los TCA.

En este caso, proponemos varias medidas, entre las que se encuentran invertir en pisos tutelados para estos pacientes como paso previo a la reinserción familiar tras un ingreso hospitalario, siempre y cuando los progenitores los soliciten; garantizar el tratamiento y seguimiento de todos los pacientes diagnosticados de TCA por un equipo multidisciplinar; promover la facilidad de acceso de adolescentes con y sin factores de riesgo a estos equipos, asegurando la posibilidad de evitar las listas de espera médicas si los especialistas lo creen necesario, y favorecer la educación familiar como bastión de prevención y acompañamiento de la enfermedad.

Sí, señores diputados, la *educación familiar*, ya que la familia es donde los académicos encuentran que los niños y adolescentes aprenden comportamientos sanos, a crecer en virtudes, y gozan de acompañamiento y amor incondicional. Como ya dije en esta misma cámara hace unos pocos días, sus políticas antifamilia y antipromoción de valores lo único que hacen es perjudicar la salud mental de toda la sociedad catalana, y, en particular, de los niños y los jóvenes. (*Alguns aplaudiments.*)

Los trastornos de la conducta alimentaria han ido en aumento en los últimos decenios, y las causas que han provocado este aumento..., ha sido la sociedad que ustedes impulsan con su ingeniería social: una sociedad completamente hedonista, que no da valor a la persona por lo que es, que promueve estereotipos que solamente valoran la delgadez, que pone el foco en cánones de belleza y éxito social gracias al capitalismo moralista, que impone nuevas competencias y roles a la mujer, a las que incitan a la mal llamada «igualdad de sexo».

Sí, señores diputados, estas actitudes de ideología falsamente feminista y progresista empujan a estas personas a llegar a este estado. Y esta no es solo nuestra opinión, es la de miles de psiquiatras especializados en trastornos de la conducta, que deben ser todos de extrema derecha, que es como ustedes designan a los que llamamos a las cosas por su nombre. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por último, hemos presentado una propuesta para mejorar la salud mental de nuestros profesionales tras la dura batalla que han lidiado y que siguen lidiando durante la pandemia del covid. A la falta de medios de una red sanitaria pública no preparada y que ya mostraba importantes carencias estructurales, se suman la sobrecarga que ha provocado la pandemia y la propia evolución incierta de los pacientes, que hace que los profesionales se vean obligados a tomar decisiones verdaderamente muy complejas.

La conclusión es desgarradora. No les repetiré los datos de la Fundación Galatea de bajas de médicos y enfermeros, de sensación de agotamiento físico y mental..., en conclusión, de hartura; lo que sí que les repetiré –y es con lo que quiero que se queden– es que uno de cada cinco médicos se plantea dejar la profesión –uno de cada cinco médicos. Su desidia e incompetencia política agotan, pero es que también enferman. Tenemos un personal sanitario saturado y hastiado al que se le continúa exigiendo el mismo sobreesfuerzo ola tras ola, sin ofrecer soluciones a sus problemas laborales ni mejorar sus condiciones de vida. E incluso se les engaña, como hizo la directora del ICS durante la quinta ola, en junio.

Por todas estas razones, hemos presentado nueve propuestas para reforzar la salud emocional de nuestros sanitarios. En resumen, lo que se solicita es que se refuercen las medidas de seguridad y se garanticen las necesidades básicas del personal. Pedimos que se implante en Cataluña un plan de salud mental para profesionales sanitarios, con programas de soporte emocional y laboral.

Verán, por la cuenta que nos trae, en VOX nos tomamos muy en serio la salud mental de nuestros ciudadanos. No nos cabe la menor duda de que van a votar a favor si de verdad quieren ayudar a las niñas con conductas patológicas de la alimentación, si les interesa el acceso al trabajo de las personas con enfermedades mentales y reducir el estigma que recae sobre ellas o si, como nosotros, piensan que hay que cuidar a los que nos cuidan. Y no nos cabe la menor duda porque son iniciativas orientadas a la ayuda de un grupo de catalanes que está sufriendo, y sin ningún tipo

de carga política. De votar en contra, mostrarán a todo Cataluña que los enfermos de odio de rencor son ustedes.

Y, como es mi última intervención del año en este atril, no quería pasar sin felicitarles a todos la Navidad. Muy, muy feliz Navidad a todos ustedes. Quería desearles a todos también que pasen unos días fantásticos con sus familiares y amigos, descubriendo, un año más, el misterio del nacimiento de Cristo.

Muchísimas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula ara la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats. Dimarts la Mercè Torrentallé ens va dir: «No som malalties amb potes, som persones. Homes i dones amb drets, amb patologies mentals severes; amb veu, inquietuds, necessitats i ganes que els escoltin, de trencar murs i superar estigmes, de no tancar-se ni amagar-se ni sentir-se marginats.» Vull agrair –i ho van fer els grups parlamentaris, però ho vull tornar a fer– la seva participació. També vull donar les gràcies a totes les entitats i associacions per la seva constància, ajut i lluita; i, sobretot, als i les professionals de salut mental. I aquests dies, on estem amb la sisena onada i dies complicats, refermar de nou el nostre agraïment a tots els i les professionals de la salut.

El dimarts la Mercè ens va fer escoltar. Esperem que avui, amb els acords i les voluntats expressades per les diferents propostes de resolució, siguem capaços de donar alguna resposta.

Per part nostra, hem presentat propostes de resolució que han intentat buscar el consens i avançar en positiu. Vam viure un ple diferent. No és que ens creés consciència del problema de salut mental, perquè crec que tots la teníem i, amb la pandèmia, més agreujada, però sí que ho vam fixar com una prioritat política.

I també vam fixar com una prioritat treballar sobre la base de l'acord i el consens, treballar una estratègia que aglutini el coneixement, l'esforç, els recursos de tots els sectors i actors implicats, al mateix temps que reforçar la Comissió sobre Salut Mental d'aquest Parlament perquè pugui apuntalar polítiques públiques clares i concretes per tendir cap a un model d'atenció públic, integral i integrat, amb la persona al centre, preventiu, d'assistència, de rehabilitació, de benestar, comunitari, de proximitat i que garanteixi la continuïtat assistencial. Si mirem cada una d'aquestes paraules, en el fons ens reflecteixen les prioritats, també les mancances en algun moment, i, sobretot, també el contingut de les propostes de resolució.

Els efectes de la pandèmia, l'increment de les desigualtats, l'impacte del confinament fan que sectors vulnerables com els joves i els infants, les dones i la gent gran hagin estat i siguin el grup de població que han vist més afectada la seva salut mental el darrer any. I no sempre han tingut la resposta adequada. Perquè, és veritat, no partim de zero i tenim instruments, però també és cert que la salut mental ha estat durant molts anys la germaneta pobre del sistema de salut, amb llistes d'espera que encara tenim ara, de quaranta..., entre altres coses, de dos mesos per a una criatura amb patologia de trastorn alimentari, o bé amb llistes d'espera als CSMIJs, o per exemple amb criatures per TDAH, que només tenen quaranta-cinc minuts de visita cada dos mesos.

Les entitats, també les que conformen el pla integral de salut mental, ens ho han dit. Ens han dit que evidencien la poca resposta a les necessitats, la insuficiència econòmica i, sobretot, la ineficàcia del treball del Govern per treballar conjuntament. Jo crec que aquestes són les coses que hem posat sobre la taula, però també hi van haver compromisos per part del president de la Generalitat.

El president del meu grup parlamentari, el senyor Salvador Illa, en la seva intervenció ens va dir: «Hem passat del silenci al debat. Ara ens cal passar del debat a l'acció, acció d'ara i de futur.» I vull recordar les prioritats que va aportar en aquell debat. La primera, els drets dels i les pacients, compromís amb els drets humans, lluita contra l'estigma, prevenció, explicació i visibilització.

La segona, posar el focus en els grups més vulnerables: infants, joves, dones i gent gran; tercera, atenció comunitària integral, multidisciplinària i sobre l'atenció primària; quarta, prevenció del suïcidi; cinquena, integració de salut mental i addiccions, i sisena, actuació coordinada de tota l'Administració de la Generalitat i amb els ajuntaments. No parlem d'un problema de salut, és una realitat social complexa.

Hi han molts temes comuns en les diferents propostes de resolució que s'han presentat –i ja els anuncio que nosaltres votarem a favor de moltes de les propostes de resolució i de molts dels punts–, però nosaltres hem volgut posar l'accent –també altres grups– en el que és l'atenció als infants i joves, l'èmfasi en la prevenció, la detecció precoç i l'assistència, i sobretot donar eines al sector educatiu per fomentar i reforçar la formació inicial i permanent del professorat i el personal educatiu per conèixer, detectar i tractar adequadament trastorns de neurodesenvolupament en edat de petita infància. Però també dotar els recursos necessaris per a la detecció de trastorns i de malalties mentals als centres educatius, sobretot instituts, amb professionals adequats, formar el professorat, facilitar als joves l'accés als serveis de suport emocional amb l'objectiu de que ho tinguin a prop i que personal especialitzat els atengui. Com més aviat detectem, més eines de recuperació tenim.

Elements de prevenció i detecció i de lluita contra el suïcidi –no volem acceptar mai més que durant l'any 2020 hi hagi hagut un increment d'un vint-i-set per cent d'intents de suïcidi en menors de divuit anys–, però també assistencials, perquè els volem públics, no que hagin de recórrer a la privada, i, per tant, incrementar les plantilles professionals de CDIAPs i CSMIJs. Però sobretot, també, reforçar la comunicació entre ells, entre ells i els centres educatius, entre ells i l'atenció primària i els serveis socials, per fer un millor seguiment i tractament dels trastorns o problemes de malestar emocional; que no els hi trenquem el tractament, entre un centre i un altre, que a vegades passa.

Hem volgut també fer una PR específica per fer un pla de prevenció contra l'anorèxia i la bulímia –en aquest moment, l'edat en que les nenes, sobretot les nenes, pateixen trastorns d'anorèxia i bulímia està per sota dels tretze anys, i això és un problema que no ens podem...–, amb un programa concret de sensibilització i acompanyament; afavorir també l'atenció psicoterapèutica des de l'atenció primària, i evitar molt la medicalització, reduir el nombre d'ansiolítics que els donem a les dones. Ja sé que no tenim altres recursos, però moltes vegades és excessiu.

I volem parlar també de les addiccions comportamentals, aquelles que no són de substància, sobretot tot el tema de la tecnologia. Per una banda, protegim el dret laboral a la desconnexió, però, per l'altra, donem informació perquè els joves i les dones sàpiguen fer un ús també correcte de les tecnologies.

Com he dit, són moltes, les coincidències. També tenim algunes diferències, algunes sobre recursos, sobre formes de gestió... El sector assistencial està molt fragmentat, però crec que, abans de plantejar-nos tota una internalització, hem de treballar molt més amb el sector. Això no treu que compartim que els recursos especialitzats s'han de reforçar des del servei públic per donar cobertura suficient a la demanda.

Voldria dedicar els últims minuts que em queden a la proposta de resolució conjunta de cinc grups d'aquesta cambra que vol donar carta de naturalesa a la comissió que posem en marxa per facilitar la vida a les persones afectades, a les seves famílies, i combatre l'estigma, i que promou un pacte nacional per la salut mental que esperem que realment posi les persones amb problemes de salut mental i addiccions i també les seves famílies al centre, des d'un enfocament, com deia abans, de consens

integral, responsable i comunitari. En resum, busquem tots un canvi de paradigma, que siguem capaços d'identificar els problemes estructurals i que incorporem criteris de l'Organització Mundial de la Salut i també de lluita contra l'estigma.

Acabo amb el suport a *La marató*, aquest diumenge, i al seu eslògan de trencar murs. Esperem que sigui una realitat i que ajudi a tots aquells que volen trencar el silenci.

I acabo donant de nou les gràcies a la Mercè pel seu testimoniatge, però sobretot per la seva lluita i valentia.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Voldria començar la intervenció del nostre grup explicant una història personal que vàrem viure a l'inici de la legislatura. Estàvem, crec recordar, a la quarta onada. S'havia fet la constitució del Parlament, però encara no teníem govern, i, per tant, no teníem plens, i des del nostre grup vam decidir, específicament en l'àmbit de salut, començar a fer reunions amb diferents entitats.

I la primera reunió que vam fer la vam fer amb l'Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia. I ens vam reunir amb l'equip directiu, i ens va traslladar, doncs, evidentment, tot el que hem estat parlant en aquest Ple: les dades, l'impacte, com s'havien disparat els trastorns de conducta alimentària.

I, enmig de la reunió, la mare d'una nena –que es deia Blau, que tenia, si no vaig errat, entre onze i dotze anys– ens va començar a explicar el cas concret de la Blau, de com havia desenvolupat els trastorns de conducta alimentària, de la impotència i la desesperació que sentia la mare perquè, bé, no podia ajudar-la perquè el sistema, doncs, no?, trigava massa en donar-hi resposta; com, per exemple, en nivells molt avançats del trastorn no tenia els recursos per poder-la portar a un centre que no cobria, en aquest cas, el sector públic. I, finalment, ens va explicar, amb una enteresa jo diria «frapant», que la nena al final es va acabar suïcidant. I ens va acabar explicant també que mai ningú li havia dit que, quan tens un trastorn de conducta alimentària, la primera causa de mort és el suïcidi, i com d'important és que en parlem, com és d'important que ho visibilitzem i com és d'important que ho entomem, no?

I aquesta història, que ens va sacsejar, ens va sacsejar a mi i a la Cristina Bigordà, que era la persona que m'acompanyava també a la reunió, crec que..., almenys jo la tinc molt present en molts moments també, moltes vegades, quan al Parlament ens costa tant avançar, concretar, no?, quan moltes vegades triguem molt de temps en allò que debatem quan fem els projectes de llei, no? Perquè, al final, la gent té urgències que tenen a veure amb l'ara i l'avui, no amb els temps de la política.

I és cert, tenim la comissió d'estudi, que crec que és una demanda històrica de les entitats. Crec que tenim el Ple d'avui, específic, de la salut mental, i que crec que és molt important, però hem de tindre present que hi ha milers de persones, milers de famílies que tenen persones estimades que, bé, necessiten respostes a l'ara i a l'avui.

I, per exemple, avançarem en moltes coses, però no avançarem en algunes que nosaltres plantejàvem –després també m'hi referiré–, com, per exemple, com a mínim conèixer quina és la llista d'espera de les persones que necessiten una atenció per al sistema públic de salut, i, per tant, quant temps triguem a rebre un tractament a nivell públic.

I en un moment en que jo crec que tots som conscients que la gent necessita certes, necessita esperances i necessita que la protegim –que, al final, el que ens demana és que la protegim, no?, de les situacions d'incertesa, perquè està preocupada... Ho parlàvem també amb el conseller aquests dies; jo crec que està molt cansada, la

gent està molt esgotada. Jo fins i tot crec que té por, eh?, la gent no sap què passarà a nivell econòmic, què passarà amb la sisena onada, què vol dir la nova variant. Crec que n'hem de ser tots i totes conscients.

Sí que voldria traslladar dues reflexions i també vull fer un apunt. No vull jutjar ningú ni vull donar lliçons de res, però sí que vull fer un parell de reflexions. Cadascú és lliure d'exercir la política i de fer la política com cregui, però jo sí que crec –i almenys jo vull traslladar-ho– que el debat de salut mental no el vam començar de la millor manera. Crec que no el vam començar de la millor manera, i crec que parlo en nom de molts diputats i diputades. Crec que el que va passar a l'inici del Ple de salut mental no era el que tocava.

I jo pensava, no?, en algú que ens estigués mirant..., pensava, per exemple, en la mare de la Blau, o pensava, per exemple, en la Mercè, i, no ho sé, un dia que en el Ple del Parlament de Catalunya comencem a discutir sobre la salut mental, doncs, potser que, si és realment una emergència nacional, les nostres maneres de..., les nostres discussions, doncs, que fóssim capaços també de col·locar-les en un segon pla i que no ens convertim nosaltres sempre en els protagonistes de tot, no?, que al final els protagonistes haurien de ser la gent.

I també em va tornar aquesta sensació en la sessió de control. Hi insisteixo, cadascú és lliure de fer la política com cregui, però, en un moment en que molta gent té angoixa, que té problemes de benestar emocional..., també com fem política nosaltres afecta la vida de la gent: si nosaltres contribuïm a la polarització, a la tensió, a la sobreexcitació, a la sobreactuació o nosaltres intentem donar certeses, tranquil·litat, esperança. Crec que també té a veure amb això.

I, hi insisteixo, cadascú és lliure de fer el que cregui i de dir el que pensa, només faltaria, estem en un país on hem de defensar cada dia la llibertat d'expressió. S'ha de poder dir el que es creu i el que es pensa, però... És a dir, quan parlem, per exemple, de la llengua, quan algú diu que a Catalunya hi ha apartheid lingüístic, quan algú diu que Catalunya és Ermua o quan algú diu que persones que viuen a Catalunya, que són catalans, utilitzen el castellà, en realitat són castellans, nosaltres estem contribuint a crear un clima de tranquil·litat, de certesa? O estem contribuint a que hi hagi una situació d'angoixa i que, per tant, també la ciutadania visqui el que està passant en un altre context molt diferent del que l'hauria d'atendre?

I, hi insisteixo, jo no vull jutjar ningú. I, a més, vull posar en valor, per exemple, el que fem a la Comissió de Salut, i vull dir-ho. O sigui, nosaltres treballem, i crec que treballem de manera compartida. Jo, per exemple, moltes vegades –ara no hi és, però...–, quan parla la diputada Assumpta Escarp, jo aprenc, i moltes vegades quan al grup no sabem què hem de dir, truquem a l'Assumpta i l'hi preguntem... Perdó. (*Rialles.*) És que..., truquem a l'Assumpta i li diem: «Escolta, Assumpta, d'això, què hi ha?» O, per exemple, veig la presidenta de la comissió, la Títol Laïlla, que, bé, ella coneix segurament molt millor el sistema sanitari, perquè hi treballa. O el senyor Fàbrega i el senyor Juli Fernández, que estem junts intentant –de partits i projectes ideològics molt diferents, però...– tornar a obrir les urgències nocturnes de Montcada; amb la senyora Laia Estrada, que hi he coincidit poc, però que crec que coincidim en el model, que ha de ser cada vegada..., realment públic, de gestió del sistema sanitari, o fins i tot amb la senyora Grau, que ens separen moltes coses, però els dos coincidíem que calia una comissió d'investigació de les residències, no?

I, per tant, és una reflexió que volíem traslladar, i que crec que és, humilment, el que nosaltres hem intentat, també, amb l'acord de pressupostos: 80 milions més per a la salut mental, 233 professionals també de benestar emocional a la primària, educadors emocionals als centres d'alta complexitat a nivell educatiu o intentar augmentar el personal dels centres de salut mental, tant d'adults com d'infants.

I sé i sabem que no és prou, i que falta moltíssim. I nosaltres volíem anar i volem anar molt més enllà, perquè sabem que la salut mental, malauradament, per a molta gent, per a moltes famílies de Catalunya, és un luxe, un luxe que no es poden per-

metre. I per això nosaltres creiem que hem d'intentar –el conseller sap que és un dels nostres objectius– arribar a aquesta ràtio de divuit psicòlegs públics per cada cent mil habitants. I sabem que no és fàcil: calen canvis a l'Estat, calen més recursos a Catalunya, però...

I també..., i aquí, tornant una mica al nivell personal, bé, a mi fa uns anys se'm van apagar la llum i el cor: la llum me la va tornar la meua psicòloga, que era l'Elena; el cor me'l va tornar la Victòria. Però, tornant a la llum, vaig poder anar a una psicòloga perquè me la podia pagar. I estic segur que molts de nosaltres –no vull generalitzar, però...–, quan anem al psicòleg, hi anem pagant. Jo fins i tot –no m'avergonyeixo de dir-ho– no sabia..., fa uns anys no sabia que a la cartera pública de serveis existia un psicòleg públic. I com diu la Gemma Tarafa, que és la regidora de Salut, nosaltres al final a la nostra vida sempre passem pel dentista, pel psicòleg o la psicòloga i també pel «físio» –el fisioterapeuta. I jo crec que a això també hauríem d'intentar que tothom hi tingués possibilitat d'accedir, independentment del seu del seu nivell de renda.

I en això també ens han quedat coses per aconseguir, en la negociació de pressupostos. L'hi traslladàvem l'altre dia al president: som tossuts de mena, com diu la meua àvia, i hi seguirem insistint. A més, també els hi dic que si el senyor Gallego hagués estat una setmana més a la taula de negociació, jo crec que els hi arrenca, eh?, perquè... (*Lorador riu.*) Però crec que hi ha temes que hem d'intentar aconseguir que no hem aconseguit.

És a dir, el Konsulta'm, que és una experiència de psicòleg públic a nivell de Barcelona, crec que és fonamental. També el telèfon del suïcidi; Catalunya necessita un telèfon del suïcidi propi. I també li dic a la presidenta..., proposaré anar a veure un Konsulta'm i proposaré anar a veure el telèfon del suïcidi a Barcelona, perquè crec que, si coneixen com treballen, els convenceré.

I, en definitiva, mirin, jo al final només els proposo que, quan s'apaguin els llums del Parlament, d'aquestes quatre parets, que la gent que ens està veient des de casa pensi que el que aquí fem serveix d'alguna cosa; que la Mercè i la mare de la Blau pensin que el que fem aquí serveix més d'alguna cosa que per tirar-nos els plats pel cap.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; moltes gràcies, presidenta. President, conselleres, conseller, diputats, diputades, i deixeu-me també donar la benvinguda a totes les persones que avui ens acompanyen i a les entitats que representeu. És fonamental, la vostra tasca, impagable per millorar la vida de totes les persones que pateixen trastorns de salut mental. Moltes gràcies per arribar on l'Administració no arriba i per empènyer que l'Administració arribi a on és de justícia que ha d'arribar.

Crec que hem d'estar satisfets d'aquest Ple monogràfic que hem fet aquesta setmana, escoltant totes..., la majoria d'intervencions de dimarts a la tarda –la majoria, deixem-ho així–, i amb les propostes de resolució presentades, de les que farem la votació d'aquí una estona. Però aquest Ple no és un fet puntual, aquesta ha de ser la legislatura de la salut mental. La pandèmia ho ha precipitat –el conseller Argimon ho ha reconegut en moltes ocasions– i aquest Parlament s'ha posat a treballar de valent davant d'aquesta flagrant problemàtica que ens interpella cada dia. De fet, la Comissió d'Estudi de la Salut Mental i les Addiccions n'ha de ser un dels motors, i ens hem de felicitar, tots plegats, que estigui funcionant.

El coneixement parla, la saviesa escolta. Això ho va dir Jimmy Hendrix. Dimarts a la tarda vam escoltar una intervenció molt colpidora, la de la Mercè. Gràcies, Mercè, per obrir-nos uns ulls que sovint tenim massa tancats. Gràcies per posar veu als malalts i als activistes. Gràcies per recordar-nos que no som trossets, que som persones completes, perquè quan parlem de salut mental parlem de tota la societat, de tots els departaments del Govern, de la salut a totes les polítiques, com no ens cansarem mai de repetir –en aquest cas, de la salut mental a totes les polítiques.

Dimarts a la tarda vam escoltar moltes dades, sobretot en la magnífica intervenció de la diputada Laïlla –escombros cap a casa–, però volia tornar a posar al damunt de la taula potser la més impactant, aquest un de cada quatre. Aquest Ple monogràfic ens afecta de ben a prop a tots i cadascun de nosaltres. I totes aquestes propostes de resolució que hem estat treballant aquesta setmana i que avui votarà van per a totes aquestes persones que han patit, que pateixen o que patiran trastorns de salut mental. O sigui, un de cada quatre de nosaltres; o sigui, un de cada quatre dels que coneixem.

Avui, per exemple, parlem de la Roser, que als quaranta-quatre anys no va poder superar un trastorn bipolar i va decidir posar fi al seu patiment i al patiment de la seva família suïcidant-se, deixant una filla de dinou anys i un fill de disset anys. O del Marc, el nen de cinc anys que no té amics a l'escola perquè amb el seu trastorn de l'espectre autista no sap com relacionar-se, però en canvi ho sap tot dels dinosaures. O de la Maria, que a causa de la seva depressió va ser acomiadada del seu lloc de feina. O de la Jana –o de la Blau, que nosaltres també ens vam reunir amb la seva mare–, que està patint un trastorn de conducta alimentària –la Blau, malauradament, va acabar com va acabar. O del Joan, al que la seva addicció a l'heroïna li ha destrossat la vida. O de tants i tants que estic segur..., i els convido a reflexionar i a pensar en aquest un de cada quatre que vostès coneixen, que estan passant per un d'aquests moments tan durs.

Per això agraeixo la predisposició de la majoria de grups per arribar a consensos i per arribar a acords. El tema s'ho mereix –aquest «u de cada quatre» s'ho mereix. Des de Junts per Catalunya, conjuntament amb el Grup d'Esquerra i amb el Govern, hem presentat unes propostes ambicioses, unes propostes decidides, de tots els departaments, per millorar la salut de totes les persones. I «salut» entesa amb la definició àmplia de l'OMS: un estat de benestar complet, físic, psíquic –per tant, mental– i social, i amb la capacitat de les persones per fer front a desafiaments i canvis –per tant, incloent també aquest aspecte funcional.

I, amb aquesta voluntat de consens, hem presentat una proposta de resolució conjunta dels cinc grups parlamentaris –constata aquesta prioritat de la salut mental en totes les polítiques de govern– i quatre propostes de resolució conjuntament amb el Grup d'Esquerra.

Una sobre salut mental comunitària, prevenció i intervenció, amb mesures que podem ubicar més a salut, a drets socials i a educació –tots sabem la importància de les desigualtats socials en la gènesi de bona part dels trastorns mentals–, i destacant també l'important paper de l'escola en la prevenció, la detecció i el seguiment de tots aquests infants i joves.

Una altra sobre recuperació de la salut mental, inclusió i promoció. Mesures més de treball, d'inserció laboral, d'habitatge, de cultura i d'esport. La inserció en la vida social i laboral és bàsica, i l'accés a l'habitatge és un dret..., la seva emancipació. No ens podem tornar a permetre aquest «*pasar horas sin huella*» que la diputada Laïlla ens deia que l'Emilio li va explicar i ens ho explicava el dimarts, no?

Una tercera sobre els col·lectius més afectats, les dones i el jovent. Si la xifra global d'un de cada quatre és impactant, en dones és una de cada tres. En joves, més d'un tretze per cent d'adolescents entre deu i dinou anys pateixen algun tipus de trastorn mental –el quaranta per cent, ansietat, angoixa o depressió–, i cada any al món

es suïcida un adolescent cada onze minuts –evidentment, amb un biaix de gènere claríssim cap a les dones.

I una última, darrera, PR sobre polítiques de seguretat, d'emergència i de les persones privades de llibertat. Perquè, malauradament, les presons són les grans oblidades del sistema, i s'hi fa política social amb majúscula, com bé sap la consellera Ciuró.

Avui portem a votació, entre d'altres, abordar la salut mental des de la prevenció, amb recursos comunitaris; comptar amb referents de benestar emocional a l'atenció primària; transformar l'hospitalització de llarga estada psiquiàtrica; combatre l'estigma associat a la salut mental i a la conducta addictiva; formar els professionals educatius per millorar la prevenció i el coneixement, amb col·laboració dels professionals sanitaris; promoure la inserció laboral de les persones amb trastorns de salut mental; potenciar l'adquisició d'habitatge per entitats que treballen amb persones amb problemàtiques de salut mental; incorporar la perspectiva de gènere i interseccional a la salut mental; promoure un lleure educatiu on canalitzar emocions amb suport terapèutic per a infants i joves; crear un decàleg de bones pràctiques per a professionals de la comunicació i xarxes socials; promoure formació i campanyes informatives als professionals i entitats de l'àmbit de la infància i l'adolescència; garantir l'assistència als centres penitenciaris, i fer-ho amb perspectiva de gènere.

En resum, per resumir-ho, un pacte nacional –el pacte nacional– per la salut mental, que millora la detecció, la prevenció, el tractament integral de les persones amb problemes de salut mental i/o addiccions, la desinstitucionalització i la lluita contra l'estigma.

I hem buscat consensos –com s'ha dit abans, qui m'ha precedit– en tots aquests temes, i crec que els hem aconseguit, perquè són propostes imprescindibles i factibles de dur a la realitat amb els pressupostos del conseller Giró, els millors pressupostos possibles amb l'actual marc autonòmic.

Hem buscat consensos també en les propostes presentades pels altres grups –òbviament, no amb tots–, i he d'agrair la bona voluntat d'entesa de les diputades i diputats dels diferents grups per donar el nostre suport a les màximes propostes possibles. Així, donarem suport a propostes de resolució de tots els grups parlamentaris, excepte un, òbviament; la majoria d'elles, amb modificacions que se'ns han acceptat per fer-ho més viable, per fer-ho més factible. Gràcies, un cop més, per la seva flexibilitat.

I a totes aquelles propostes que no hi podem donar suport..., és sobretot perquè o bé qüestionen d'arrel el nostre model sanitari i social, i nosaltres no estem disposats de cap manera a desmuntar un sistema sanitari fruit d'un consens amb la LOSC de fa molt temps, de tot aquest arc parlamentari, de tota la societat catalana, i de cap manera tampoc podem renunciar a les entitats del tercer sector, que són fonamentals per a l'atenció de la xarxa de salut mental..., i tampoc podem donar suport a propostes irrealistes, no?, a propostes que demanen la lluna en un cove, quan per aconseguir la lluna no tenim ni el cove. Si tinguéssim la clau dels nostres recursos, de tots, potser podríem tindre-ho tot: el cove, òbviament, però també la lluna. En això també hi estem treballant, i no dubtin que ho aconseguirem.

De tots els temes que hem parlat aquesta setmana, deixi'm destacar-ne només un que vam comentar amb el diputat Cid: amb el pressupost del conseller Giró, el departament treballarà, n'estic segur, per aconseguir aquests divuit psicòlegs per cent mil habitants. De fet, la mitjana a Espanya són sis; la mitjana a Catalunya són dotze. Hem de treballar per aconseguir aquests divuit, però necessitem que el Govern espanyol amplii aquestes places de PIR. La pilota està a la seva teulada, i ho sap, i sap que hi treballaran; per tant, doncs, esperem veure'n els fruits. I, per cert, els 1.600 milions dels pressupostos generals de l'Estat dels fons covid-19 que es van aprovar a proposta de Junts per Catalunya, doncs, també ens anirien molt bé i també són imprescindibles en aquests moments, que la covid-19 no s'ha acabat.

Bé, en totes les mesures que en aquestes PRs no ens hem pogut posar d'acord amb tots els grups, també els hi dic que no dubtin que des de Junts per Catalunya hi seguirem treballant: des del Parlament, des de la Comissió d'Estudi de la Salut Mental i les Addiccions, colze a colze sempre amb les associacions, i estem segurs que des del Govern, per aconseguir tots els consensos necessaris per millorar la salut mental de tothom.

Vull manifestar el ferm compromís de Junts per Catalunya per continuar treballant i buscant i trobant i aconseguint tots els consensos que afecten la salut mental. Aquest Ple monogràfic només és una passa més en el camí, i la feina continua a les entitats, al carrer, a les associacions, a la societat, al Parlament, i estic segur que al Govern també.

Un darrer esment per demanar a tothom la col·laboració en *La marató* d'aquest diumenge, aquest cap de setmana, a TV3 i Catalunya Ràdio. Entre tots hem de visualitzar la salut mental i lluitar contra l'estigma. Trenquem aquestos murs. Estic segur que amb *La marató* –n'estem segurs– aquest país tornarà a demostrar que la solidaritat forma part del nostre ADN.

Per cert, tots els casos que he comentat a l'inici tots eren casos reals, coneguts per mi o bé personalment o bé professionalment, però amb el nom canviat per mantindre'n l'anonimat, òbviament. Perquè, recordin-ho, tots en coneixem o tots en patim un de cada quatre; trenta-quatre diputats, per exemple, d'aquest hemicicle. Avui votem aquestes PRs pensant en tots ells, en totes elles, en com podem millorar la seva vida per aconseguir aquest estat complet de benestar físic, psíquic, social, amb capacitat de fer front a desafiaments i canvis. Bé, a tots no els hi he canviat el nom; la Roser és la Roser. Allà on siguis, tieta, avui votem per tu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bon dia a totes i a tots. President, conselleres, conseller, conselleres, membres de les entitats i persones que ens seguïu des de casa, diputats i diputades.... Avui estic feliç, i ho vull dir, de la mateixa manera que hauria de poder dir que no ho estic, amb la mateixa tranquil·litat. Sense caure en cofoismes, en autocomplaences, estic feliç perquè duem a terme aquest debat monogràfic sobre salut mental, amb la rellevància que això implica, i promovent també des de la principal institució del país que representa –representa– aquesta veu de la ciutadania i de totes les persones que, sense cap mena de dubte, era, és i serà necessari, i, si m'ho permeteu, totalment imprescindible.

I estic feliç i vull posar èmfasi en tres coses importants: la primera és que aquest Ple monogràfic ve marcat –i el mateix president ho va dir– per una prioritat absoluta d'aquesta legislatura, prioritat de país, i que avui aquí estem cercant aquest consens entre diferents grups polítics, amb la seva ideologia, perquè aquesta prioritat tiri endavant.

La segona és que té un nom propi, també: el pacte nacional de salut mental i benestar emocional, en la qual ens comprometem institucions, entitats... I ens comprometem també des de tot el sector a treballar-hi amb força.

I la tercera és un canvi de paradigma que també han dit algunes diputades: que la salut mental deixa de ser aquell diagnòstic, allò que afecta individualment algunes persones, i que, a més a més, està tancat i barrat en un silenci escrupolós, per ser un àmbit que hem de treballar com a societat de forma transversal –i per això m'alegro que sigueu també molts representants del Govern aquí– i de forma integral per a les persones.

El 2014, més o menys, el sector em va venir a buscar i em va dir: «Salut mental ha d'estar també, des del Parlament, donant impuls a aquest pla integral de salut mental» –que s'havia aprovat– «que necessitem prioritzar-ne les accions». I ho vam fer, també des del Parlament. Aquesta casa té la voluntat d'acompanyar aquelles polítiques que s'han de fer per a la gent, aquells reptes de la societat.

Que avui siguem aquí, doncs, demostra que el debat públic, també en aquest Parlament –el debat al carrer, el debat de la gent–, ha fet inevitable i inapel·lable que les institucions entomem un problema latent i evident. Un dels grans canvis, però, és precisament el que comentava abans: és i ha de ser que no només mirem com afecta les persones, sinó com ens afecta com a societat; com d'un trastorn vist fins ara com un diagnòstic individual en fem polítiques públiques de tota la societat.

El primer pas perquè aquest debat fos possible era començar a trencar tabús per fer front a l'estigma que hi ha en l'àmbit de la salut mental. I això ho han aconseguit tota la quantitat d'activistes –també la Mercè– que fa anys que intenten trencar aquests tabús trencant el seu propi silenci. L'oportunitat d'escoltar la Mercè Torrentallé parlant en primera persona de què representa ser una persona afectada per un trastorn mental per a ella, per a la família, per a la seva filla..., ens ho va dir ben clar: una experiència de vida que n'estic segura que moltes persones van sentir per primera vegada, que no havien tingut mai l'oportunitat de sentir que la Mercè no és una persona amb un diagnòstic, sinó que la Mercè, que és delineant, que li agrada escriure, llegir, pintar, caminar pel bosc, com a moltes de nosaltres...; que la Mercè, com moltes de nosaltres, és una persona tota ella, no només el seu diagnòstic.

Doncs aquest debat públic i mediàtic –també important–, el desacomplexament social per parlar sobre el nostre estat anímic, emocional i social és una molt bona notícia que ens ha de fer avançar encara més per fer-ho de forma ambiciosa, eficient i eficaç.

I faig un petit parèntesi que em sembla que és d'obligació i que no ens en podem escapar: si ja veníem d'una situació que nosaltres diagnosticàvem o qualificàvem d'epidèmia de salut mental prèvia a la covid, doncs ara estem obligats a parlar també de com una pandèmia s'afegeix a l'altra. Hi ha diferents estudis de l'impacte de la covid en salut mental sobre el benestar emocional de tota la societat, sobre les persones també que ja tenien o que ja pateixen un trastorn mental: com ha afectat el seu accés, com ha afectat la seva atenció i com ha afectat la seva recuperació.

La comunitat, la xarxa, que de cop deixen d'existir –de cop deixen d'existir–, la solitud viscuda per moltes persones..., ens porten unes dades, que s'han dit aquí: augment del vint-i-set per cent en intents de suïcidis, augment dels trastorns de conductes alimentàries en nenes i joves. Per tant, les dades són moltes i marquen clarament també que les desigualtats socials reals, aquelles que alguns no volen reconèixer, però que són reals, afegeixen impacte també aquí: la gent gran, la gent jove, les que viuen amb infants, i com ha afectat també la gent que ha hagut de treballar diferent, les dones. I per això, com deia la Mercè, també hi hem d'incloure la perspectiva de gènere, i aquí també hi tenim propostes.

I, més enllà de la covid, el repte continua sent el com i el què. Que hem d'atendre i donar resposta des del sistema públic a tota aquella persona, a totes les persones que se'ls hi fa una muntanya afrontar el dia a dia, a les persones que pateixen ansietat, a les persones que pateixen trastorns del comportament alimentari. I em sembla que el company David Cid ens marcava aquí un exemple de com la mare de la Blau va poder explicar què representa i també, malauradament, aquell desconeixement que tenien que una de les causes de mort podia ser precisament el suïcidi. Els trastorns de conducta alimentària s'han disparat; s'han disparat i hi hem de posar molt ull.

Aquelles persones que són víctimes d'abusos físics, psicològics i sexuals. Aquelles persones que se senten buides o soles. Aquella persona que la inestabilitat laboral o econòmica li crea malestar. Aquella persona que pateix una situació familiar

inassumible. Aquella persona que se sent apartada o exclosa de la societat, com ens parlava també el diputat del nen –em sembla que ha dit «Marc»– que té espectre autista i que se sent desubicat, malgrat que ho sap tot dels dinosaures. Aquella persona que se sent també..., que no pot dormir, no pot descansar. En definitiva, totes les persones que circumstancialment o estructuralment pateixen algun tipus de problema que les fa infelices.

No hem d'estar ni sentir-nos mai més soles. Acompanyem-nos. Acompanyem-nos. És un repte de societat. És urgent, prioritari, necessari i indispensable fer-ho. No podem seguir assumint que el suïcidi sigui la principal causa de mort entre el jovent. No podem seguir assumint que un deu per cent de la població estigui constantment medicada amb antidepressius o fàrmacs per poder dormir –i el conseller sap que no és la solució, tampoc, als seus problemes. No podem seguir assumint que hi hagi gent que visquin la seva vida immersos en patiment i angoixa. Ens toca arremangar-nos. Les propostes que presentem són transversals: no només salut, no només salut i drets socials, sinó tot i a tot arreu. Com deia la Mercè, no som trossets de persones, som persones senceres.

I siguem clars: hem lluitat per un sistema universal, equitatiu i de qualitat, i això no es té garantit malgrat que ho digui el títol. La universalitat s'ha de blindar, i s'ha de vigilar que realment sigui per a tothom. L'equitat s'ha de cercar constantment –constantment–: la social, la territorial i la de gènere. Quan diem que... Ens anem movent entre recursos: CDIAPs, CSMIJs, CSMA's. Quan tenim patologia aguda, quan estem adreçant-nos a la comunitat en els serveis de recuperació, com passem d'un recurs a l'altre, quin és el contínuum... Estem parlant d'una sola vida –d'una sola vida. I la qualitat és un repte permanent, que, per sort, al nostre país, les entitats i els professionals que tenim també hi contribueixen de forma clara.

I per això destaco els elements més rellevants de les propostes al Ple. Que des d'Esquerra Republicana, juntament amb altres grups –Junts, CUP, En Comú Podem i PSC– promovem el pacte nacional per la salut mental amb una proposta conjunta, també, un clam amb un gran consens polític de país que marca un acord integral i social i que abordi la salut mental en totes les etapes vitals. Aquest pacte nacional ha de servir com a aparell de referència de les polítiques públiques que continuaran invertint en salut mental, motor de canvi que ens en fa a tots partícips, institucions i societat.

L'abordatge de la salut mental és, com va dir el president Aragonès, una prioritat en aquesta legislatura, i així ho farem. Tenim una oportunitat que no podem deixar perdre. Per això cal alinear recursos amb coordinació de totes les administracions i entitats. Posem al centre les persones, amb aquesta mirada holística i integral. Treballem de forma multidisciplinària i en xarxa també amb la vista en la recuperació. I lluitem contra l'estigma.

Quatre propostes: salut mental comunitària, donant suport i destinant recursos a la persona, però també a la família i al seu entorn; recuperació de salut mental amb mesures d'inclusió ambicioses en l'àmbit laboral, en l'activitat física i esportiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); també adaptada a les necessitats i també posant la mirada en infants, joves, gent gran, centres penitenciaris –molt important, salut mental en centres penitenciaris–, i programes de prevenció i de formació –formació també als docents per tenir capacitat de detecció.

Objectiu –ja acabo, presidenta, disculpi–..., un simple objectiu: vida plena, digna, que també voldrà dir més felicitat. Tot, amb l'ambició necessària.

Respecte a la resta de propostes, agraïda. Tota l'ambició que hem posat en el consens en les nostres també l'hi hem posat en mirar que puguem acceptar i entomar les dels altres grups. I deixeu-me dir..., donar les gràcies al grup, però agrair també trencar la por, agrair voler afrontar la por. La por és molt poderosa, ha marcat el silenci i la vulneració de drets durant molts anys, però l'estem guanyant. La resposta col·lecti-

va d'avui, de gran consens, d'ambició i de prioritat del país i les propostes de tots els grups, crec que s'han d'agrair, i és la millor manera de trencar aquesta por.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Jo crec que aquest és un tema on hi ha un ampli consens, i tots compartim bastant el diagnòstic i com hem d'afrontar aquesta problemàtica. Que, malauradament, doncs, la crisi econòmica i sanitària i social que ha provocat la covid ha tingut i tindrà, malauradament, un impacte important en el patiment emocional, i, per tant, ja hem vist com s'han incrementat els casos de problemes de salut mental i com, malauradament, se seguiran incrementant.

En aquest sentit, nosaltres hem proposat tres propostes de resolució que van en tres línies bàsiques, que són: una, combatre l'estigma –crec que és clau, ho han comentat altres grups també–, ampliar el grau de cobertura mèdica que es dona actualment i eliminar les llistes d'espera.

La salut mental avui, malauradament, encara és un tabú, i és un tabú que hem d'erradicar, perquè l'Organització Mundial de la Salut assegura que una de quatre persones al llarg de la seva vida patirà algun tipus de malaltia mental, no? I, per tant, hem de treballar fermament contra aquest estigma que suposa tenir un problema de salut mental. Ja està bé..., està bé fer un ple en aquest sentit com hem fet aquí, està molt bé *La marató*, està bé crear la comissió d'estudi –crec que és important, la Comissió d'Estudi de la Salut Mental i les Addiccions. I com més en parlem, més contribuïm a erradicar aquest estigma.

Hem d'implicar les famílies, tenir-les molt presents en tot el procés, no només de detecció d'un problema de salut mental, sinó en el seu tractament, perquè al final les famílies són els principals cuidadors de qui pateix aquestes malalties. I és important tenir-les molt presents especialment quan parlem d'infants o adolescents.

És indispensable la recerca del màxim consens. Jo crec que en això hi estem tots d'acord. S'ha pogut veure en el Ple que es va tenir fa uns dies. Es veurà ara, jo crec, en les votacions d'aquestes propostes de resolució –majoritàriament tots compartim els mateixos posicionaments. I és important aquest consens en els treballs i en les conclusions que es derivin de la comissió d'estudi que he mencionat abans sobre la salut mental i les addiccions.

És clau una estratègia conjunta i un treball coordinat amb les institucions i les entitats en els àmbits social i de la salut. És indispensable disposar d'un sistema d'informació i d'avaluació actualitzat que permeti detectar quines mesures estan funcionant i quines no per actuar amb celeritat i amb eficiència. El rendiment de comptes de qualsevol mesura pública és essencial, jo crec, perquè realment les polítiques que s'apliquin siguin útils, i en aquest tema especialment ho són encara més, no?

És necessari que el grau de cobertura estigui al nivell d'altres malalties mèdiques. Els programes de prevenció i detecció han de ser centrals en les diferents etapes de cicle vital per fomentar el benestar psicològic a totes les etapes de la vida, amb dedicació especial en les etapes d'infància, adolescència i joventut, per tal d'evitar conductes de risc i conductes que s'agreguin amb el temps o s'allarguin en el temps.

Els professionals, de fet, denuncien que la xarxa pública està infradotada, i que això provoca que es receptin més psicofàrmacs perquè no hi ha recursos per fer teràpia. Aquest és un tema que hem de revertir. Sens dubte, on hi pugui haver teràpia no hi han d'haver medicaments, no hi han d'haver psicofàrmacs.

Hem d'enfortir el model de salut mental per garantir accés al sistema de salut i als recursos terapèutics i tractaments de la xarxa de salut mental. Ho dèiem abans: el confinament, a més d'agreuja el malestar emocional i els trastorns mentals, ha dificultat l'accessibilitat als recursos de salut, i això ha agreujat encara més els casos i les simptomatologies. El col·lapse en els serveis d'atenció primària ha comportat un endarreriment en el diagnòstic i la detecció de nous casos, i això és un problema. És un problema, perquè endarrerir..., cada dia que passa de retard és una causa d'agreuja d'una problemàtica que després es fa més difícil de tractar. Per tant, cal reduir el col·lapse administratiu i les llistes d'espera, i hem de millorar l'accessibilitat a tota la ciutadania dels recursos existents i millorar els recursos existents.

Hem de posar en marxa plans psicoterapèutics per als usuaris i les seves famílies, com dèiem abans, a la xarxa pública de salut mental, garantint la participació d'aquests en aquestes teràpies. Les famílies són els primers que detecten canvis en l'actitud dels fills. S'incrementen els casos d'ansietat, s'incrementen i agreugen els trastorns de conducta alimentària –ho han comentat abans altres companys diputats–, i cal que les famílies tinguin recursos i eines per afrontar aquestes situacions i puguin participar en tot el procés de tractament.

Cal actualitzar la cartera de serveis en salut mental en el marc del Consell Assessor de Salut Mental per especificar les prestacions cobertes en el sistema públic de salut, fent-ne una revisió basada en la prevenció i les intervencions psicoeducatives i psicoterapèutiques.

Hem de fer realitat la integració dels recursos sanitaris i els recursos socials per millorar la resposta de l'Administració. I és necessari incrementar els esforços per a l'abordatge del consum de substàncies i les addiccions entre la població més jove –és especialment important i preocupant l'increment que s'ha detectat pel que fa al consum abusiu i problemàtic de tecnologia digital, el joc i les xarxes socials.

Hem de posar en marxa un pla urgent per eliminar les llistes d'espera; és un tema recurrent en les nostres intervencions i en les propostes de resolució, però... Hi ha masses llistes d'espera a la xarxa pública salut mental, i hem de garantir que l'atenció sigui durant la primera setmana que es fa la petició i les visites posteriors en funció de la necessitat i no de la disponibilitat dels professionals. Avui això no és així: la llista d'espera per aconseguir visita al psicòleg pot allargar-se tres mesos, perquè el nombre de psicòlegs clínics de la seguretat social no és ni la meitat de la mitjana europea i la majoria de la gent –n'hem de ser molt conscients– no pot permetre's una atenció a la sanitat privada.

Cal implementar mecanismes de detecció en l'àmbit comunitari i laboral com a millor forma de prevenir aquest tipus de malalties, i cal donar més suport i incentivar programes que treballen per la reinserció laboral de les persones que pateixen algun tipus de malaltia o trastorn de salut mental.

Cal també posar en marxa una campanya de reforç en coordinació amb el sector educatiu per tal de fer campanyes de prevenció en els àmbits de l'entorn dels infants, adolescents i joves.

Finalment –acabo ja la meva intervenció–, cal desplegar la totalitat de línies estratègiques, àrees rellevants i objectius del pla de prevenció de suïcidis. Malauradament, les dades són molt dolentes: només en un any –l'any passat–, 4.285 intents de suïcidis a Catalunya. Són xifres massa altes. El suïcidis és ja la primera causa de mort –la primera causa de mort– entre la població de quinze a trenta-quatre anys. Són xifres que no ens podem permetre.

El suïcidis avui, malauradament, encara és un tabú a la nostra societat, i sovint les persones de l'entorn no saben amb qui n'han de parlar. Les persones que han viscut de prop un suïcidis tenen un risc molt alt de desenvolupar un dol patològic que acabi en un trastorn, i els pot abocar a ells mateixos a temptatives de suïcidis. Per tant, és una problemàtica que cal posar-la en el centre del nostre focus d'atenció, especial-

ment amb els adolescents i els joves, que avui, malauradament, tenen el suïcidi com a primera causa de mort.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Sabem que les migracions, la pobresa, l'atur, la manca de suport familiar, l'envelliment demogràfic, la soledat, l'abús de substàncies cada cop a edats més primerenques i la irrupció de les xarxes socials al dia a dia de les persones són factors que contribueixen al deteriorament de la salut mental. També les retallades en els últims anys han afectat les partides dirigides a atendre aquestes situacions, just en un moment en el que, amb l'esclat de la crisi de la covid-19, és més necessari que mai aquest augment de recursos cap als serveis socials i d'atenció a la salut mental. A més, s'espera que les properes onades segueixin augmentant els problemes emocionals i de salut mental de la població.

Per això cal abordar la salut mental i les addiccions des d'una visió transversal i multidisciplinària que permeti una actuació més eficaç en la detecció, prevenció i integració d'aquesta problemàtica que impacta tant en els àmbits familiars i laborals com en els personals i socials de qui la pateix, causant un fort impacte en la qualitat de vida.

Per tant, una de les nostres propostes de resolució en aquest Ple monogràfic imprescindible sobre salut mental parla precisament sobre el model d'abordatge, indicant que cal un sistema públic, universal i gratuït per atendre la salut mental, que sigui integral i multidisciplinari i que articuli els nivells primari, secundari i comunitari.

Cal superar el model actual, que està fragmentat en més de seixanta proveïdors que ni tenen objectius comuns ni tenen cap control per part del CatSalut. Per tant, cal també internalitzar aquesta gestió per garantir que aquest servei estigui cohesionat.

Cal fer efectiu també un model comunitari que integri el territori i que posi el focus en desinstitucionalitzar les pacients, que també coincidim amb altres grups en aquest enfocament.

Cal promoure també una cultura i una praxi comunitària facilitant la participació de les afectades, que sempre són subsidiàries i les més oblidades en la gestió i la coordinació dels plans d'abordatge de la salut mental. I cal dotar, per descomptat, de recursos suficients perquè cada sector sanitari disposi d'un equip terapèutic propi, sense oblidar, sobretot, com dèiem, l'atenció primària. Perquè l'atenció primària de salut està fent front a una realitat per a la qual no disposa d'eines adequades perquè les ha deixat pel camí, un camí dominat per plantejaments biologicistes, per una progressiva estandardització dels processos assistencials, per una visió fragmentada dels problemes de salut i les persones, i per una davallada de recursos en el sistema sanitari públic, en general, i, en concret, a l'atenció primària de salut.

Una altra de les propostes de resolució que presentem en aquest Ple monogràfic parla específicament sobre salut mental i joves, perquè, segons dades de l'Agència Catalana de la Joventut, l'any 2018 la taxa de risc de pobresa entre les persones joves de setze a vint-i-nou anys era del 27,1 per cent; és més d'una quarta part del col·lectiu, en un moment de creixement de l'economia, que estava en risc de pobresa, i és la proporció més elevada dels últims vint anys. Per tant, entenem que l'empitjorament de les condicions materials de vida, com l'accés a l'habitatge o al món laboral o el bagatge migratori, tenen afectacions directes i devastadores sobre la salut mental dels i les joves.

També ho veiem en aquest increment, el 2020, del vint-i-set per cent en les temptatives de suïcidi de les persones menors de divuit anys. Per tant, és encara més greu quan veiem que la detecció i prevenció són, malauradament, baixes als instituts, on caldria un major esforç de salut pública, per exemple, implementant i garantint la implementació en tots els centres del programa Salut i Escola, que és un programa que acostia el personal d'infermeria als centres amb visites als alumnes de manera confidencial, i actualment no arriba prou a tots els centres educatius ni, per tant, es detecten prou adolescents amb ideacions suïcides.

Per tant, una de les propostes és desplegar, com dèiem, aquest programa de Salut i Escola, posant especial èmfasi en els impactes de la salut mental derivats de situacions de violència masclista, en situacions de bagatge migratori, en situacions d'identitat etnicoracial i en l'abordatge de les dissidències sexogeneroafectives, que són quatre de les principals causalitats de l'empitjorament de la salut mental en els joves.

També, per tant, és imprescindible treballar en l'eliminació de les causes materials que afecten la salut mental: la pobresa, l'aïllament, la manca d'alternatives de socialització fora del que és l'àmbit del consumisme... I és imprescindible també que les persones joves puguin tenir veu i participar en el debat i en les propostes sobre la seva salut mental.

Pel que fa als serveis públics de qualitat amb relació a la salut mental, cal garantir-los, i això passa indistriablement per garantir les condicions laborals dignes de les treballadores del servei. Concretament a l'atenció a la salut mental, és imprescindible un abordatge multifactorial. I proveir de recursos és cabdal perquè el personal sanitari d'atenció a les usuàries garanteixi la prevenció, abordatge i acompanyament de qualitat. Per tant, calen més professionals de la salut mental? Sense dubte, sí. Però cal millorar les seves condicions de treball i prestar-los el suport psicològic i emocional que necessiten per tal de fer sostenible la seva tasca, altament feminitzada, amb la seva pròpia salut mental.

No podem obviar, tampoc, que en aquest cas la protecció especial de les usuàries passa també per les internes a les presons, i, per tant, on la salut mental té un fort impacte en les persones internes i on s'ha de primar sempre la defensa dels drets humans. Per tant, no podem deixar d'indicar que és imprescindible no tocar la Circular sobre connotacions mecàniques 2/2021, que el Departament de Justícia vol derogar o modificar.

La suma de precarització, saturació, descara, i més en contextos de privatització i concertació, com per exemple veiem en el cas de la residència de Villablanca, entre molts altres casos, posa en risc els drets i la salut de les treballadores, perquè la salut mental ha de dependre de la xarxa de salut mental integral i col·laborar amb l'atenció primària; no substituir-la, sinó cohesionar-la i coordinar-la.

Necessitem més metges, més infermeres, més psicòlegs clínics, més treballadores socials i més psiquiatres, però necessitem que aquestes professionals comptin amb les condicions laborals dignes per garantir aquests serveis públics de qualitat, que estiguin planificats, coordinats a tots els nivells i dotats, sobretot, de suficients recursos per mostrar que realment són la prioritat que el Govern diu que són.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs acabem aquí el debat, i procedirem a la votació de les diverses propostes de resolució. *(Pausa.)*

Sí, president. Per què em demana la paraula? *(Pausa.)* Vol fer una declaració? Doncs, segons en els termes en què faci ús de la paraula, no obrirà torn. Endavant.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Una intervenció breu. En primer lloc, atès que aquest debat es celebra arran, doncs, d'una petició meua com a president, crec que és just agrair a tots els grups parlamentaris el debat, els continguts, també les propostes de resolució i el treball presentat. Hi havia un objectiu en la celebració d'aquest debat, que era situar en l'agenda política i en el debat social la qüestió de la salut mental al nostre país per tal d'assumir, tots plegats, compromisos en l'àmbit de les polítiques públiques, i assumir-los des dels principals òrgans i institucions del país, des del Parlament de Catalunya i, evidentment, des del Govern.

Les propostes de resolució que seran aprovades al llarg, doncs, del Ple d'avui compten d'entrada, evidentment, com totes, amb el compromís del Govern per aplicar-les, però en aquest cas aquest compromís és més explícit que mai. És més explícit que mai, perquè la salut mental és una emergència nacional que cal atendre sense cap mena de dilació.

Voldria acabar posant en relleu que en aquest Ple, per sort –i crec que ho hem fet tots, en aquest sentit–, s'ha parlat molt de primeres persones, de les famílies de persones afectades per trastorns en la salut mental. S'ha parlat també dels professionals i s'ha parlat de la comunitat. Per tant, s'han posat les persones al centre, i és una bona manera d'enfocar aquest debat, però tots els altres debats sobre els principals reptes que té el país.

Situem, doncs, com deia, en aquest Ple i en el pacte nacional per la salut mental i el benestar emocional la salut mental en l'agenda política. I això és absolutament clau i és un bon resultat. Però cometriem un error si es manté només en l'agenda durant aquest Ple o durant el temps que duri el procés d'elaboració i aprovació del pacte nacional per la salut mental. Hi ha d'estar sempre, i, per tant, cal mantenir-l'hi cada dia. Estic convençut que el compromís de totes i tots i el nivell de consens i de treball que s'ha fet amb les propostes de resolució ens permetran enfocar-ho d'aquesta manera.

Gràcies a totes i tots. Molt bon dia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyor Illa? Per què em demana la paraula? *(Pausa.)* Vol fer una intervenció, també, des de l'escó? *(Pausa.)* Endavant.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt breument, per reiterar el compromís del meu grup en treballar conjuntament en aquest tema, i per tornar a dir públicament que ha estat un encert fer aquest Ple de la salut mental.

Gràcies.

La presidenta

Hi ha algun altre grup que vulgui intervenir, després de la intervenció del president? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs aleshores, acabat el debat, passem ja, ara sí, a la votació de les propostes de resolució, segons l'ordre d'entrada al registre, que s'han agrupat per grups parlamentaris, d'acord amb l'article 155.2 del nostre Reglament.

Començarem, per tant, en primer lloc, amb les propostes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució no ha quedat aprovada. Ha obtingut 25 vots a favor, 74 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 2, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha quedat aprovada, amb 122 vots a favor i 10 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 no ha quedat aprovada, amb 16 vots a favor, 83 vots en contra i 33 abstencions.

A continuació votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de VOX.

Votem la proposta número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 no ha quedat aprovada, amb 12 vots a favor, 119 vots en contra i una persona que no vota.

Votem ara la proposta de resolució número 2, amb correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució no ha quedat aprovada, amb 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 no ha quedat aprovada, amb 18 vots a favor i 114 vots en contra.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem la proposta de resolució número 1, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha quedat aprovada, amb 122 vots a favor, 1 vot en contra i 9 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 2 ha quedat aprovada, amb 132 vots a favor.

Votem ara la proposta de resolució número 3, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 ha quedat aprovada, amb 132 vots a favor.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

En primer lloc, votem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha quedat aprovada, amb 123 vots a favor, 9 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 2, amb correcció d'errades incorporada.

Comença a votació.

La proposta de resolució número 2 no ha quedat aprovada, amb 49 vots a favor, 74 vots en contra i 9 abstencions.

I votem ara la proposta de resolució número 3, amb correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 ha quedat aprovada, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Votarem, a continuació, les propostes de resolució presentades conjuntament pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya.

Votem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha quedat aprovada, amb 118 vots a favor, 9 vots en contra i 5 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 2 ha quedat aprovada, amb 114 vots a favor, 9 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 ha quedat aprovada, amb 114 vots a favor, 9 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 4 ha quedat aprovada, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Mixt.

Votarem la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 1 ha quedat aprovada, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 2 no ha quedat aprovada, amb 57 vots a favor i 74 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 ha quedat aprovada, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

A continuació, votem ara les propostes de resolució presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Comença la votació de la proposta de resolució número 1.

La proposta de resolució número 1 que no ha quedat aprovada, amb 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara la proposta de resolució número 2, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 2 ha quedat aprovada, amb 82 vots a favor, 12 vots en contra i 38 abstencions.

Votem ara la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

La proposta de resolució número 3 no ha quedat aprovada, amb 17 vots a favor i 110 vots en contra i 5 abstencions.

I, per acabar, votarem ara la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i En Comú Podem.

Votem aquesta proposta de resolució conjunta.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha quedat aprovada, amb 115 vots a favor, 9 vots en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

I, només recordant-los que els convoco al minut de silenci a la porta del Palau del Parlament, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.